

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DOCTOR'S CHILD

She will do anything to keep
her daughter safe...

DANIEL HURST

An incredibly gripping and page-turning psychological thriller

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

DANIEL HURST

Çeviri Kitaplar

Telegram

DOKTORUN ÇOCUĞU

INANILMAZ DERECEDE
SÜRÜKLEYİCİ VE SAYFALARI
ÇEVİREN BİR PSİKOLOJİK
GERİLİM

DANIEL HURST

bookouture

BOOKS BY DANIEL HURST

DOKTORUN KARISI SERISI

[Doktorun Karısı](#)

[Doktorun Dul Kadını](#)

[Doktorun Metresi](#)

[Doktorun Çocuğu](#)

[Mükemmel Hemşire](#)

[Aile Gezisi](#)

[Çiftin İntikamı Tatil Evi](#)

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayırana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

DOKTORUN KARISI SERISI

The Doctor's Wife ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Doctor's Widow* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Doctor's Mistress* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Çiftin İntikamı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)
Kocasının Hatası ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)
Kızımın Erkek Arkadaşı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Tatil Evi ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)
Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

CONTENTS

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Mükemmel Hemşire](#)
[Daniel'den Daha Fazla](#)
[Dinleyin Daniel](#)
[Hurst'un Kitapları](#)
[Daniel'den Bir Mektup](#)
[Doktorun Karısı](#)
[Doktorun Dul Kadını](#)
[Doktorun Metresi Aile](#)
[Gezisi -](#)
[Çiftin İntikamı Tatil Evi](#)
[Yayıncılık Ekibi](#)
[Genç Okuyucuları Desteklemek](#)

*Şimdiye kadarki yazma yolculuğumda beni destekleyen tüm okuyucularım
için teşekkür ederim ve umarım bu hikayeyi beğenirsiniz.*

PROLOGUE

Bir ilişkiden pek çok şey çıkabilir.

Kalp kırıklığı. Skandal. Boşanma.

Bağışlanma. Bir çocuk.

Ben Doktor Drew Devlin ve metresi Alice Richardson arasındaki ilişkinin sonuçlarından sadece biriydim; bu ilişki o kadar kötü şöhret kazanmıştı ki kendi gerçek suç belgesellerini ve sayısız gazete makalesini doğurmuştu. Ben iki insanın bir araya gelmesinin istenmeyen sonucuydum - asla tanışmaması gereken iki insan, ilişkileri birçok insanın hayatını kaybetmesine neden olan iki insan. Bir çocuk genellikle bir neşe kaynağıdır, ancak benim durumumda, karanlık bir geçmişle bağlantılıyım ve sonsuza dek İngiltere'nin en kötü şöhretli kadınlarından biriyle, polis teşkilatının bugün hala aradığı bir kadınla bağlantılı olacağım.

Doktorun karısı.

Bu vahim ilişkiden doğan bir çocuk olarak, babamın eşi Fern Devlin'in yanı sıra rahmetli babam Drew, annem Alice, bir dedektif ve sonuçta ortaya çıkan soruşturma ve davalarda hayatları iç içe geçen diğer herkesi çevreleyen tüm söylentileri ve haberleri duyarak büyüdüm. Bunların hiçbirini istememiş olan benim gibi masum bir çocuk üzerindeki etkisi çok büyük oldu. Ama şimdi bir yetişkin olduğumda beni ne kadar şekillendirecek? Bunu sadece zaman gösterecek, ancak kötü şöhretli doktorun kaçak karısı Fern Devlin'le bağlantılı her şey gibi bunun da iki sonucu olacağı kesin.

Patlayıcı.

Tahmin

edilemez.

Yine de Fern Devlin söz konusu olduğunda genellikle güvenilebilecek bir şey vardı, o da nereye giderse gitsin ölümün onu takip ettiğiydi. Onu bulmaya çalışırsam neler olacağı konusunda uyarılmışım ve bu uyarılar doktorun karısının ne kadar tehlikeli ve ölümcül olabileceğini bilen insanlardan geliyordu.

Ancak birçok genç gibi ben de büyüklerimin uyarılarını dikkate almadım ve en iyisini bildiğimi düşündüm.

İntikam gerçekten güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Ne yazık ki, boyumu aştığını çok geç fark ettim. Sadece eve dönmek istiyorum ama son zamanlarda olan korkunç şeylerden sonra bu çok zor olacak çünkü şu anda benim de başım Alice ve Fern kadar belada.

Benden önce gelen iki kadından daha iyi olduğumu düşünmüştüm ama öyle olmadığımı hemen anladım.

Hatalar yaptım. Mükemmel değilim. Geleceğim de geçmişim kadar bulanık.

Benim.

Evelyn.

Doktorun çocuğu.

ONE

FERN

MEVCUT GÜN

Bir çocuk annesinin iyi yönlerinin yanı sıra kötü yönlerini de miras alabilir mi? Böyle düşünmek beni memnun etmese de öyle olduğunu varsaymak zorundayım. Kızım benim saç rengim, boyum ve ince bir görünüm sağlayan hızlı metabolizmam gibi bazı çekici fiziksel özelliklerime sahip olabilir, ama içinde ne var? Benim karanlığıma - kötü eylemlere olan eğilimime - ruhumun sadece suçları hayal etmekle kalmayıp onları gerçekleştirme yeteneğine de sahip olan kısmına sahip mi?

Sanırım asıl bilmek istediğim şey şu: çocuğum benim yaptığım gibi başka birinin canını alabilir mi?

On sekiz yıllık annelik hayatımda buna inanmak için henüz bir nedenim olmadı ve umarım hiçbir zaman da olmaz.

Ailedeki tek katil olarak kalmak için dua ediyorum.

Rahatsız edici düşüncelerimden biraz kurtulmaya ihtiyacım olduğunda, bunu Fransız kırsalındaki bu şatonun yatak odamın penceresinden süzülen güneş ışığında buluyorum. D vitamini hoşuma gidiyor ama beklenmedik bir şey değil. Çünkü dünyanın bu bölgesinde hava genellikle güzel ve bu da burada yaşamaktan keyif aldığım pek çok şeyden sadece biri. Manzarayı da takdir ediyorum, özellikle de penceremden baktığımda görebildiğim yemyeşil tepeleri. Evim dediğim bu köyü çevreleyen tepeler, şarabın üretildiği, şişelendiği ve satıldığı üzüm bağlarıyla dolu tepeler.

gezegenin dört bir yanındaki uzmanlar. Bu köyü evleri olarak gören insanların kaynaşmasını da seviyorum; bazıları Fransız yerliler ama çoğu yurtdışından, İspanya, Portekiz ya da İsviçre gibi ülkelerden, buraya bir kez tatile gelmiş ve o kadar beğenmişler ki mülk satın almak için geri dönmüşler. Benim bu köye gelme nedenim onlarınkinden çok farklıydı, ancak ben de onlar kadar kolay uyum sağladım ve tıpkı onlar gibi, günlerimin geri kalanını bu sessiz, kırsal inzivada geçirmeyi umuyorum.

Şu anda ikamet ettiğim eve de bayılıyorum; on altıncı yüzyıldan kalma iki katlı taş bir mülk ve bir zamanlar bir Fransız aristokrat ve onun neşeli hizmetçi grubuna ev sahipliği yapmış, en azından tarih kitaplarına inanılacaksa. İlk başta kuşkuluydum ve emlakçımızın bu evi daha da cazip göstermek için bize bir hikaye anlattığını düşünmüştüm, ancak doğru olduğu ortaya çıktı. Bu ev gerçekten de bir zamanlar Fransız kraliyet ailesi tarafından kullanılmış, ancak şimdi çok normal işleri olan ve boş zamanlarını çok normal şeyler yaparak geçiren üç kişilik bir aileye ev sahipliği yapıyor.

Ev büyük ama burada tek başıma kaldığımda etrafta dolaşırken kendimi yalnız hissedebileceğim kadar büyük değil. Tüm zeminler taş, bu da buraya rustik bir hava veriyor ve ayrıca Mayıs ve Ağustos ayları arasında sıkça görülen sıcak hava dalgaları sırasında serin kalmasına yardımcı oluyor. Başlangıçta çıplak ayaklarımdaki halı hissini özlemiştim ama şimdi ne zaman ayakkabısız dolaşsam taşın serinliği beni rahatlatıyor. Mutfak benim en sevdiğim oda, oradaki uzun ahşap masa son yıllarda pek çok mutlu aile yemeğine sahne oldu, ancak çalışma odası yakın bir ikinci - yılın soğuk aylarında kendimi kaybetmeyi sevdiğim her türlü sürükleyici hikayeye dolu iki büyük kitaplığın bulunduğu oda. Dışarıda, bahçe oldukça büyük - yaz güneşinden gölge ve yakınlardaki komşularımın evlerinden mahremiyet sağlayan uzun ağaçlarla çevrili geniş bir çim alan. Yılın orta aylarını bahçede geçirmeyi, çiçeklerle ilgilenmeyi ve ağaçların yapraklarını döktüğü ve toprağın içerideki taş kadar serin olduğu daha zorlu aylarda cildimde uzun süre devam eden sağlıklı bir parlaklık geliştirmeyi seviyorum. Ama bu yerle ilgili en çok sevdiğim şey ve asla aşılamayacak olan şey, çünkü yukarıda bahsedilenler arasında en önemlisi, neredeyse on sekiz yıldır burada kimsenin gerçekte kim olduğumu bilmeden yaşayabilmem.

Kocam, kızım ve bu köydeki diğer iki yüz kadar insan beni sadece Teresa Brown olarak tanıyor, İngiltere'den ayrılmış eski bir göçmen

küçük bir Fransız köyüne taşındı ve yeni ülkesindeki hayata sorunsuz bir şekilde uyum sağladı.

Hiçbiri gerçek beni tanımıyor.

Hiçbiri benim Fern Devlin, doktorun dul eşi ve İngiltere'deki tüm polis memurlarının hâlâ aradığı kadın olduğumu bilmiyor.

Tuvalet masamda, aynamın önünde oturuyorum ve güneş ışığı odaya dolmaya devam ederken, hem eklenen ısı hem de ilerleyen yaşıma rağmen hala oldukça iyi göründüğüm gerçeği içimi ısıtıyor. Hızla altmışıma yaklaşıyorum ve son birkaç yılda sayıları ve güçleri artan kırışıklıklar bunu doğruluyor ama beklenmedik bir şekilde bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Ellili yaşlarıma gelene kadar bunun farkında değildim, ancak yaşlanmayla birlikte gelen ve gençliğin aptallığının takdir etmediği bir sakinlik olduğunu çabucak fark ettim. Şimdi, yirmi bir ya da otuz yaşına girmek gibi hayatımdaki diğer büyük dönüm noktalarını ve o aşamada kendimi çoktan yaşlanmış ve tepeyi aşmış gibi hissettiğimi düşündüğümde neredeyse utaniyorum. O zamanlar doğum günleri kutlanmaktan ziyade korkulması gereken bir şeydi, sanki yaşlanmak bir yardımdan ziyade bir engelmiş gibi. Ama şimdi yaşla birlikte gelen bir güzellik ve bilgelik olduğunu görüyorum ve yaşlandıkça kendimi daha sakin ve özgüvenli hissediyorum. Hayatımda hiçbir zaman özgüven eksikliği yaşamamış olabilirim ama özellikle de hala kanundan kaçtığım ve ölene kadar da kaçacağım için bu sakinliği kesinlikle takdir ediyorum.

Grileri kapatmak için ayda bir boyattığım siyah saçlarımı tararken, özellikle bir dönüm noktasını düşünüyorum; o gece olanlar ve sonrasında yaşananlar nedeniyle diğerlerinden daha fazla öne çıkan bir dönüm noktası. Kırkinci doğum günümü asla unutmayacağım, ama çoğunlukla yanlış nedenlerle. O zamanki erkek arkadaşımın bana sürpriz bir parti düzenlediği doğum günüydü, ama asıl sürpriz o gecenin sonunda bana yalan söylediğini ve söylediği gibi biri olmadığını anladığımda ortaya çıktı. Bir barda tanıştığım ve erken yaşta mezara girmesine yardım ettiğim rahmetli kocam Doktor Drew'in ölümünden sonra birlikte bir hayat kurmak istediğim Roger olmak yerine, erkek arkadaşımın aslında Drew'in eski arkadaşı Greg olduğu ortaya çıktı. Ve gizli sırrımı açığa çıkarmaya çalışan adam. O gece Greg'i öldürdüm, kırkinci yaşımı bir cesetle kutladım, aldatan kocam Drew'un cinayetini zaten ayarlamış olduğum için bu çok yerindeydi. Ama o gecenin sonuçları beni burada, İngiltere'deki tüm ailemden ve arkadaşlarımdan kilometrelerce uzakta

Fransa'nın kırsalında, sakin bir hayat yaşıyorum, çünkü şu anda yaşamaya cesaret edebildiğim tek hayat bu.

O gece aynı zamanda küçük kızıma hamile kaldığım geceydi.

Kızım Cecilia, Greg'le ilişkimizin bir sonucu olarak dünyaya geldi ve dünyaya gelişi uzun zaman önceymiş gibi görünse de, şu anda neredeyse on sekiz yaşında olması bunu hatırlatıyor. Cornwall'da doğurduğum küçük bebeğin - denizaşırı ülkelere birlikte kaçtığım bebeğin - yakında resmen bir yetişkin olacağına inanamıyorum.

Kendi çocuğumdan bu kadar çok sır saklamak zorunda kaldığıma da inanamıyorum.

Yıllar geçtikçe, Cecilia büyüdükçe, sadece iki şeyi kesin olarak biliyordum. Birincisi, yaşadığım sürece onu seveceğimi ve ona bakacağımı. İkincisi, benim gerçekte kim olduğumu, babasının kim olduğunu ve Fransa'da yaşamamızın gerçek nedenini asla öğrenemeyecekti. Kolay olmasa da bunu başardım. Yalan söylemek asla kolay değildir. Kızımın bildiği kadarıyla İngiltere'den ayrıldık ve tehlikeli babasından, çok fazla içki içmesi ve kadınlara daha da fazla el kaldırmasıyla tanınan tacizci eski erkek arkadaşımın kaçmak için buraya taşındık. Bu hayali hikaye, Cecilia'nın kayıp babasına karşı sevgi hissetmemesini ya da onu aramak istememesini kolaylaştıran ama aynı zamanda böyle bir şey yapmasını engelleyen bir hikaye. Çünkü ona eski sevgilimin o kadar tehlikeli olduğunu söyledim ki, eğer bizi bulacak olursa büyük olasılıkla bana ve hatta onu terk ettiği için kızına zarar verecektir, bu yüzden nerede olduğumuzu bilmesi riskini asla göze alamayız.

Bu da İngiltere'ye asla geri dönemeyeceğimiz anlamına geliyor.

Tabii ki geri dönemememizin asıl nedeni benim tutuklanacak olmam, ancak kızımın doğduğu ülkeyi asla ziyaret etmek istemediğinden emin olmak için bir yola ihtiyacım vardı. Bu yüzden hayali eski sevgilim benim çözümüm oldu. Korkunç bir yalan ama gerçeklerden çok daha iyi. Cecilia'nın kendi yalanlarımı ortaya çıkardıktan sonra babasını gerçekten öldürdüğümü bildiğini düşünsenize? Sadece bu da değil, ya ilk kocam Drew'in yanı sıra iki ölümden daha suçlu olduğumu öğrenirse - Arberness'te Drew'in cinayetinde suç ortağım olan Rory'nin ve kendi babası Greg'in. Kızım benden nefret ederdi, haklı olarak da ederdi ve onu bir daha görebileceğimden şüpheliyim. Bu yüzden gerçek beni tanıyamaz. Bebeğimin sevgisini kaybetme riskini göze alamam.

Ama sadece bencilce davranmıyorum. Her iyi anne gibi ben de çocuğumun iyiliğini düşünüyorum. Onu gerçeklerden uzak tutmanın, ruh sağlığını korumanın ve utanç denizinde boğulmaktan kurtarmanın en iyi yolu olduğunun farkındayım. Eğer gerçekten içinden geldiği kaosu bilseydi, o zaman nasıl bir hayatı olurdu? Kesinlikle normal bir hayat olmazdı, potansiyeline ulaştığı ve karşılaştığı tüm insanlarla gerçek mutluluğu bulduğu sağlıklı, gelişen bir hayat olmazdı. Geçmiş, özel hayatından profesyonel hayatına kadar her şeyi etkileyecekti ve bu, herhangi bir gazetecinin ulusal haberlerde 'hikayesini' anlatmak için ona ulaşmaya çalışmasından önceydi bile. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi, ama bir ebeveyni ölmüş, diğeri de ölümünden dolayı hapiste olan bir kadınla hayatını sürdürmeye çalışırken bu pek de teselli edici olmayacaktı.

Cecilia gerçek beni asla tanıyamaz.

Ve hayatımdaki yeni doktor da yapamaz.

Saçlarımı taramayı tam da bu yatak odasını paylaştığım adamın arkamdan içeri girdiğini görecektim kadar zamanında bitiriyorum, şık takım elbisesi içinde gösterişli görünüyor, saçları bu sabah evden çıkacağı için çoktan mükemmel bir şekilde yerine oturmuş.

"*Bonjour ma belle*," diyor seksi Fransızım başımın üstünü öpmek için eğilirken ve ben de Pierre sabahları beni güzelim diyerek selamladığında her zaman yaptığım gibi gülümsüyorum.

"*Bonjour mon bel homme*," diye cevap veriyorum, kocama ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğümü belirtmek için, yeni bir iş gününe başlamak üzere evden çıkmadan önce. Ama bunu sadece ona karşı nazik olmak için söylemiyorum. Aynı zamanda, burada yaşadığım bunca yıldan sonra bile, anadilimden başka bir dil konuşabildiğim gerçeğinden hala keyif aldığım için de söylüyorum.

Pierre evrak çantasını alıp odadan çıkarken arkasından seslenip iyi günler diliyorum, gerçi hep öyle olduğunu biliyorum. İlk kocam gibi Pierre de bir doktor, ama ilk kocamdan farklı olarak dürüst ve namuslu bir adam. Yani muayenehanesine gidecek, hastalarına sevgi ve özenle davranacak, sonra da eve gelip bana aynı şekilde davranacak. Drew gibi değil, ilişkisi, yalanları ve kariyer seçimini kendisini diğerlerinden üstün hissetmek için kullanma becerisiyle. Eskiden Drew'un nerede olduğu ve benimle birlikte değilken neler yaptığı konusunda endişelenirdim ama Pierre'le böyle bir sorunum yok. Ona güveniyorum.

Pierre ile kızım Cecilia beş yaşındayken çıkmaya başladım ve aşkımız yıllar içinde pek çok nedenden ötürü artarak devam etti. Pierre'i sadece beni sevdiği için değil, Cecilia'yı da sevdiği için seviyorum. Cecilia

kızı olmayabilir, ama onu kendisininmiş gibi yetiştirmeye yardımcı oldu, geçmişteki davranışlarım büyüdüğünde örnek alacağı bir baba figürüne sahip olamayacağı anlamına gelebilecekken ona hayatında güçlü, güvenilir bir erkek varlığı verdi. O iyi bir adam, hak ettiğimden daha iyi bir adam, ancak elbette tıpkı kızım gibi o da benim gerçekte kim olduğumu asla bilemez.

İngiltere'ye dönmemi bekleyen tacizci eski sevgilim hikayem, Pierre'in büyüdüğüm yere geri dönmeyi önermesini nasıl engellediğimi ve ona hayatımızın geri kalanında bu köyden hiç ayrılmazsak mutlu olacağımı söylediğimde bana neden inandığını açıklıyor. Ancak burada bir sorun var. Pierre ve benim ayrılmak gibi bir planımız yok ama ailemizden birinin var. Cecilia on sekiz yaşına geldiğinde Paris'e taşınmak, bu köydeki ilk okul gününden beri tanıdığı en iyi arkadaşı Antoinette ile birlikte büyük bir şehirde macera aramak istiyor.

Kızımı durduramam. O neredeyse bir yetişkin ve kendi seçimlerini yapmakta özgür. Ama korkuyorum. Onun dünyaya açılması, artık anlatıyı o kadar da kontrol edemeyeceğim anlamına geliyor. Keşfetmekte, kendi yolunu çizmekte ve muhtemelen kendi gerçeğini bulmakta özgür. O doğduğundan beri korktuğum bir gündü. Cecilia küçükken sırrımı güvende tutabilirdim, ama şimdi büyüdü, onu kendi başına çözmekten alıkoyan nedir, özellikle de internetteki bilgiler parmaklarının ucunda bu kadar özgürce mevcutken? Bir ara burayı Wi-Fi'sız bir ev haline getirmeyi düşündüm ama ergenlik çağında çocuğu olan herkes bunun gerçekçi bir şey olmadığını bilir.

Büyüdükçe, yetiştirilme tarzıyla ilgili gerçeği anlaması belki de sadece bir zaman meselesi. Bu büyük bir sorun, ancak bebeklerinin yetişkin olduğunu gören tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Alice de aynı şeyleri yaşayacak. Drew'in ilişki yaşadığı kadının da bir bebeği vardı ve bu bebek Fransa'ya kaçmadan önce hayatını kurtardığım bebektir. Bunu yapmamış olsaydım şu anda hapiste olurum, ancak o sırada her şeyi kendime bağlamak yerine masum bir hayatı kurtarmaya çalışıyordum.

Alice'in çocuğu Evelyn, Cecilia'dan biraz daha büyük olduğu için on sekiz yaşında olmalıydı.

Doktorun metresinin kendi çocuğu bir yetişkine dönüşürken nasıl başa çıktığını merak ediyorum.

Eğer başa çıkabiliyorsa tabii.

Onu son gördüğümde, Cornwall'da bir kayalıkta küçük Evelyn'in hayatını kurtarmıştım ve bana sonsuza dek minnettar olan Alice, beni yakalamak için çok uzun zaman harcamasına rağmen tekrar kaçmama izin verdi. Bu çok garip.

Ŗu anda yaŖadığım hayat için teŖekkür etmem gereken kadının, bir zamanlar tutkuyla nefret ettiğim ve cinayetle suçladığım kadın olduğunu düşünüyorum. Hayatın işleri yoluna koymak gibi tuhaf bir yöntemi var... yine de bazen gecenin bir yarısı uyanıp Alice'in fikrini değiştirip değiştirmedini merak ediyorum.

Yaptıklarım için beni hala affediyor mu ve bugünlerde hayatını huzur içinde yaşıyor mu?

Yoksa o da benim onu düşündüğüm kadar sık beni mi düşünüyor? Eğer öyleyse, aklında ne var?

TWO

ALICE

İngiltere'nin en kuzeyinde, plajın İskoçya'nın güney ucuna baktığı ve turistlerin yollarına devam etmeden önce birkaç fotoğraf çekmek ve yerel pub yemeklerinden tatmak için mola vermeyi sevdikleri Arberness'te tipik bir ıslak ve fırtınalı gün. Ancak ben Arberness'ten ayrılmadım ve buraya ilk taşındığımdan bu yana çok zaman geçtiği için artık ayrılabilceğimi de sanmıyorum.

Bu köy benim evim olmaktan öte, hayatımın en iyi ve en kötü günlerini yaşadığım yer. Başka insanlar bu tarihin ağırlığı altında ezilebilir ve başka bir yerde huzur bulmak için pek çok anıdan kaçabilir ama ben kaldım. Buranın sadece benim için değil, kızım Evelyn için de en iyi yer olduğuna karar verdim ve bu nedenle son on sekiz yıldır onu burada büyüttüm. Bazı zor zamanlara rağmen, bu konuda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, artık bir yetişkin olan Evelyn dünyayı daha fazla görmek istediğine karar verdi.

"Nasıl gidiyor? Kızıma aşağıya inip onu bu günlerde genellikle yaptığım yerde, yani yemek masasında, Avrupa'daki her türlü ilginç destinasyon için seyahat rehberleriyle çevrili bir şekilde otururken bulduktan sonra soruyorum.

Evelyn başını öne eğmiş, sağ elindeki kalemi önündeki kâğıtta gezdirirken "Peki," diye cevap veriyor, bu da bana az önce bu kitaplardan birinde okuduklarına dayanarak notlar aldığını gösteriyor.

Kızımdan bir monolog beklemiyordum, ancak tek kelimelik bir cevaptan biraz daha önemli bir şey iyi olurdu. Aramızdaki ilişki çoğu zaman böyle. O günden beri böyle.

Dürüst olmam gerekirse, ergenlik çağına geldi, ancak benimle küçükken konuştuğu kadar konuşmadığı için hormonlarını suçlayamam. Suçlayabileceğim şey, büyüdüğü ve internette her türlü müstehcen haber makalesini okuyarak geçmişim hakkında bilgi edinebileceği yaşa geldiği ve kendisinin çok özlü bir şekilde özetlendiği makaleleri okuduğu gerçeğidir.

Ben her zaman 'doktorun metresi' olarak bilineceğim, Evelyn ise her zaman 'doktorun çocuğu' olacaktı.

"Şu anda nerede okuyorsun? Aramızda bir konuşma geçmesi umuduyla tekrar deniyorum.

"Buradan çok uzakta bir yerde," diye yanıtlıyor Evelyn, konuşurken yine başını kaldırıp bana bakmadan.

"Böyle yapma. "Ne gibi?

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Beni arkanda bırakmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi davranıyorsun.

"Yapamam.

"Evelyn...

"Kapa çeneni. Burada çalışmaya çalışıyorum.'

'Susmayacağım! Kendi evimde benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Evelyn inliyor ve bazı kitaplarını toplamaya başlıyor, bu da gidip yatak odasında çalışmaya devam edeceğini gösteriyor. Ama ben bunu yapmasını istemiyorum çünkü her ne kadar çatışmaya neden olsa da Onu göremeyeceğim üst kattansa alt katta yanımda olmasını tercih ederim.

Sorun yok. Orada kal. Bir daha sözünü kesmeyeceğim,' diyorum o kalkıp gitmeden önce, bu arada kızımın benimle konuşma şeklinden dolayı hafifçe sıyrılmasına izin veriyorum, ama buradaki huzuru korumaya çalışmak için her şeyi yaparım.

Evelyn'i seyahat planlamasıyla baş başa bırakıp kendime bir fincan çay yapmak için mutfığa gidiyorum, evimin arka tarafındaki ıslak, rüzgârlı tarlaya bakıyorum ve orada gördüğüm, hava koşullarının tüm gücünü taşıyan yalnız koyun için biraz üzülüyorum. Sürünün geri kalanının nerede olduğunu bilmiyorum ama o tek başına ve bu durum onlar için üzülmemeneden oluyor. Ve çaydanlık kaynarken, çok yakında benim de o koyun gibi olacağımı biliyorum, uzun, yavaş ve tekrarlayan günlerimi aydınlatacak bir arkadaş olmadan yapayalnız. Çünkü Evelyn sırt çantasıyla Avrupa'ya gitmeyi planlıyor, dolayısıyla şu anda evimi dolduran tüm seyahat rehberleri bu yüzden ve o gittikten sonra burada benden başka kimse yaşamayacak.

Dolaptan poşet çayları alırken, kızımın evden ayrılmasını istemediğim için kendimi suçlu ve biraz da bencil hissediyorum. Onun için ve onu bu küçük köyün sınırlarının ötesinde bekleyen maceralar için mutlu ve heyecanlı olmalıyım ve bazen oluyorum, ama aynı zamanda çok da üzgünüm. Sadece küçük kızım kanatlarını açıp yuvadan uçuğu için değil, aramız pek iyi olmadığı için de üzgünüm. Evelyn gittikten sonra bir daha asla buraya gelmeyecekmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Çocukların yetişkinliğe ulaştıklarında aile evinden taşınmaları alışılmadık bir durum değildir. Bir iş ve kendi evleri olabilir, üniversiteye gidebilir ya da seyahat edebilirler. On yıllar geçtikçe, bugünün gençlerine önceki nesiller için var olmayan daha fazla seçenek açılıyor. Ve bu sadece gençler için değil, çocuklarının başarılı olmasını ve hayallerinin peşinden gitmesini isteyen ebeveynleri için de iyi bir şey. Ancak bu, Evelyn uzaklardayken benim elimde son on sekiz yılın anılarından başka bir şey kalmayacağı ve gelecekte onunla yeni anılar biriktirme şansına sahip olacağımı umduğum anlamına geliyor. Ancak bu kesin değil çünkü bana verdiği tek kelimelik cevapların yanı sıra onunla ne zaman çaba sarf etmeye çalışsam kapıları çarpması ve dudak bükmesi, kızımın bana katlanamadığının ve buradan gitmek için sabırsızlandığının kanıtı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu onun hatası değil. Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de kendimden nefret ederdim.

Mutfağında oyalanıp çayımı yudumlarken, Evelyn'in beni yine küçümseyebileceği ya da daha kötüsü tamamen görmezden gelebileceği diğer odaya gitmeye cesaret edemeyerek, bu noktaya gelmek için ikimizin de çıktığı yolculuğu düşünüyorum. Her şey o aptal ilişkiyi yaşadığımda ve Doktor Devlin'in cazibesine kapıldığımda başladı. Bu süreçte onun intikamcı ve becerikli karısı Fern'in gazabına uğradım. Drew öldü, ama beni hamile bırakmadan önce değil, kısa bir süre sonra cinayeti benim üzerime yıkıldı. Sonra gerçek çılgınlık başladı. Eski erkek arkadaşım Dedektif Tomlin'in yardımıyla Fern'in izini Cornwall'daki bir köye kadar sürmeden önce bebeğimi doğurmamla sonuçlanan bir çılgınlıktı bu. Eğer bebek Evelyn, Fern'in rahatsız kapı komşusu tarafından kaçırılıp bir uçurumun tepesine götürülmeseydi, Fern şimdi parmaklıklar ardında olacaktı çünkü onu yakalamıştım ve sonunda adaletle yüzleşmeye hazırdı. Ama Fern o gün Evelyn'in hayatını kurtardı. Ona o kadar minnettardım ki gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Fern'in şimdi nerede olduğunu, ona ve doğurduğu bebeğe ne olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, babasını öldüren kadının kaçmasına izin verdiğim için Evelyn'in benden nefret ettiği.

Kızım on sekiz yıl önce Cornwall'daki o kayalıkta neler olduğunu nereden biliyor? Ona anlattım, işte böyle. O zamanlar kızıma karşı olabildiğince açık ve dürüst davranarak doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum, gerçi geriye dönüp baktığımda bu kesinlikle saflıktı. Ama sadece Evelyn'e Fern ve Drew'le olanlarla ilgili hikayenin tamamını anlatmak istemiştım, hikayenin yarısını ya da daha kötüsü, o zamanlar gazetecilerin yazdığı hikayeyi değil, çünkü onlar tüm gerçekleri bilmiyordu, sadece ben biliyordum.

Evelyn babasını sormaya başladığında dört yaşındaydı, şüphesiz bunun nedeni kreşteki diğer çocukların annelerinin yanı sıra erkekler tarafından da alındığını görmüş olmasıydı. O zamanlar ona sadece babasının cennette meleklerle birlikte olduğunu söyledim ve üzülse de orada bıraktı. İlkokulda alaylar başladı, sınıfındaki birkaç kötü çocuk ve kız farklı olduğunu bildikleri için ona sataşıyorlardı. Babası olmayan tek kişi oydu ama neyse ki o yaşta zorbalar bunun nedenini bilmiyorlardı.

Bu durum ortaokuldayken değişti.

Evelyn'in ve okulundaki diğer tüm çocukların, babasının sahilde ölen ve ulusal haberlere konu olan meşhur doktor olduğunu anlayacakları günden hep korkmuşumdur. On yaşındayken Evelyn'i oturtup babasının başka biri tarafından öldürüldüğünü, ama acı çekmediğini ve bunun çok uzun zaman önce olduğunu söyleyerek konuyu kendim açarak bunu önlemeye çalıştım. Evelyn üzgündü ve kafası çok karışık. Sorularını elimden geldiğince yanıtlamaya çalıştım, ancak cevaplaması en zor olan bir tanesi vardı.

"Ona zarar veren kişi hapse girdi mi?"

Evet demek istemiştım, çünkü cevap bu olmalıydı ve Evelyn'in durum hakkında biraz daha iyi hissetmesini sağlayabilecek tek yanıt bu olabilirdi, ama yapamadım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım: cinayeti planlayan kişinin paçayı kurtardığını. Ona söylemek zorundaydım çünkü bunu ancak büyüdüğünde internetteki haberleri okuyarak öğrenecekti. Evelyn'e Fern'in hala dışarıda bir yerlerde olduğunu, gerçeğin bu olduğunu ve İngiltere'deki her polis departmanında fotoğrafının bulunmasının nedeninin bu olduğunu söyledim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde kızım bundan hiç memnun olmadı. Ancak çocuğumun tüm hayatını Fern'e karşı intikam dolu bir nefretle geçirmesi riskini almaktansa

Kaçan kadına, Fern'in bir keresinde onun hayatını kurtardığını söyleyerek öfkesinin bir kısmını telafi etmeye çalıştım.

Böyle bir ifşanın Evelyn'in biraz daha az nefret hissetmesini sağlayacağını ve böylece büyüdükçe hayatını biraz daha kolaylaştıracağını ummuştum ve bir süreliğine öyle de oldu. Ancak Evelyn'in ortaokulda maruz kaldığı zorbalık çok yoğun; internette bir şeyler okuyacak ve annesinin dışında başka kaynaklardan bilgi alacak kadar büyüdüğünde, Fern'in kaçmasına izin verdiğime inanamıyordu.

"Babamı öldürdü!"

"Cinayeti senin üzerine yıktı!"

"O şeytandı!"

Evelyn'in ergenliğe girdiğinde bu cümleleri kaç kez söylediğini duyduğumu unuttum ve bu on beş yaşına kadar devam etti. O zamana kadar Evelyn çok daha çekingen, eski çocuk halinin bir gölgesi haline gelmişti, sadece maruz kaldığı zorbalıktan değil, her şey hakkında kararını verdiğinden.

Benden nefret ettiğine karar vermişti ve yaşadığı hayatın suçlusu bendim.

Kızımınla normal bir ilişki kurmaktan başka bir şey istemiyorum. Şimdi o yemek odasına gidip yanına oturmak ve ona planladığı seyahatler hakkında her şeyi sormak isterdim. Onunla düzgün bir şekilde iletişim kurmak, uzun uzun sohbet etmek, planlarından bahsederken gözlerindeki ışığı görmek ama aynı zamanda bunları bana, annesine anlatırken gözlerindeki sevgiyi de görmek isterdim. Ama bu olmayacak. Eğer şimdi Evelyn'in yanına otursam, o zaman kalkıp yatak odasına gider ve eğer onu takip edersem o zaman evi tamamen terk eder. En azından ondan uzak durursam, normal bir anne-kız ilişkimiz varmış gibi davranabilirim.

Evelyn babası için adaletin yerine getirilmediğini düşünüyor ki bu anlaşılabilir bir durum, ancak onun canını yakan daha çok benim hakkımda hissettikleri. Doktorun karısının ölüm çılgınlığına başlamasına neden olan metresim hakkında hikayeler uyduran haber muhabirleri sayesinde, Evelyn benim başka bir kadının kocasıyla ilişkiye giren ve tüm olaylar zincirini harekete geçiren bir tür erkek yiyici olduğuma dair sabit bir fikre sahip. Yıllar boyunca bana bazı korkunç isimler taktı, ancak büyük olasılıkla sadece okuldaki insanların hakkımda söylediklerini tekrarlıyordu. Zor bir dönemdi. Son zamanlarda gerginlik azaldı ama bunun tek sebebi Evelyn'in

Evden ayrılmanın eşiğindeyiz, ki bu da sorunlarımıza pek çare olmuyor. Ama ne yapabilirim ki?

Evelyn'in belirsiz bir süre için uzaklara gitmesini gerçekten istemiyorum, özellikle de aramız bu kadar bozukken, yine de en azından bana seyahat programını verirse nerede olduğunu bileceğim.

Bu, daha önce de olduğu gibi, bilmemekten daha iyidir.

Yaşadığım her şeye rağmen, Evelyn'in kaybolduğı gün hala hayatımın en kötü günü...

THREE

ALICE

ON YIL ÖNCE

Ebeveyn olmanın dünyanın en zor işi olduğunu söylerler ve ben de bunu doğrulayabilirim, ancak aynı zamanda zor olabilecek başka bir şey daha buldum.

Kendi işinin patronu olmak.

Kendi işimi kurmaya karar verdiğimde, bunun çok kolay olacağını düşünmüştüm. Saatlerimi kendim belirleyecektim. Kendi hızımda çalışacaktım. Kendime fazladan bir gün tatil yapma izni verecektim. Ancak, şu anda daha önce hiç çalışmadığım kadar çok çalışıyorum, ancak bekar bir anne olarak hayatımı sürdürmek istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Tomlin'den ayrıldıktan sonra - Evelyn'in hayatının ilk birkaç stresli ayında bana sadece manevi değil maddi destek de sağlayarak yardımcı olan dedektif - çocuk parası ödemeleriyle hayatta kalmak zorunda kaldım. Drew'in parasını hiç görmedim, çünkü ölümü halinde benim ya da gelecekte sahip olabileceği herhangi bir çocuğun bu paraya hak kazanacağını söyleyen bir vasiyet yoktu. Yardım almak bana yakışmazdı, çünkü bu bir hayatta kalma meselesiydi ve Evelyn köydeki ücretsiz devlet okuluna gidecek yaşa gelene kadar hükümetin yeni ebeveynlere sunduğu birkaç saatlik ücretsiz evrensel çocuk bakımından yararlandım. Ancak ara sıra biraz soluklansam da, kızımın evde tıkalı kaldığı, gerçek bir mola veremediğim ya da dışarı çıkıp hayatlarımızda bir fark yaratacak türden para kazanamadığım uzun yıllar oldu. Bir kez Evelyn

Beş yaşına geldiğimde yerel kasaplarda çalışmaya başladım, en hafif tabiriyle pis bir işti ama bana sağlam bir gelir sağlıyordu. Ama benim gibi bir kadının eve hayvan kanıyla gelmesinin de bir süresi vardı. Kişiliğime biraz daha uygun bir iş yapmaya karar verdim ve kendi tebrik kartlarımı yapma fikri de bu şekilde ortaya çıktı. Yaratıcı olma ve insanların doğum günleri ve yıldönümleri gibi durumlarda birbirlerine hediye edebilecekleri şeyler üretme fikri hoşuma gitti, bu yüzden internette birkaç video izledim ve hemen işe koyuldum. O zamandan beri bu işi yapıyorum ve yavaş ama emin adımlarla, bu işi istediğim kadar sürdürebilmemi sağlayacak kadar bir müşteri tabanı oluşturdum.

Kasapta çalışmaktan çok daha iyi olduğu kesin.

Artık üzerime sadece kazara bir kağıt kesiğinde kan bulaşıyor.

Ev sessiz, bir sonraki kartım üzerinde rahatça çalışmama izin veriyor ve Evelyn'i okuldan alıp buraya getirene kadar da böyle kalacak. Hafta içi her gün saat üç buçukta onu alıyorum, buradan okulun kapısına kadar on dakikalık bir yürüyüş yapıyorum ve orada köydeki diğer annelere katılıyorum - katılmak derken, onlar aval aval bakıp hakkımda dedikodu yaparken yanlarında durmaktan bahsediyorum.

Okula bırakma ve alma işlemleri sırasında yeni arkadaşlar edinmeyi umuyordum, diğer annelerle ortak bir zemin bulmayı bekliyordum, ancak ortak bir çocuğumuz olmasına rağmen, birbirimizle ilişki kurabilmemizin tek yolu bu gibi görünüyor. Diğer anneler benimle konuşmak için hiç çaba sarf etmediler ve ben bunun nedenini biliyorum. Birçoğu ya Fern Devlin'in ülke çapında konuşulduğu dönemde bu köyü birkaç ay boyunca saran boğucu dramda oynadığım rol nedeniyle benden hoşlanmıyor ya da başka bir nedenden dolayı benden hoşlanmıyorlar.

Sonunda kocalarıyla yatmaya çalışacağımı düşünüyorlar.

Sadece bir ilişkim oldu, onu da birkaç kez kendim bitirmeye çalıştım, bunu da ekleyeyim, ancak bu köydeki ellinin altındaki her kadın beni, fırsatını bulsam her erkekle yatacak bir tehdit olarak görüyor. Bu birkaç nedenden ötürü gülünç, en önemlisi de yıllardır bir erkekle birlikte olmadığım için, Cornwall'a gidip Fern'le yüzleşmeden hemen önce onu başka bir kadınla öpüşürken yakaladıktan sonra Dedektif Tomlin'le ilişkiyi bitirdiğimden beri. Hayatımda istediğim son şey başka bir erkek, ama bu okul kapısındakilerin benden uzak durmalarını engellemedi, sanki beni arkadaş edinmeleri bir gün eve geldiklerinde kocalarını çarşafaların altında benimle bulmalarına neden olacakmış gibi.

Bazen, özellikle yalnız hissettiğimde ya da soğuklukları yüzünden incindiğimde, sırf haklı olduklarını kanıtlamak için partnerlerinden birini baştan çıkarmaya çalışmak istiyorum ama bu aptalca olur.

Bir daha asla başka bir kadının erkeğiyle ilişkiye girmeye cesaret edemem.

İhtiyacım olan son şey davamda bir Fern Devlin daha olması.

Ancak ben oyun alanındaki annelerle yaşadığım sorunlarla başa çıkabiliyorum, ancak kızımın oyun alanındaki çocuklarla yaşadığı sorunlarla ne kadar iyi başa çıkabildiğinden emin değilim. İçlerinden birkaçı geçmiş ve özellikle de babası hakkında, çocukların genellikle aşırı dürüst ve incitici olabileceği şekilde onunla alay ediyor ve bunun onu etkilediğini biliyorum. Birkaç kez eve gözyaşları içinde geldi ve müdire hanımla konuşmama rağmen henüz bir engelleme olmadı. İkimizin de iyiliği için bugün Evelyn için iyi bir gün olmasını umuyorum; ancak öğle yemeğinden hemen sonra, işlerin hiç de iyi gitmediğini söyleyen bir telefon aldım.

"Merhaba Bayan Richardson," diyor kızımın okulunun müdiresi, sesinde gergin bir hava var. "Aradığım için özür dilerim ama Evelyn'in sizinle olup olmadığını merak ediyorduk?"

Benimle mi? Neden benimle olsun ki? Okul gününün ortasındayız. Seninle birlikte olmalı.'

Hattın diğer ucunda kısa bir duraklama oluyor, bu da bir başka kötü işaret.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Kızım hangi cehennemde?"

"Görünüşe göre öğle tatilinde okuldan kaçmış ve henüz sınıfına dönmedi.'

Gizlice mi kaçmış? Nasıl gizlice kaçabilir? Onu izlemiyor muydun?"

Sekiz yaşındaki kızımın köyde tek başına dolaştığını, işlek yollardan geçtiğini, gitmemesi gereken yerlere girip çıktığını düşündükçe göğsüm sıkışmaya başlıyor. Ama sonra aklıma daha da kötü bir düşünce geliyor.

"Ya kaçırıldıysa? Ağlıyorum, kalp atışlarım her saniye hızlanıyor.

'Eminim böyle bir şey söz konusu değildir. Okul çok güvenli,' dedi

Müdire beni temin ediyor, ama Evelyn çoktan çıktıktan sonra bu pek de iyi değil.

"Güvenli mi? Kayıp bir çocuğunuz var!" Paniklemeye başladığımda telefonda bağıriyorum. "Polisi aradınız mı?"

"Şey, hayır, sadece eve gidip gitmediğini öğrenmeye çalışıyorduk. Eğer bir çocuk gizlice kaçarsa, genellikle evine geri dönmek içindir.

"Sana burada olmadığımı söyledim!

Böyle bir şey olamaz. Kızım nerede?

Müdireye aramaya devam etmesini söyledikten sonra aramayı sonlandırıyorum ve hemen köy karakolunun numarasını çeviriyorum. Sadece küçük bir yer çünkü Fern Devlin'in yaptıklarından sonra burada hiç suç işlenmedi ama bu bir başlangıç ve gerekirse en yakın şehir olan Carlisle'dan takviye getirebilirler. Ama iş o noktaya gelmesin diye dua ediyorum ve Evelyn'in okul çantasıyla ön kapıya doğru yürüdüğünü görmeyi umarak pencereye koşuyorum. Okulu terk ettiği için ona kızmazdım bile, sadece iyi olduğuna sevinirdim. Ama onu dışarıda göremiyorum, bu yüzden telefonuma cevap veren polis memuruna köyde kayıp bir çocuk olduğunu söylemek zorunda kalıyorum.

Eğer bir yetişkin olsaydı çok daha az endişe duyulurdu ama Evelyn'in yaşı göz önüne alındığında hemen harekete geçildi ve yardım edebilecek herkesin köyün etrafında onu arayacağından emin oldum. Ama paltomu giyip evden koşarak çıkarken, aramaya kendim de katılmak için çaresizken, daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum. Destek ağım sınırlı, bu köydeki insanlardan çok daha geniş değil - ve çoğu sadece benim için üzülüyor - ve eski arkadaşlarımı kapsamıyor, hepsi de mesajlarıma cevap vermeyi yavaş yavaş bıraktı, şüphesiz garip olduğu ve gruptaki 'tabu' konu olduğum için. Ailem için de benzer bir hikaye oldu, ancak suçun bir kısmını üstlenmem gerekiyor. Sadece bir ilişkiye girmekle kalmayıp, iftiraya uğramış olsam bile hapse girmekten duyduğum utanç, geçmişten tanıdık yüzlerden kaçınmanın ve kendi kendime acımanın, hakkımda sahip oldukları yargılarla yüzleşmekten daha kolay olduğu anlamına geliyor. Ama şimdi bana yardım edebilecek biri var, bu yüzden daha önce beni kurtarmış olan bir kişiyi arıyorum. Yıllar sonra ilk kez konuşacağız, bu yüzden garip olabilir ama böyle bir zamanda endişelenecek çok daha önemli şeyler var.

Cevap verdiklerinde "Alo?" diyor çakıllı bir ses ve bu adamın sesi hatırladığımdan daha kötü.

"Tomlin? Ben Alice," diyorum, neredeyse sekiz yıl önce ayrıldığımızdan beri bir noktada numaramı silmiş olma ihtimaline karşı eski sevgilime benim olduğumu bildiriyorum. Dürüst olmak gerekirse numarasını neden sakladığımdan emin değilim, belki de bir parçam hızlı aramada bir dedektifin bir gün işe yarayabileceğini biliyordu, ancak birkaç ay önce gazetelerde okuduklarıma göre artık eski dedektif.

"Alice? Tomlin aniden boğazını temizleyerek, "Alice," der. "Nasılsın? İyi misin?"

"Hayır, Evelyn okuldan kayboldu ve nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok!"

"Yola çıkıyorum! Tomlin hiç duraksamadan, inanılmaz nazik ama aynı zamanda inanılmaz üzücü bir şekilde, çünkü sesinde bunca zaman sonra bile benden uzaklaşmadığını duyabiliyorum. Yine de, yakın zamanda alkol sorunları nedeniyle polis teşkilatından nasıl ihraç edildiğini okuduktan sonra bunu zaten biliyordum. Satacak bir hikâye bulmak için toplumun derinliklerinde dolaşan gazeteciler, Fern Devlin'in yalanlarına inanan ve doktorun cinayet davasını feci şekilde batıran dedektifin zor günler geçirdiği haberine hemen atladılar. Tomlin'in zor durumda olduğunu duyduğuma üzüldüm ama şu anda sadece onun yardımına ihtiyacım var."

O Carlisle'dan Arberness'e giderken ben de köyde kızımın olabileceğini düşündüğüm her yere gidiyorum. İlk durağım şekerçi dükkânı, ardından park, sonra da sahil, ama ondan hiçbir iz yok. İlk iki yerde onu bulamamak can sıkıcı, ama sahilde olmaması neredeyse rahatlatıcı; bu kadar büyük bir su kütlesinin yanında tek başına olması çok tehlikeli olurdu. Yine de kumların üzerinde bir yerde, özellikle de babasının öldürüldüğü bölgede olup olmadığını merak ettim, çünkü son zamanlarda ölüm söz konusu olduğunda çocukların yaptığı gibi hastalıklı bir merakla bana o yer hakkında pek çok soru sordu. Onu bulamayınca, köyde bir binadan diğerine koşmaktan, yayalara onu görüp görmediklerini sormaktan ve kapıları çalıp içeridekileri yardıma çağırmaya çalışmaktan başka çarem kalmadı. Eskiden toplum merkezinde düzenlediğim kahve toplantılarının müdavimleri olan Dorothy ve Ethel'den yardım alıyorum; birkaç polis memuru ve okuldan iki öğretmenin yanı sıra utangaç müdirenin de arama çalışmalarına öncülük etmesiyle daha fazla yardım geliyor. Sonra Tomlin geliyor, Carlisle'dan taşra yollarından bir saat kadar süren bir yolculuk yapmış, iyi bir yıkamaya, kıyafetlerini değiştirmeye, saçını kestirmeye ve tıraş olmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Benimle konuştuğunda alkol kokusu alıyorum. Buraya alkollü mü geldi? Ona soracak zamanım olmuyor çünkü öğretmenlerden biri Evelyn'in okul çantasını köy kilisesinin yakınındaki bir bankta bulunduğunu söylüyor.

Kızımın burada olduğuna dair bir kanıt, bu yüzden içinde kızımın nerede olduğuna dair ipucu verebilecek bir şey olup olmadığını görmek için çantayı kontrol ettikten sonra koşuyorum

Kilisenin mezarlık kısmında Evelyn'e sesleniyor ve onu mezar taşlarının arasında bir yerde görmeyi umuyordu. Ama orada değildi. Ben de kiliseye girdim. İlk başta vitray pencereli eski taş binanın boş olduğunu düşünsem de, bir gıcırtı duyuyorum ve bunun ahşap sıralardan geldiğini varsayıyorum. Hızlı bir aramadan sonra hiçbir şey bulamadım ve tam tekrar dışarı çıkmak üzereydim ki başka bir ses duydum.

Ağlıyor.

Kızımı kilisenin ön tarafındaki kürsünün içinde çömelmiş halde buluyorum; papazın Pazar vaazını verdiği yer, Evelyn'in okuldan kaçtıktan sonra saklanmak için seçtiği yer. Onun güvende olduğunu anladığımda omuzlarımın çöktüğünü ve midemdeki gerginliğin gevşediğini hissediyorum; bu, evlatları için endişelenmekten sonsuza dek vazgeçmiş bir ebeveynin laneti. Bu, anne olduğumdan beri hayatımda yaşadığım gergin anlardan sadece biriydi.

Ağlamayı bırakıp bana sorunun ne olduğunu anlatması biraz zaman aldı ve anlattığında, kaçmasına neden olan şeyin daha çok zorbalık olduğu ortaya çıktı. Onu bulduğum için mutluyum, tıpkı Tomlin, polis, yerel halk ve tabii ki birkaç dakika önce işinden olma korkusu yaşayan müdire gibi. Ancak, panik sona ermiş olsa da, altta yatan sorunun çözülmediğini biliyorum. Çözülecek mi?

Evelyn'in normal bir çocuk olmasını ve normal bir çocukluk geçirmesini istiyorum ama ailesinin kim olduğu ve doktorun dul eşiyle olan bağlantıları göz önüne alındığında bunu nasıl yapabilir? Belki de burada kalmak bir hataydı ama hikaye ulusal bir haber olduğu için herhangi bir okulda geçmişimle ilgili zorbalığa maruz kalabilir. En azından Arberness'e aşinayız, bu yüzden zor zamanlarda çevremizde biraz rahatız. Bildiğimiz şeytan daha iyidir.

Ama bu yine de zor. Kızımı eve götürürken bana gülümseyen köydeki insanlara bunu söylemek istemiyorum ama geçmişte olanların Evelyn'in geleceğini etkilemesini nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Elimden geleni yapacağım ama sanırım işe yarayıp yaramadığını ancak o büyüdüğünde anlayacağım.

Bileceğim çünkü iki olası şeyden biri gerçekleşecek. Ya beni sevecek.

Yoksa benden nefret eder.

FOUR

EVELYN

MEVCUT GÜN

Annemin gelip benimle oturmadığına ya da planladığım gezi hakkında daha fazla soru sormadığına seviniyorum. İkimizin her zaman tartışmayla sonuçlanan zoraki bir konuşma yapmamız konusunda ısrar etmesinden nefret ediyorum, çünkü ya ben benimle konuştuğu için ona kızıyorum ya da o benimle konuşmadığı için bana kızıyor. İkimiz için de en iyisi kendi işimizi yapmak ve sadece mecbur kaldığımızda konuşmak. Ama yakında bunu yapmamıza bile gerek kalmayacak, çünkü buradan, Arberness'ten kilometrelerce uzakta olacağım ve sabırsızlanıyorum.

Kalemimi bırakıyorum ve az önce aldığım notlara bakıyorum. Madrid'de görülmeye değer şeylerin bir listesini çıkardım, İspanya'nın başkentine varıp şehri keşfetmek için zamanım olduğu zamana hazırlık olsun diye. İspanya için elimdeki seyahat rehberi bana orada yapılacak çok şey olduğunu söylüyor ve kendim görmek için sabırsızlanıyorum, ancak bunu yapana kadar bir süre geçecek. Madrid'den önce Paris, Amsterdam ve Brüksel de dahil olmak üzere birçok durağım var. Ancak ilk durağım, yolculuğuma başlamak için trene bineceğim yer olan Londra.

Sırt çantalı gezgin olacağım için çok heyecanlıyım. Son birkaç yıldır, insanların yapabileceği bir şey olduğunu öğrendiğimden beri bunun hayalini kuruyorum. Birkaç parça eşyayı bir çantaya koyup, o çantayı omzuma atıp yola çıkma düşüncesi çok cazip ve benim gibi evi dışında her yerde daha mutlu olacağını düşünen biri için mükemmel. I

Beni yönlendiren şeyin sadece dünyayı daha fazla görme arzusu olmadığını, aynı zamanda Arberness'ten ve ailemin buradaki korkunç geçmişinden kaçma arzusu olduğunu biliyorum, ama ne olmuş yani? Buradan gitmek istiyorum ve çok yakında dileğime kavuşacağım.

Yunanistan seyahat rehberini elime alıyorum ve birkaç sayfayı karıştırıyorum, gözlerim antik kalıntıların ve güneşin öptüğü plajların harika manzaralarına takılıyor. Seyahatimi Atina'da sonlandırmayı planlıyorum, ancak esnek biriyim ve mali durumumun ne kadar süreceğine ve yol boyunca başıma neler geleceğine bağlı olarak herhangi bir yere gidebilirim. Yolda bir iş bulabilirim, beni daha uzun süre uzak tutabilecek ekstra fonlar için bir barda çalışabilirim. Hatta seyahatlerimde bir adamla tanışıp yanına taşınabilirim ki bu ideal olur - o zaman sonsuza kadar uzak kalabilirim. Elimden gelse Arberness'e asla geri dönmem ve sanırım annem de bunu biliyor, bu yüzden ne zaman tartışsak ve ben ona evden ayrılmak için sabırsızlandığımı söyleyerek tartışmayı bitirsem çok üzülüyor.

Ama beni suçlayabilir mi? Son on sekiz yıldır ne kadar zor günler geçirdiğim hakkında hiçbir fikri yok. Tanıştığım herkes çocukluğumdan beri kim olduğumu biliyor. Ben öldürülen doktorun ve ilişkisi olan kadının çocuğuyum. Doktorun karısının delirip birkaç kişiyi öldürmesine neden olan bir ilişkinin sonucuyum; kadın bugüne kadar serbest kaldı, ki bu delice bir şey. Sanırım Avrupa'ya kaçtı, bu da oraya gitmekle ilgilenmemin bir başka nedeni olabilir. Seyahatlerim sırasında onun eşkaline uyan bir kadın hakkında haberlerde bir şeyler görebilir ve bir şekilde onu adalete teslim edebilirim. Bu biraz fantastik ama daha garip şeyler de oldu. Fern bu ülkede yeterince manşet oldu - belki başka yerlerde de eski numaralarını yapıyordu.

Ama esas olarak buradan çıkıp kanatlanmak istiyorum çünkü bunların hiçbiri benim suçum değil. Bunların hiçbirinin olmasını ben istemedim. Neden isteyeyim ki? Ben daha var olmadan önce olanlar yüzünden yıllardır zorbalığa maruz kalıyorum ve tüm hayatım boyunca burada yaşamama rağmen bu köyde hiç gerçek arkadaşım yok. Elbette, bazı yaşlı kadınlar beni sokakta gördüklerinde selam veriyorlar ama burada benim yaşında kimse benimle takılmak istemiyor.

Bu yüzden ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Yeni bir başlangıç yapabilir, kendimi yeniden keşfedebilir, benden önce insanların yaptığı hataların, doğduğumdan beri beni takip eden hataların zincirlerinden kurtulabilirim. Seyahat ederken farklı bir isim kullanmayı planlıyorum, uyduracağım ve kulağa hoş gelen sahte bir isim. Belki de gittiğim her ülkede farklı bir isim kullanacağım.

En çok sevdiğimi bulana kadar her seferinde yeni bir kimlikle hostellerdeki diğer sırt çantalı gezginlere kendimi tanıtıyorum. Hangisi beni en popüler yaparsa o kazanacak. Gerçek ismim olan Evelyn Richardson'ı kesinlikle kullanmayacağım çünkü herhangi birinin yapması gereken tek şey bu ismi bir arama motoruna yazmak ve internet onlara tüm geçmişimi verecek.

"Sen doktorun çocuğu musun?" diye sorabilirler, sonra da benimle arkadaş olmak istemezler, bunun yerine beni diğer sırt çantalı gezginlerle tanıştıklarında paylaşabilecekleri harika bir dedikodu olarak görürler, normal hayatları olan ve öldürülmüş bir babaya ve bunun için suçlanan bir anneye sahip olmayanlarla. Ne pahasına olursa olsun böyle bir senaryodan kaçınmak istiyorum, bu yüzden bir takma ad kullanarak bunu yapacağımdan emin olacağım.

Kalemimi aldım ve Tiffany adını yazdım. Bu hoşuma gitti. Belki ben de Tiffany olarak başlarım.

Bugün tüm seyahat rehberlerime bakmak için yeterince zaman harcadığıma karar vererek, onları toplayıp yemek masasından kalkıyorum ve hepsini yatak odama taşıyarak, yakında seyahatlerime başladığımda dolduracağım sırt çantamın bulunduğu rafa bırakıyorum. Ama henüz tam olarak hazır değilim, çünkü köy süpermarketindeki işimden biraz daha fazla para kazanabilirim. On altı yaşında okulu bıraktığımdan beri yaptığım şey rafları istiflemek. İnanılmayacak kadar sıkıcı olsa da, evde kirasız yaşarken orada geçirdiğim iki yıl güzel bir para biriktirmemi sağladı ve seyahat ederken çok çılgınlık yapmadığım sürece bu para bana uzun süre yetecektir. Bir de annemin bana vermeyi teklif ettiği para var, ancak hala kabul edip etmeyeceğimden emin değilim. Elbette, fazladan paraya sahip olmak ve birkaç yer daha görmek güzel olacak, ancak bunu kabul etmek ona minnettar olduğumu düşünmesine neden olabilir ve ben de bundan emin değilim.

Babamın katilinin elini kolunu sallayarak gitmesine izin veren kadına nasıl minnettar olabilirim?

Babamı öldüren o kötü kaltak hala özgür, dışarıda bir yerlerde hayatını yaşıyor, buradan çok uzaklarda. Sanki onun yerine ben cezalandırılmışım gibi görünüyor ve bu hiç adil değil ama elimden pek bir şey gelmiyor. Polis onu bulamazsa ben de bulamayacağım, zaten onu aramak için çok uzun zaman harcamadım. O kadını düşünerek kendime zaten ettiğimden daha fazla eziyet etmek istemiyorum. O bunu hak etmiyor. Ama annemin Fern'i tutuklatma şansı varken bunu kullanmamış olmasını inanılmaz buluyorum. Eğer yapsaydı, belki de kendimi biraz daha iyi hissederdim. Bilmiyorum, belki de hissetmezdim, ama kesinlikle daha kötü hissetmezdim. Bu haliyle

Kadın hala dışarıda bir yerlerde ve öyle olduğu için de gazeteler zaman zaman ondan bahsediyor, nerede olabileceğine dair spekülasyonlar yapıyor ve bu da sadece onun ve dolayısıyla benim ve annemin manşetlerde kalmasına yardımcı oluyor ki bu da olmak isteyeceğim son yer.

Evin içinde ilerlerken annemi görmediğime seviniyorum; ön kapıya doğru ilerlerken de onu görmemeyi umuyorum. Neyse ki görmüyorum, bu da ikimizi de bir başka rahatsız edici andan kurtarıyor. Dışarı çıktığımda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Binlerce mil uzakta olduğumda nasıl hissedeceğimi hayal edin. Yeni bir insan gibi, umarım. Ama ondan önce, ben hala kendimim, sadece babasıyla hiç tanışmamış ve sadece diğer insanların onun hakkında internette yazdıklarını okumuş yalnız, kafası karışık genç bir kadınam.

Hava nasıl olursa olsun her gün Arberness sahilinde yürüyüşe çıkarım çünkü burası babamın hayatını kaybettiği yer olmasına rağmen temiz hava ve deniz manzarası genellikle ruh halimi iyileştirir. Kumların üzerinde tam olarak öldüğü noktadan uzak durmaya, sahilin diğer ucuna gitmeye çalışıyorum, çünkü bu benim ruh sağlığım için daha iyi, ama ne zaman burada olsam kendimi ona daha yakın hissediyorum. Ruhunun hala burada yaşadığını söyleyecek kadar ileri gidebileceğimden emin değilim, ama onunla asla gerçekten tanışamayacağımı bilmek, buranın bir sonraki en iyi şey olduğu anlamına geliyor. Eğer şu anda gerçekten burada olsaydı, sadece ruhen değil de ete kemiğe bürünmüş olarak, ona söyleyecek o kadar çok şeyim olurdu ki. Neredeyse dilsiz olduğum annemin aksine, ona milyonlarca soru sorardım.

"Hobileriniz nelerdi?"

"Seyahat etmeyi sever miydiniz?"

"Çocukluğunuz nasıldı?"

"Bu ilişkiyi yaşadığınız için pişman mısınız? Neden başladın?" "Yaşayacak daha fazla hayatın olsaydı ne yapardın?"

Çok fazla soru var ve bunların çoğunun cevabını geçmişte bana ulaşmış olan babamın ailesinden alabilecek olsam da, kendimi buna hiçbir zaman hazır hissetmedim. Onlarla değil babamla konuşmak istiyorum ama bu imkansız. Asla böyle bir şansım olmayacak. Fern Devlin bunu reddetti. Onlarla tanışmayı hiç istemedim, bu onların değil benim suçum. Ama Fern'in incittiği daha fazla insanın etrafında olmamın bana ne faydası olabilir ki? Bırakın başkalarının acısını, kendi acımla başa çıkmakta bile yeterince zorlanıyorum. Ama belki bir gün onlarla tanışırım, en iyisi olumlu bir şeyler yaşadığımız zaman.

Bir gün Fern'i yakalayan kişi olmak isterdim. Annemin başladığı işi bitirir ve onu polise teslim ederdim.

Daha da ileri. Ama sanırım bu şansı asla elde edemeyeceğim.
Asla onunla aynı yerde olamayacağım.
Belki de en iyisi budur.
Yoksa onun gibi bir katil olabilirim.

FIVE

FERN

Büyük gün geldi çattı. Küçük kızımın doğum günü partisinin olduğu gün, gerçi artık o kadar da küçük değil, çünkü bu odadaki tüm balonların üzerindeki büyük on sekiz rakamı bana bunu hatırlatıyor. Ancak yılların nasıl geçtiğini ve Cecilia'nın bir daha asla göğsümde uyuyamayacağını, beni onu üst kattaki yatağına taşımaya zorlayamayacağını düşünmek yerine, bunun kutlanması ve tadını çıkarılması gereken mutlu bir olay olduğuna odaklanacağım.

Kızımın bu konuda kesinlikle heyecanlı olduğunu biliyorum. Bu parti onun fikriydi.

Cömertçe dekore edilmiş salona bakarken ve bu gece bizimle kutlama yapmak için gelen herkesi gördüğümde, Cecilia'nın Pierre'le birlikte bu etkinlik için harcadığımız çabadan fazlasıyla memnun olduğunu biliyorum. Açık büfe masasında uzun bir aç konuk kuyruğu var, bar dolu ve geniş dans pistinde birkaç hareket eden ve sallanan var, önünde bir DJ sözlerini bilmek için çok yaşlı olduğum bazı pop şarkıları çalıyor. Kızımı dans pistinin ortasında görüyorum, kollarını başının üzerine uzatmış ve yüzünde kocaman bir sırıtışla en iyi arkadaşlarından bazılarıyla birlikte kendini müziğe kaptırmış. Antoinette tabii ki onun yanında, tıpkı son on üç yıldır olduğu gibi. Okulda sıkı arkadaş olmuşlar ve büyüdüklerinde her şeyi birlikte yapmaya yemin etmişler. Bu gençlik sözüne sadık kaldılar ve yakında ikisi de buradan ayrılıp Paris'e gidecekler ve her ikisinin de sıraya girmiş işleri var. Cecilia şehir merkezindeki bir modaevinde staj yapacak, ki bu her zaman hayalini kurduğu işti; Antoinette ise bir plak şirketinde işe başlayacak, ki bu mükemmel bir şey çünkü müzik onun özel hayali. İki gencin hayatta gerçekten istedikleri şeyin peşinden gittiğini görmek ne kadar harika. Bana kendimi hatırlattıklarını söyleyebilirim ama bu o kadar

Uzun zaman önce genç olmanın ve istediğimi yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Hiç bu kadar kaygısız olduğumdan bile emin değilim.

"Hâlâ o elbisenin çok kısa olduğunu düşünüyorum.

Az önce yanıma yanaşan adama bakmak için dönüyorum ve Pierre'i gördüğümde gülümsüyorum, burada onun yaşının yarısının altında birçok erkek olmasına rağmen hala odadaki en yakışıklı adam. Ama Pierre bu bölgede üretilen kaliteli şaraplar kadar iyi yaşıyor ve görünüşünden de yeterince memnun olmalı - ellerini belime doladı ve Cecilia'nın dans etmeye devam etmesini izlerken yanağıma bir öpücük kondurdu.

Cecilia'nın bu partide ne giymeyi planladığını ilk gördüğümde benim de çekincelerim olmasına rağmen ona 'Elbise iyi' dedim. Doğum günü parasının çoğunu harcadığı siyah elbise harika bir malzemedен yapılmış, sadece biraz daha fazla olmaması utanç verici; ama kızımın bana hatırlattığı gibi, artık ne giyeceğine karar verecek yaşta ve yakında gardırobunda ne olduğunu bile göremeyeceğim. Paris bu köyden sadece kırk mil uzakta ama dört yüz mil de olabilir. Özenle büyüttüğüm küçük hayatımla aramda büyük bir uçurum varmış gibi hissediyorum. Ama onun adına mutluyum ve şehirde harika zaman geçireceğini biliyorum. Bu köy benim ve Pierre gibi insanlara, hayata yeni başlayanlardan ziyade yavaş yavaş durulmak isteyenlere daha uygun, ama yine de o benim bebeğim.

Onu olabildiğince sık ziyaret etmem gerekecek.

Pierre ikimizin de şarabının bittiğini fark ediyor ve bize biraz daha getirmek için bara doğru ilerliyor. O gittiğinde, yanımdaki yerini hemen Marion dolduruyor, bu köye taşındığımdan beri edindiğim iyi bir arkadaş. O da benim gibi başka bir yerden buraya taşınmış ama benden farklı olarak kaçmıyor ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. O sadece normal bir kadın ve buraya geldiğimde tam da ihtiyacım olan şey normaldi, sanırım bu yüzden onun arkadaşlığını bu kadar rahatlatıcı buluyorum.

"Büyümek zorunda olmaları çok yazık, değil mi? Dans pistini izlerken Marion düşünüyor. "Bebekken zor oluyor ama kızlarımın küçüklüğüne geri dönmek için her şeyimi verirdim.

"Evet," diyorum Cecilia'ya ve onun nasıl bir kadına dönüştüğüne hayranlıkla bakarken. Hayatının ilk birkaç ayını çok kötü koşullarda yaşayarak geçirmiş olmasına rağmen, ben Cornwall'da iki sterlin parası olan zor durumdaki bir sakinken. "Yıllar nereye gitti bilmiyorum.

"Cecilia taşındığında kaybedeceklerine odaklanmak yerine, dört gözle beklediğin şeylere odaklanmaya çalış," diyor Marion, iki yetişkin annesi olma deneyimini beni neşelendirmek için kullanarak. 'Bir gün onun kendi evini ziyaret edeceksin. Onu düğün gününde göreceksin. Belki de anne olacak. Önünüzde ikinizin birlikte yaşayacağı pek çok macera var.

Marion'un sözlerine ve bara döndüğünde Pierre'in bana uzattığı içkiye minnettarım. Bir an sonra bardağımdan birkaç yudum almam gerekiyor çünkü müzik kesiliyor ve herkes bir sonraki adımda ne olacağını görmek için etrafta beklerken Pierre bana konuşmalarımızı yapma zamanımızın geldiğini hatırlatıyor.

DJ'in mikrofonunu hazırlayıp beklediği sahneye doğru kocamı takip ederken Cecilia'nın kaşlarını çatıldığını görebiliyorum çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok. Pierre ve ben bu şekilde olmasını sağladık; eğer ona birkaç kelime söylemeyi planladığımızı söyleseydik bizi vazgeçirmeye çalışacaktı. Hal böyle olunca Cecilia ikimizin toplanan konuklara hitap etmesini engelleyemiyor ve mikrofonu ilk olarak kocam aldığımda kızıma gülümseyerek evet, önümüzdeki birkaç dakika onun için tüm arkadaşlarının önünde biraz utanç verici olabilir ama her şey yoluna girecek ve bittiğinde söyleyeceklerimizi takdir edecek diyorum. Umarım.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyor Pierre ve biraz Fransızca ekleyerek bu akşam bize yemek servisi yapan personele teşekkür ediyor. Sonra zahmetsizce İngilizceye geri dönüyor, bu sadece benim iyiliğim için değil çünkü ana dilimi hala daha kolay buluyorum, ama davet ettiğimiz herkes de İngilizce konuşabildiği için bu dilde sohbet etmek onun için sorun değil.

"Harika bir genç kadının dönüm noktasını kutlamak için harika bir akşam," diye devam ediyor Pierre, konuşurken kızıma gülümseyerek. "Çoğunuzun bileceği gibi, Cecilia ve annesi on üç yıl önce hayatıma girdiler. O zamanlar burada yaşamaktan, doktorluk görevimi yerine getirmekten ve her Cuma akşamı köyün bistrosunda birkaç kadeh şarap içmekten yeterince mutlu olduğumu düşünüyordum ki bu bütün hafta boyunca hastalarımın verdiği tavsiyelerle tamamen çelişiyordu.

Odadaki birkaç kişi gülüyor, aralarında bistronun sahibi de var, yıllardır kocamın müşterilerinden büyük kazançlar elde etmiş bir adam.

"Ama sonra bu gece burada yanımda duran kadına aşık oldum ve ancak o zaman gerçek mutluluğun ne olduğunu anladım.

Pierre'in bu duygusal sevgi gösterisi karşısında gözlerimi deviriyorum ve o da devam etmeden önce bana göz kırpmıyor.

"Ancak Cecilia'nın etrafına geldiğimde iki kez aşık oldum ve onun ne kadar büyük bir neşe kaynağı olduğunu keşfettim. Onunla henüz beş yaşındayken tanıştım ve şimdi arsız olduğunu düşünüyorsanız, onu bir de o zaman görmeliydiniz.

Salonda kahkahalar yükseliyor. Cecilia hala konuşmanın bitmesini istiyor gibi görünüyor, ancak daha gidilecek çok yol var.

Pierre konuşurken hafifçe buğulu gözlerle bakıyor ve bu da bana kızıma karşı ne kadar sevgi beslediğini gösteriyor. Ama bunu bana söylemek için bu konuşmayı yapmasına gerek yoktu; kızım daha küçükken onu kızımın hayatına sokmaya karar verdiğimden beri geçen yıllar boyunca bunu fazlasıyla kanıtladı.

'Yakında Paris'te harika bir maceraya atılacağını ve seni her gün yanımızda görmeyi özleyeceğimizi biliyorum, ama sana en iyi dileklerimizi sunuyor ve maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyoruz. Bu arada, annen ve ben sana bu maceraları başlatmak için küçük bir şey aldık.

Pierre takım elbisesinin cebine uzanıyor ve Cecilia'yı bize katılması için sahneye davet etmeden önce bir zarf çıkarıyor. Cecilia isteksiz ama arkadaşları onu hemen bize doğru itiyor ve yanımıza geldiğinde Pierre zarfı ona uzatıyor.

Cecilia hediyesini açarken gülümseyerek 'On sekizinci yaşın kutlu olsun' der ve hediyein ne olduğunu gördüğünde gülümsemesi daha büyük olamazdı.

"Paris'teki bir defilede ön sıradan koltuklar," diye zaferle ilan ediyor Pierre, Cecilia genişçe gülümserken. "Sanırım hoşuna gitti!

Herkes alkışlıyor, kızım gibi moda ve ihtişam takıntısı olan biri için bunun mükemmel bir hediye olduğunun farkındalar. Pierre'e bir öpücük vermeden önce Cecilia'nın ne kadar mutlu olduğuna bakıyorum, çünkü bu kadar pahalı bir hediyeyi karşılayabilen oydu. Bugün için uzun zamandır para biriktiriyordum ama yine de böyle bir şeyi karşılamanın çok uzağındaydım, ama kocam da gizlice para biriktiriyordu.

Doktor ücretleri kurtarmaya geldi, hem de ilk kez değil.

Sonra Pierre mikrofonu bana uzattı ve sanırım doğum günü kızı hakkında birkaç söz söyleme sırası bende.

"Nereden başlayacağım? Oda sessizliğe gömülürken ben söylüyorum. Bu konuşmanın sonuna kadar uzak tutmayı umduğum gözyaşlarım şimdiden beni tehdit etmeye başlamıştı.

Beni bunalt. 'Benim küçük kızım. Büyümüşsün. Seni hastanede kucağıma aldığım gün daha dün gibi.

O anda odadaki herkes gülümsüyor, sadece kızaran Cecilia hariç, ama ben de gülümserken, az önce bahsettiğim anı o zaman yaşadığım korkuyla renkleniyor. O zamanlar kaçak olma ve sahte bir kimlikle yaşama konusunda henüz yeniydim, bu yüzden deşifre olmamak ya da bebeğimin benden alınmaması için dua ediyordum. Çocuğumla ilk tanıştığım an ne kadar büyümlü olsa da, o hastane yatağında yatarken ve birkaç polis memurunun koğuşa doluştuğunu hayal etmemeye çalışırken hissettiğim aşırı paranoyayı asla unutmayacağım. Cecilia'yı beslemek, kundaklamak ve yatıştırmak için kullandığım ellerimin yakında kelepçelerle zaptedileceğinden korkuyordum ve yeni doğurduğum bu küçük canın, bu kocaman dünyada ona bakacak bir annesi olmadan kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağını düşünmek dehşet vericiydi. Ama polis hiç gelmedi ve on sekiz yıl sonra hala beni bulmalarını bekliyorum.

"Birlikte çok şey yaşadık, sen ve ben," diye devam ediyorum, Cecilia da dahil olmak üzere odadaki hiç kimse gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyor olabilir. 'Ne yaptığımı gerçekten bilmememe rağmen, bir şekilde bugün olduğun harika insana dönüşmene yardım edebildiğim için çok mutluyum.

Cecilia artık o kadar utanmış görünmüyor. Onun yerine duygusal görünüyor ki bu çok tatlı.

'Nereye gidersen git ve aramızdaki mesafe ne olursa olsun, her zaman seni düşüneceğimi ve bana ihtiyacın olduğunda her zaman burada olacağımı bilmeni istiyorum,' diyorum yanağımdan bir damla yaş süzülürken. 'Paris'te iyi eğlenceler ve hayallerinin peşinden git, ama beni unutma. Söz mü?

Cecilia sarılmak için hamle yapmadan önce gülüyor ve odadaki herkes alkışlarken ikimiz kucaklaşıyoruz. Ayrılırken, gözlerimizde yaşlar ve yüzlerimizde gülümsemeler, Cecilia'nın onun için yaptığım her şey için bana teşekkür ettiği alkışlar arasında sessiz bir an geçiriyoruz, ki bu çok şey ifade ediyor. Ancak bunu yapmasına gerek yok ve şimdi her şey ileriye bakmakla ilgili, bu yüzden bundan sonra ne yapacağımı söylüyorum.

"Paris'i çok seveceğini ve çok iyi vakit geçireceğini biliyorum," diyorum onun için heyecanlanarak. 'Ama unutma, sana hatırlatmaktan nefret ettiğimi biliyorsun ama ben senin annem ve endişelendiğimi biliyorsun. Oradayken Eurostar için bir sürü tabela göreceksin, ama Londra'ya giden trene binmeye kalkma. Yani

Cecilia. Bu çok riskli. İngiltere'ye gidersen baban öğrenebilir ve buna izin veremeyiz. Tamam mı?

"Evet anne," diye yanıtlıyor Cecilia, gözlerini devirerek, çünkü bunları daha önce de duymuştu.

"Ciddiyim. Bana söz ver.'"Söz veriyorum.

Konuşmayı ancak Cecilia'nın mesajı tekrar aldığına ikna olduğumda bitiriyorum. Sanırım anladı ve şimdi dans pistindeki arkadaşlarına katılmakta özgür ve DJ müziği yeniden başlattığında parti yeniden başlıyor. Kızımı dans ederken izliyorum ve şu anda dünyada tek bir kaygısı yokmuş gibi görünüyor.

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

SIX

ALICE

Arberness'ten Carlisle'a gidiyorum, daha önce birçok kez kullandığım bir rota, ancak bugünkü yolculuk kolay bir yolculuk değil. Çünkü tren istasyonuna gidiyorum ve oraya vardığımda şu anda yolcu koltuğunda yanımda oturan kişiye veda edeceğim.

"Müziği kapatıp bir dakika konuşabilir miyiz? Evelyn radyoyu açtıktan sonra aramızda garip sessizliklerin oluşmasını önlemek için ona öneride bulunuyorum.

Evelyn uzanıp müziği kapatmadan önce iç geçiriyor. Şimdi araba sessiz, şimdiye kadar bu yolculuğun çoğunda olduğu gibi. Ama bu sefer, kızımın sohbet etme şansım kalmadan önce söylemem gerekenleri söylemeye kararlıyım.

"Bak, son birkaç yıldır aramızdaki şeylerin zor olduğunu biliyorum," diye başlıyorum, Evelyn kollarını emniyet kemerinin üzerinde kavuşturup başını benden yana çevirerek pencereden dışarıya, geçip giden kırlara bakarken. "Ama umarım bizim için doğru olanı yapmak için her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı biliyordur ve umarım bir gün bunu takdir edebilirsin.

"Her neyse.

"Evelyn, hadi, konuş benimle.

Ne söylememi istiyorsun? Buradan çıkmak için sabırsızlandığımı mı? Çünkü yapamam.'

Bunu duymak acı verici ama şok edici bir haber olduğunu söyleyemem.

'Seyahate çıkacağın için heyecanlı olduğunu biliyorum ve ben de senin için heyecanlıyım. Ancak senin için endişeleneceğimi anladığımı umuyorum, bu yüzden benimle iletişim halinde olursan ve iyi olduğunu bana bildirirsen iyi olur.

Evelyn buna hiçbir şey söylemiyor, bu da planının Londra'ya giden trene bindiğinde benimle temasını tamamen kesmek olduğunu gösteriyor.

'Bana her gün mesaj atmak zorunda değilsin ve bana çok fazla bilgi göndermek zorunda değilsin, ama sadece arada sırada nerede olduğunu ve güvende olduğunu bildiren kısa bir mesaj. Tek istediğim bu. Bunu yapabilir misin?'

"Peki," diyor Evelyn, başı hâlâ benden yana dönük.

Gerçekten söylemem gereken tek şey buydu, ama şu anda konuştuğumuz için, ya da en azından birimiz konuştuğu için, Evelyn radyoyu tekrar açmadan önce devam ediyorum.

"Bir gün senin de bir çocuğun olursa, bunun benim için nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın," diyorum, direksiyonu sıkıca kavrayıp önümdeki sessiz yola odaklanırken duygulanıyorum. "Hayatının on sekiz yılını birini severek ve ona bakarak geçirdikten sonra büyüüp ondan bu kadar uzaklaşmanın nasıl bir his olduğunu.

"Yani şimdi benim hatam mı oldu? Evelyn sonunda bana bakarak söylüyor.

'Hayır, senin hatan olduğunu söylemedim. Sadece senin için yaptığım fedakarlıkları muhtemelen anlamadığını söylüyorum-'

'Benim için fedakârlık mı? Evet, bir ilişki yaşamak ve ardından babamın katilinin onu durduramayacak kadar korkak olduğun için çekip gitmesine izin vermek senin için gerçekten zor olmalı.

"Evelyn!

"Bırak anne.

'Hayır, öylece bırakmayacağım! Benimle böyle konuşurken olmaz!'

Evelyn derin bir iç çekip tekrar arkasını dönüyor, belli ki bu arabadan inip trene binmeye hazır. Belki de ikimiz de pişman olacağımız şeyler söylemeden önce bırakmalıyım, ancak Evelyn'in son birkaç yıldır bir noktada zaten söylemediği daha fazla şey söyleyebileceğinden şüpheliyim.

"Bunu sana daha önce söylemedim ama boş ver, şimdi de söyleyebilirim çünkü kim bilir seni bir daha ne zaman göreceğim," diyorum Carlisle uzaktan görünürken. "Seni ilk doğurduğumda çok zorlandım. Çok kötü uyuyordun ve sürekli ağlıyordun. Baş edemiyordum. Doktor depresyonda olduğumu düşündü.

"Harika, beni doğurduğunda depresyondaymışsın, bunu duymak çok güzel," diyor Evelyn, sanki durumu daha da kötüleştiriyormuşum gibi başını sallayarak, ama ben henüz istediğim noktaya gelmedim.

'Bebek sahibi olmanın ne kadar zor olabileceğini bilemezsiniz ve umarım bir gün anne olursanız, işler sizin için daha kolay olur. Ama bu

Benim için zordu, çok zordu ve seninle bağ kurmak için mücadele ettiğimi itiraf etmekten utanmıyorum.

"Daha da iyi!

"Beni dinleyin! Carlisle tren istasyonu görüldüğünde ağlıyorum. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki, eğer işler kolaylaşmasaydı, bununla başa çıkamayabilirdim ve eğer çıkamasaydım, sana ne olurdu bilmiyorum. Benden alınabilirdin ve eğer alınsaydın, sahip olduğun hayata sahip olamayabilirdin.

"Daha iyi bir tane bulabilirdim.

Bu acıtıyor, ama görmezden geliyorum ve hızla yoluma devam ediyorum.

"Demek istediğim, şu anda sahip olduğunuz fırsata bir bakın. Gidip dünyayı görmeye hazırlanıyorsun. Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Ama bakım altına girseydin ve sana iyi davranmayan biriyle birlikte olsaydın, şimdi büyüdüğün için bu şansa sahip olamayabilirdin.

Evelyn buna bir şey demiyor, ben de fırsatım varken konuşmaya devam ediyorum.

"Bunu söylüyorum çünkü acı çektiğini ve hem bana hem de Fern'e karşı nefret ve öfkeyle dolu olduğunu biliyorum, ama demek istediğim, Cornwall'da o gün benden alındığında ve o rahatsız kadın seni o uçurumun tepesinde tutup aşağı atlamakla tehdit ettiğinde, beni içinde bulunduğum karmaşadan çıkaran şey buydu. Ama o zamana kadar çok geç kaldığımı ve seni doğru dürüst sevme şansını asla yakalayamayacağımı düşündüm. Sonra Fern seni kurtardı ve onun sayesinde bu on sekiz yılı birlikte geçirdik ve şimdi gidip hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın.

Sanırım Evelyn ne demek istediğimi anladı. Hem ben hem de Fern, kızımın bu dünyada en çok nefret ettiği iki kadın, onun hayatta ve iyi durumda olmasının ve seyahat etme ve hayatını yaşama seçimini yapabilecek bir konumda olmasının en büyük olmasa da büyük faktörleridir.

Arabayı istasyonun otoparkında durdururken, 'Eğlenmeni istiyorum, sevgilim,' diyorum. 'Kalbinin nefretle dolmasına izin verme, benim için, Fern için ya da başka biri için. Mutlu olmaya çalış ve seni her şeyden çok sevdiğimi, seni deliler gibi özleyeceğimi ve sen yokken bana göndereceğin her mesajın o gün başıma gelen en güzel şey olacağını görmeye çalış.

Evelyn ön camdan, güneye giden bir sonraki treni yakalamak için istasyona koşuşturan diğer insanlara bakıyor, ama sonra nihayet konuşuyor ve konuştuğunda, duymam gereken tek şey buydu.

"Fırsat bulduğumda sana mesaj atacağım," diye sessizce beni temin ediyor. "Gitmem gerek.

Arabadan inmeden önce ona teşekkür ediyorum ve ağır sırt çantasını omuzlarına koyduktan sonra, beni geride bırakmaya ve ilk kez kendi başına yola çıkmaya hazırlanan kızımı seyrediyorum.

Ona sıkıca sarılırken 'Seni seviyorum,' diyorum ve her an aynı sözleri duymak için sessiz bir dua ediyorum.

Evelyn dönüp istasyon kapısına yönelmeden önce 'Hoşça kal anne' diye cevap veriyor ve gözden kaybolana kadar yol boyunca gözlerimi ondan ayırmıyorum. O gittikten sonra, onunla bir saat daha geçirebilmek için treninin rastgele iptal edilmesini umduğumu düşünüyorum, ama arabada oturup beklememe rağmen, güneye giden bir trenin gelip gittiğini görüyorum ve şimdi o trende olacağını, Londra'ya doğru vızıldayarak gideceğini ve her saniye buradan daha da uzaklaşacağını biliyorum.

Arberness'e dönüş yolunun yalnız bir yol olacağını farkındayım ve evime varıp içerideki sağır edici sessizliği duyduğumda kendimi daha da yalnız hissedeceğim. Eminim oraya vardığımda yıkayacak giysiler ve temizleyecek tozlu yüzeyler bularak meşgul olmak için elimden geleni yapabilirim, bu da biraz zaman öldürmeme yardımcı olacaktır. Sonra gidip masama oturabilir ve birkaç tebrik kartı daha hazırlamaya başlayabilirim; Evelyn'in taşınmasıyla kalbimde oluşan boşluğu unutmak için kendimi işe verebilirim. Ancak bundan önce, eve dönerken bir mola vermeye karar veriyorum, bir fincan kahve ve ruh halimi düzeltecek şekerli atıştırmalıklar almak için bir otoyol servis istasyonuna park ediyorum.

Kapıdan içeri girip benim gibi bir şeyler atıştırmak için mola vermiş onlarca sürücüyü gördüğümde, bana haksızlık eden birinden intikam almak için bir benzin istasyonunu kullandığım an aklıma geldi. Neredeyse on sekiz yıl önce Fern'i yakalamak için Cornwall'a doğru yola çıkmıştım. Arabada o zamanki erkek arkadaşım Tomlin ve hapishaneden arkadaşım Siobhan ile birlikteydim. İkilinin kısa bir süre önce benim uyuduğumu düşündükleri bir anda birbirlerini öperek bana ihanet ettiklerini bildiğimden, Siobhan'dan intikam almak için bir fırsat yakaladım ve onu otoyolun kenarındaki bir benzin istasyonunda terk ederek arabamla uzaklaştım ve onu arabasız bir yere nasıl gideceğimi bulması için yalnız bıraktım.

O zaman kendimi iyi hissetmiştim ve o kadını bir daha görmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ama yanılmışım ve geriye dönüp baktığımda, muhtemelen onun kadar tehlikeli bir kadına bulaşmamalıydım...

SEVEN

ALICE

ON YEDİ YIL ÖNCE

Evelyn'in hayatının ilk yılı bulanık geçti ama ilk doğum günü partisi bir anda geldi ve geçti ve şimdi tüm balonları ve pankartları kaldırmanın zamanı geldi. Dün güzel bir gündü, bu köyde dostum dediğim birkaç kişi davetimi kabul ederek evime geldiler ve kızımın ilk yaş dönümünü kutlamak için bir dilim pasta ve biraz meşrubat içtiler. Ama bugün tamamen köy şenliği ile ilgili ve ben ve Evelyn renkli tezgahları kontrol edeceğiz ve ikimizden birinin hoşuna gidebilecek bir şey bulup bulamayacağımıza bakacağız.

Arberness'te güzel bir gün, mavi bir gökyüzü köyün üzerinde asılı ve onu çok hoş karşılanan güneş ışığıyla yıkıyor ve bu, evden tüm tezgahların kurulduğu ve arkadaki sahnede müzik grubundan gelen müziğin duyulabildiği ana caddeye keyifli bir yürüyüş sağlıyor.

Cızırdayan sosislerin kokusunu alıyorum ve satış için sergilenen rengarenk kartları görüyorum ve bir gün kendi kartlarımı yapmayı ve belki de kendi küçük işimi kurmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum ama şu anda bunun için zamanım yok. Bir yaşında bir çocukla hiçbir şeye zaman kalmıyor, bu yüzden evden çıkmakla iyi yaptım.

Birkaç tanıdık yüze gülümsüyorum - bu köyde geçmişimi ve hala Arberness'te yaşamayı seçmemi onaylamayanlardan aldığım bazı kaş çatmaları görmezden gelirken - her şeyi satan bir tezgahta durmadan önce

cilt bakımı için losyonlar ve iksirler var. Gözlerimin altındaki torbalarla savaşmama yardımcı olacak bir şeyler almak için cazip geliyor, seçime göz atıyorum ve tam seçimimi yapmak üzereyken grup son şarkılarını çalmayı bitiriyor ve şarkıcı çekiliş zamanının geldiğini duyuruyor. Geçen hafta çekiliş için bir bilet almıştım, bu yüzden numaramın söylenmesini umarken onu bulmak için çantama uzanıyorum, çünkü bir şeyler kazanmak her zaman güzeldir, değil mi? Ama belki de benim için değildir. Ödülümü almak için sahneye çıkarsam bu kalabalıkta beni sevmeyen bazı insanlar tarafından yuhalanır mıyım diye merak ediyorum. Ama biletimi bulup şarkıcının anonsunu izlemek için sahneye baktığımda, kalabalığın içinde görmeyi beklemediğim biriyle göz göze geliyorum. Aslında bu kişiyi bir daha görmeyi hiç beklemiyordum ya da en azından görmeyeceğimi umuyordum.

Ama o olduğuna
eminim. Siobhan'dı.

Eskiden arkadaşım dediğim kadını az önce gördüğüme yemin edebilirim. Onu en son otoyol kenarındaki bir benzin istasyonuna girerken görmüştüm, sonra da hızla uzaklaşıp onu arkamda bırakmıştım. Çünkü bana ihanet etmişti... Ama gerçekten o muydu? Bunu doğrulayamam çünkü onu artık göremiyorum. O kadını kalabalığın içinde kaybettim ve her yere bakmama rağmen onu tekrar bulamıyorum. şimdi tedirginim - ya oysa?

Arberness'te ne işi olabilir ki?

Paranoyak beynim bana çok *açık değil mi* diyor. *Onu terk ettiğin için senden intikam almak için buraya döndü.*

Bu düşünceyi aklıma getirmemeye çalışıyorum ama endişelerim hızla artıyor.

O bir katil, unutma. Eski patronunu öldürmeye çalıştı. Hapishanede onunla bu şekilde tanıştın. İnanılmaz derecede tehlikeli biri. Böyle bir kadını düşman edinirsen ne olacağını sanıyordun? Gülüp geçeceğini ve unutacağını mı? Tabii ki gülmezdi. Harekete geçerdi. Geri gelir ve sana bunu ödetirdi.

Daha fazla rahatlayamadan ve etrafımdakileri takdir edemedemeden, Evelyn'in bebek arabasını kalabalık caddeden uzaklaştırıyorum ve söylenen çekiliş bileti numarasını tamamen görmezden geliyorum. şu anda endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler var.

Eve varır varmaz ve Evelyn'in güvende olduğundan emin olur olmaz eski erkek arkadaşımı aradım. Dedektif Tomlin ilk çalmada telefonumu açıyor ve bana her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

"Sanırım Siobhan'ı gördüm. Sanırım Arberness'te," diyorum aceleyle, haklı olduğumdan ve sadece ona benzeyen biri olmadığından korkarak.

"Gerçekten mi? Onun orada ne işi var? Tomlin soruyor; ama bunun cevabı benim için çok açık.

"Benden intikam almaya geldi, değil mi! Ağlıyorum. "Onu asla o benzin istasyonunda bırakmamalıydım.

"Sakin ol, konunun bu olduğundan şüpheliyim.

'Başka neden burada olsun ki? Onu geçen yıl buraya ben davet ettim, bu yüzden nerede yaşadığını biliyor. Beni tekrar görmeye geldi ama bu sefer arkadaş değiliz.

Tomlin beni sakinleştirmeye çalışıyor ama işe yaramıyor ve şimdi sinirliyim.

'Bu senin hatan! Eğer onu öpmeseydin aramız hiç bozulmayacaktı ve şimdi burada bana zarar vermeye çalışmıyor olacaktı.

'Sana zarar vermeye çalışıp çalışmayacağını bilmiyoruz. Aşırı tepki veriyor olabilirsin.'

Ne yapmam gerekiyor? Ya Evelyn'e zarar verirse? Onu nasıl güvende tutabilirim?

Tomlin satır aralarını okuyor ve bana duymayı umduğum şeyi söylüyor.

"Yola çıkıyorum," diyor. 'O zamana kadar evde kal ve telefona cevap verme.

"Dışarıda ben varım demediğim sürece kapıyı açmam.

Tomlin evime geldiğinde biraz sakinleşmişim ama yine de beni ve kızımı korumak için burada olması güzeldi. Ancak bir zamanlar birlikte paylaştığımız eve girer girmez, aynı odaya geri döndüğünde hem bana hem de Evelyn'e bakışından da anlaşılacağı gibi, bir süredir böyle bir aramayı beklediğini hissediyorum. İşte o zaman yine paranoyaklaşıyorum.

"Bekle. Bunu sen mi yaptın? Siobhan'ın buraya dönüşünü sen mi ayarladın ki hayatıma tekrar girmeye çalışıyorsun?

'Saçmalama. Siobhan'ı terk ettiğin o günden beri onu ne gördüm ne de onunla konuştum,' diye beni temin ediyor Tomlin. 'Buraya bir arkadaş olarak geldim. Sadece yardım etmek istiyorum.

Peki. Onu herhangi bir yerde görüp göremeyeceğinizi görmek için bu köyün etrafına bakarak yardımcı olabilirsiniz. Her yeri kontrol edin. Bara. Parka. Kasaplara. Kasaplar.

Süpermarket. Ama arka bahçemden başla. Orada saklanıyor ve içeri girmek için fırsat kolluyor olabilir.

Tomlin'in deli olduğumu düşündüğünü görebiliyorum, ama dediğimi yapıyor ve ona bulmakla görevlendirdiğim kadının neye benzediğini tam olarak bilerek kontrollerini yapmaya başlıyor. Ancak doksan dakika sonra eve dönüp bana, kalabalık şenlik de dahil olmak üzere her yere baktığını ve sokakta karşılaştığı birkaç kişiye sorduğunu, ancak hiçbir yerde Siobhan'dan bir iz olmadığını söylüyor.

"Peki ya plaj? Orayı kontrol ettin mi?" diye sorduğumda, bana bugün kumların yanından geçtiğini ve orada tek bir kişi bile görmediğini söyledi, bir köpek gezdiren bile yoktu, ki bu nadir görülen bir şeydi, ama o zaman herkes hala şenlikte olmalıydı.

Evelyn'i mama sandalyesinde oturmuş, daha önce vermeye çalıştığım yiyecekler ağzının içinde değil de etrafında dururken izlerken yüksek sesle düşünerek, "Zamanını bekliyor," diyorum. 'O zeki biri. O bir entrikacı. Bana patronunu öldürmeye çalıştığında bunu aylarca planladığını söylemişti.

"Bakın, endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum ama her ihtimale karşı bu gece burada kalmama ne dersiniz? Tomlin öneriyor ve hemen ekliyor: 'Kanepede uyurum! Üst katta değil. Merak etme, buraya arkadaş olmak dışında bir şey yapmaya gelmedim.

Tomlin'in sözüne güveniyorum ve onun gece kalmasının iyi bir fikir olduğuna katılıyorum. Muhtemelen gözümü kırpmadan uyuyabilmemin tek yolu bu, çünkü aksi takdirde bütün gece oturup alt kattaki sesleri dinleyeceğim. Ama o bizi izlerken, umarım her şey yoluna girer.

Alice! Uyan! Hemen evden çıkmalıyız!"

Tomlin'in çaresiz yakarışları beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda onu yatağın kenarında durmuş, kıvranan ve gözyaşlarının eşiğinde olan Evelyn'i tutarken görüyorum. Ama başka bir şey daha görüyorum.

Duman.

Hem de çok.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, yorganımı çıkarıp yataktan fırlarken Tomlin yatak odasının kapısına gidiyor ve karanlık, dumanlı

Koridor.

"Bilmiyorum. Uyandığında duman kokusu aldım ve evin yandığını fark ettim,' diyor. "Haydi. Hemen gitmeliyiz!"

Buna itiraz edemem ve onu odamdan çıkarken takip ederken, duman alarmımın beni uyarmak için neden çalmadığını merak ediyorum. Ama altından geçerken, çok yüksek olmasa da hafifçe öttüğünü duyabiliyorum. Neden bu kadar sessiz olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Çünkü altımızda, zemin katta kükreyen alevlerin sesiyle rekabet edemiyor.

"Aman Tanrım! Merdivenlerden aşağı baktığımda, basamakların üzerinde ağır bir şekilde duran uğursuz bir siyah duman kütlesinden başka bir şey görmediğimde ağlıyorum - görüş mesafesi her saniye azalıyor. "Nasıl dışarı çıkacağız?"

Bana kaçış yolumuz tıkanmış gibi geliyor ve şimdi kızımınla birlikte ateşli bir cehennemde yok olduğumuzu hayal ediyorum. Ama Tomlin henüz pes etmiyor ve polis eğitimi hemen devreye giriyor. Geceliğimin üst kısmını çekiştirirken, "Ağzını kapat," diyor. Talimatlarına uyuyorum ve kumaşı ciğerlerime girmekle tehdit eden keskin duman bulutlarına karşı bir tür kalkan görevi görmesi için kullanıyorum. Evelyn'i gömleğinin içine koyarak onu da dumandan ve buradan çıkarken karşılaşabileceğimiz alevlerden koruduğunu izliyorum. Sonra, bir güçlü kolunu Evelyn'in etrafında tutarken, diğerini bana uzanmak ve beni onlarla birlikte merdivenlerden aşağı çekmek için kullanıyor.

Merdivenleri korkutucu bir hızla iniyoruz ve her an takılıp düşmekten korkuyorum ama inmeyi başarıyoruz. İndiğimizde buranın sıcaklığını gerçek anlamda hissediyorum. Dayanılmaz bir sıcaklık ve yüzümden akan terle gözlerimi yakan duman arasında nereye gittiğimi görmekte zorlanıyorum. Ama Tomlin beni çekmeye devam ediyor, ta ki tahta bir kiriş aşağı inene kadar ve ben bir çığlık atıyorum, kirişin ona ve Evelyn'e çarpacağından korkuyorum - kızımın bu darbeden kesinlikle kurtulamayacağından korkuyorum. Ama tam çarpmadan önce Tomlin vücudunu büküyor ve darbenin ağırlığını sırtına alıyor, bu da Evelyn'i güvende tutuyor, ancak dedektifin çıkardığı yüksek sesli çığlık bana onun az önce yaralandığını söylüyor. Ama muhtemelen saf adrenalinin etkisiyle bizi dört bir yandan saran alevlerin yanından geçip ilerliyor, sonra bir kapı açılıyor ve ötesinde güzel, parlak bir karanlık görüyorum. Burası arka bahçe ve bir saniye sonra üçümüz de ateşin ve dumanın artık bize zarar veremeyeceği temiz havanın güvenli ortamında dışarıdayız.

Tomlin yere yığılıyor ve Evelyn onun yanında çimlere yuvarlanıp benim için ağlıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden onu kaldırıp iyi olduğundan emin oluyorum. O zarar görmemiş gibi görünüyor, ama aynı şey az önce hayatımızı kurtaran adam için söylenemez - belli ki çok acı çekiyor. Sol koluna bir göz attığımda nedenini anlıyorum. Fena halde yanmış ve hepimizin evden çıkmasını sağlarken aldığı yaralar yüzünden acı çekiyor olmalı.

Ev.

Geriye dönüyorum ve evimin gözlerimin önünde parçalandığını, alevlerin Evelyn ve benim kendimizi en güvende hissetmemiz gereken binanın her bir parçasını yuttuğunu görüyorum. İtfaiye geldiğinde kurtarılacak pek bir şey kalmamıştı ama en azından yangın komşu evlere sıçramadan söndürülmüştü ve asıl önemli olan bu gece burada kimsenin ölmemiş olmasıydı. Ancak Tomlin'in durumu kötü ve acil tıbbi müdahale için götürülürken, birkaç sağlık görevlisi de beni ve kızımı kontrol ediyor. Evelyn'i kontrol ettikleri için mutluyum ama onlara iyi olduğumu ve hastaneye gitmek için zamanım olmadığını çünkü polisle konuşmam gerektiğini söylüyorum.

"Bunu kimin yaptığını biliyorum! Önüme çıkan ilk polis memuruna bağıryorum.

Siobhan olmalı.

Bunu biliyor olabilirim, ancak evimin yangın tarafından tüketilmesini izlerken, başka bir sorunun cevabını bilmiyorum.

Şimdi nerede o?

EIGHT

FERN

MEVCUT GÜN

Sessiz evimde, mutfak penceremin dışındaki ağaçlarda cıvıldaşan kuşların sesiyle dolaşıyorum. Pierre işte ve Cecilia da Paris'te. Sanırım bu artık benim yeni normalim. Artık kızımın yatak odasından bangır bangır pop müzik sesi duymayacağım ya da kirli tabak ve bardaklarını bulaşık makinesine koymak yerine lavaboda bulmayacağım. Antoinette ile köy bistrounda geçirdiği bir geceden sonra eve geç döndüğünde ayakkabılarını kapının önünde bulmayacağım ya da akşamdan kalma hallerinden biriyle yatak odama girdiğini görmeyeceğim ve pizza sipariş edip birlikte film izlemek isteyip istemediğini sormadan önce yanımdaki yatağa uzanışını izlemeyeceğim.

Cecilia şu anda Fransa'nın başkentinde, kızım gibi gençlerin dediği gibi 'en iyi hayatını yaşıyor' ve ben de burada tek başıma dolaşıyor, her beş dakikada bir telefonumu kontrol ederek bana bir mesaj gönderip göndermediğini ya da Instagram'a ne yaptığına dair bir ipucu verebilecek yeni bir şey yükleyip yüklediğini kontrol ediyorum.

Dün öğleden sonra bana gönderdiği son mesajda, günü Paris'in sunduğu pek çok perakende mağazasını gezerek geçirdikten sonra Antoinette ile bir gece geçirmeye hazırlandığını söylüyordu. Henüz yeni işlerine başlamamışlardı ve gerçeklik dozunu almadan önce biraz eğlenme fırsatını değerlendiriyorlardı ve şehir hayatı deneyimleri

işe gidip gelme ve teslim tarihlerinin yanı sıra mutlu saatler ve vitrin alışverişini de içeriyor. Daha sonra Antoinette'in Instagram hesabında birkaç fotoğrafını gördüm; Cecilia ilk fotoğrafta renkli bir kokteyli kameraya tutarken, ardından bir gece kulübünde büyük bir neon tabelanın yanında poz verirken görülüyordu.

Kızım eğleniyor ve ben onun adına daha mutlu olamazdım. Ayrıca onu suçlayamam çünkü Paris yaşamak bir yana ziyaret etmek için bile inanılmaz bir yer ve geçmişte bu şehri bizzat deneyimlediğim için bunu biliyorum.

Dışarı çıkıp güneşin öptüğü arka bahçemde birkaç ölü çiçek başını keserek oyalanırken aklım Paris'e ilk gidişimdeydi. Şimdiki kocamın bildiği kadarıyla, ilişkimizin birkaç ay sonrasında beni kendisi götürene kadar Fransa'nın başkentine hiç ayak basmamıştım ama aslında yıllar önce gitmiştim.

İlk kocam beni romantik bir hafta sonu için götürdüğünde de öyleydim.

Drew'le Paris'te geçirdiğimiz günlerin anısı üzerinde durmamam gerekiyor çünkü bu, yıllar içinde birlikte olduğumuzdan beri bana sadece bir değil birkaç kez güzel bir gezi ısmarlayan Pierre'e haksızlık olur. Ama elimde değil çünkü beni oraya götüren ikinci doktor lüks oteller, muhteşem yemekler ve alışveriş çılgınlıklarıyla beni şımartmak için harika bir iş çıkarmış olsa da, ilk doktor benim için hazırladığı ikramlarla onu geçmeyi başardı.

İkisini karşılaştırmak bile bana kötü geliyor - Pierre, Drew'den çok daha iyi bir adam - ama Doktor Devlin beni Paris'e götürdüğünde inanılmaz olduğunu inkar edemem. Yatak odasından nefes kesici Eyfel Kulesi manzarasına sahip bir otelde kaldık, Arc de Triomphe ve Louvre gibi ikonik simge yapılara bakan çatı restoranlarında yemek yedik ve hatta Drew güzel bir yaz gününde nehirde kürek çekmemiz için birine para ödedikten sonra Seine Nehri boyunca yelken açtık. O zamanlar kocamın dünyanın en iyi erkeği olduğunu, benim üzerime titrediğini ve beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını düşünüyordum ve bu cehalet içinde yaşamak kesinlikle mutluluk vericiydi. Pierre ile çıktığım seyahatler hiçbir zaman Drew ile çıktığım o ilk şehir tatilinin doruklarına ulaşamadı. Ama yine de Pierre'e başka bir kadınla yattığını söylemek zorunda kalmadım ya da bir pencerenin önünde durup doktorunun muayenehanesinden gelen sevişme ve ihanet seslerini dinlemek zorunda kalmadım.

Yani, salıncaklar ve yuvarlaklar, sanırım.

Drew'u düşündüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyor olmalıyım, ki her gün çeşitli aralıklarla aklıma geldiğinde bunu sık sık yapıyorum, çünkü makasımı bırakıp Pierre'e onu sevdiğimi söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Muhtemelen bir hastasıyla birlikte olduğu için cevap vermiyor ama mesajı gördüğünde gülümseyeceğini biliyorum. Sonra Cecilia'ya da bir mesaj gönderip bahçemizdeki en sevdiği ağacın harika göründüğünü söylüyorum ve ona göstermek için bir fotoğrafını çekiyorum. Kızım küçüklüğünden beri her yıl açan kiraz çiçeğinin pembe yapraklarına bayılır. Yıllar boyunca yüzünde kocaman bir sırıtişla onun yanında dururken çekilmiş pek çok fotoğrafım var. Ah, keşke şimdi burada olsaydı da başka bir görüntü yakalayabilseydim, ama bu bahçede sadece ben varım. Önümdeki biçilmiş çimenlikte zıplayan küçük sincap bile bana şu anda özlemini çektiğim türden bir arkadaşlık sağlayamıyor.

Birkaç dakika sonra bir mesaj alıyorum ve bana ilk kimin cevap verdiğini merak ediyorum - Pierre mi Cecilia mı? Ama ikisinden biri olmadığı ortaya çıkıyor - mesaj Marion'dan. Arkadaşım Cecilia gittiğinden beri nasıl olduğumu görmek için beni kontrol ediyor, sağ olsun ve bu yaptığı çok hoş bir şey. Nasıl hissettiğimi biliyor olmalı ve haklı da.

Umarım kendinizi çok üzgün hissetmiyorsunuzdur. Yakında daha düzenli bir eve sahip olmanın yanı sıra huzur ve sessizliğin tadını tekrar çıkarmaya başlayacaksınız. Sadece biraz zaman alacak.

Bu köydeki en iyi arkadaşımdan gelen güzel bir jestti ve bahçemin beni meşgul ettiğini söylemeden önce ona teşekkür etmek için cevap veriyorum. Telefonumu kaldırırken, paranoyamın Marion'la harika bir dostluğa dönüşen ilişkimi mahvetmesine izin vermediğim için memnunum. Çünkü onunla ilk tanıştığımda gerçekte kim olduğumu bilmesinden çok korkmuştum.

Böyle düşünmemin başlıca nedeni, Pierre'le bu şirin Fransız köyünde gerçekleşen düğünümde ilk kez doğru dürüst konuşmaya başladığımızda Marion'un çok fazla soru sormasıydı. Bana İngiltere'deki eski hayatımla ilgili sorular sorduğunda burnunu soktuğundan ya da daha kötüsü benimle alay ettiğinden, gerçeği bildiği halde yalan söylemeye devam etmem için beni zorladığından ve sadece beni kıvrandırmaktan zevk aldığından korkmuştum. Konuşmamızı bitirdiğimizi hatırlıyorum, gidip birkaç misafirle daha konuşmam gerektiğine dair bir bahane uydurdum ve ondan sonra ondan olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Ama bu büyüklükteki bir köyde kimseden kaçmak mümkün değil.

Tahmin edilebileceği gibi yollarımız sürekli kesişiyordu ve her kesiştiğimizde bana attığı her bakışın ya da söylediği her cümlenin altında kötü bir niyet varmış gibi hissediyordum. Ta ki onun herkese karşı böyle olduğunu fark edene kadar. Konuşkandır, çok soru sorar ve herkesin hayat hikayesini bilmek ister. Kendi hikayesini anlatmaktan da çekinmez ve zamanla onun yanında rahatlardım, ta ki ne kadar değerli bir arkadaş olabileceğini anlayana kadar. Artık Marion'un karanlık sırrımı bildiğine dair herhangi bir endişe duymuyorum çünkü bilseydi bile bunu uzun yıllar boyunca kendine sakladı, şimdi neden birdenbire ağzından kaçırırsın ki?

O bilmiyor.

Kimse bilmiyor.

Bahçemdeki yaban hayatı dışında hiç kimse, ki onlar aklımla biraz fazla oynadıklarında zaman zaman günahlarımı onlara itiraf ediyorum. Neyse ki kuşlar ve sincaplar konuşmıyor, bu yüzden sırrım onlarla güvende.

Sonunda güneş ışığında biraz fazla zaman geçiriyorum. İçeriye döndüğümde korkarım ki ensemden biraz güneş yanığı oluşmuş oluyor. Ben de terliyorum ve tırnaklarımın altında kir var. Sırtım da ağrıyor ama bu da altmışıma yaklaşmanın verdiği keyfin bir parçası, bu yüzden sıcak havayı suçlayamam.

Biraz sıcak suyla hem tazelenmem hem de kemiklerimi yatıştırmanın gerektiğine karar vererek, Pierre'in parasını ödemekten zevk aldığı geniş banyoda kendime bir banyo hazırlıyorum çünkü sabunlu köpükler altında kendi alanımda rahatlamayı ne kadar sevdiğimi biliyor. Sıcak su akarken ve küvet yavaşça dolarken soyunuyorum ve aynaya bakıp ne kadar güneş yanığı olduğumu görmeye çalışırken boynumu eğiyorum. Korktuğum kadar kötü değil, yani bu konuda şanslıyım. Geçen hafta duş alırken neredeyse alyansımı muslukta kaybedecek olmamdan çok daha şanslıyım. Şimdi banyo yaptığım için bunun tekrarlanma riski o kadar fazla değil ama yine de tedbiri elden bırakmamayı tercih ediyorum ve pırlanta yüzüğümü parmağımdan çıkarıp lavabonun yanına koyuyorum. Çok güzel bir yüzük, gerçekten öyle ve Pierre bana kaç para olduğunu hiç söylememiş olsa da, internette biraz dolaşıp bir fotoğrafını bulmaya çalıştım ve bulduğumda fiyatı hakkında bir fikir edindim.

Pierre doktor olmasaydı muhtemelen bunu karşılayamazdı diyelim.

Ama bu muhteşem mücevherin taş lavabonun üzerinde öylece durduğunu görünce Pierre'in o yüzüğü bana ilk taktığı günü hatırladım.

Parmak.

Düğünümüz birçok nedenden dolayı unutulmazdı.

Sevdiğim adamla evlendiğim gündü.

Aynı zamanda geride bıraktığıma yemin ettiğim kadın olmaya geri döndüğüm gündü.

NINE

FERN

ON YIL ÖNCE

Aynada bana bakan kadına bakıyorum ve o olduğuma inanamıyorum. Yansımadaki kadın beyaz bir gelinlik giyiyor, oysa bir daha asla evlenmeyeceğime yemin etmişim, yani bu ben olamam, değil mi?

"Hazır mısın, anne?"

Aynadan uzaklaşıp kendi güzel elbisesini giymiş olan kızıma bakıyorum, bu seferki pembe çiçekli bir numara, bu da mükemmel çünkü bu düğünde çiçekçi kız olarak o görevlendirildi. Yakında koridorda benim önümde yürüyecek ve pistin her tarafına pembe yapraklar serpecek.

Cecilia'ya bakarken "Sanırım öyle," diye cevap veriyorum ve burada kimin daha heyecanlı olduğundan emin değilim - onun mu yoksa benim mi? Bu benim büyük günüm olabilir ama sekiz yaşındaki kızım için bu rüyaların gerçekleştiği bir gün. Bana şimdiden beyaz elbisemin içinde bir melek gibi görüldüğümü söyledi ve son birkaç haftasını yapraklarla büyük anı için çalışarak geçirdiğini, ona verdiğim işi çok ciddiye aldığını biliyorum ki bu inanılmaz derecede tatlı. Dürüst olmak gerekirse, bunu kendim için olduğu kadar onun için de yapıyorum, çünkü böyle özel bir olayın parçası olmanın Cecilia'nın hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir şey olduğunu biliyorum. Ayrıca bunu yapıyorum çünkü Drew ve ardından Greg felaketlerinden sonra bir daha asla başka bir adama aşık olmayacağıma dair inancıma rağmen, kalbimi mutlulukla dolduran bir adamla tanıştım ve şimdi aşkımızı resmileştirmenin zamanı geldi.

Pierre beni mihrapta bekliyor olacak, bu yüzden harekete geçsem iyi olacak ve bu yüzden Cecilia'ya yapraklarla dolu sepetini almasını ve kapıda bana katılmasını söylüyorum. Söyleneni yapıyor, inanılmaz derecede uslu bir çocuğa sahip olduğum için şanslıyım ve yerlerimizi aldığımızda kapı açılıyor ve müzik çalmaya başlıyor.

Önümdeki kiliseye bir göz atıyorum ve köyden gelen misafirlerimizin sıralarda ayakta durduklarını, başlarını geriye çevirip ısıltı parlayan gelini ilk kez gördüklerini görüyorum. Pierre'in ailesini de ön tarafta, damadın durup beklediği yerin hemen arkasında otururken görüyorum. Eksik olan tek şey benim ailem, ama ailemi bir daha asla göremeyeceğimi çoktan kabullenmek zorunda kaldım. Pierre'in bildiği kadarıyla onlar yıllar önce ölmüşler.

Beni gördüğünde yakışıklı damadımın yüzüne yayılan gülümsemeyi görüyorum ve Cecilia'ya başlaması gerektiğini bildirmek için hafifçe dürtmeden önce ona gülümsüyorum. Küçük kızımın ileriye doğru adım atmadan önce derin bir nefes aldığını görüyorum ve konuk sıralarını geçmeye başladığında, etrafına güzel yapraklar atmaya başlıyor, bu sadece buna tanık olan herkesin gülümsemesine ve birbirlerine ne kadar sevimli olduğunu fısıldamasına neden oluyor.

Sonra hareket etme sırası bana geliyor, bir ayağımı diğerinin önüne atıp yavaşça mihraba doğru yürümeye başlıyorum, ön tarafta ben yaklaştıkça birkaç fotoğrafımı çeken fotoğrafçıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Altı ay önce Pierre'in beklenmedik evlenme teklifinden sonra nihayet yumuşayıp evlenmeyi kabul ettiğimde, bunun çok küçük ve özel bir olay olması konusunda ısrar etmişim. Bunun nedeni sadece küçük ve özel ilişkilerin benim gibi kaçak bir kadın için en iyisi olması değil, aynı zamanda bunu daha önce de yapmış olmam ve o zaman sahip olduğum her şeye sahip olarak ilk seferimi hatırlatmak istemememdi. Drew'la düğünüm çok şatafatlı bir olaydı, bu yüzden bu düğünün çok daha küçük olmasını sağlayarak onları zihnimde ayırmanın ve mümkün olduğunca çok farklılık sunmanın bir yoluydu. Neyse ki Pierre, bunu istememin gerçek nedenleri hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, bu olayı küçük tutmaktan mutluydu. Ona sadece utangaç olduğumu ve üzerimde çok fazla ilgi olmasından hoşlanmadığımı söyledim ve o da karısı olmayı kabul ettiğim sürece ne istersem yapmaktan mutlu olacağını söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Ve şimdi buradayız.

Pierre ve benim ettiğimiz yeminler kısa ve basitti, evlenen çoğu çiftin paylaştığı klasik sözlerdi ve tören ikimizin şu sözleriyle sona erdi

Resmi olarak karı koca ilan edildiğimizde öpüşüyoruz. Cecilia son bir avuç taç yaprağını sinsice bu an için saklamış çünkü biz toplanan konuklarımızla kutlama yapmak için dönerken onları yüzümüze fırlatıyor ve hepimiz kiliseden ayrılıp resepsiyonun yapılacağı köy salonuna doğru caddeyi geçmeden önce herkes gülüyor. Ama önce Pierre, Cecilia ve ben birkaç fotoğraf için poz vermeliyiz ve onları güneşin parladığı ve havanın sıcak olduğu açık havada çektirebilmek çok güzel. Yeni kocam o kadar sakın ki, artan sıcaklığa rağmen alnında tek bir ter damlası bile yok. Bana her zaman güzel havalarda büyüdüğünü, bu yüzden benim ve İngiliz yetiştirilme tarzımın aksine terlemediğini söyler. Sıcak iklimlerdeki deneyim eksikliğim, termometredeki cıva birazcık yükseldiğinde beni eritiyor.

Fotoğraflardan sonra sıra yemeğe geliyor ve hepimiz sanki yemeğin modası geçiyormuş gibi Fransız mutfağından cömert porsiyonları mideye indirerek ziyafet çekiyoruz, tabii ki hepsi de yerel üzüm bağlarından gelen kırmızı şaraplarla yıkanıyor. Gün geceye dönüp müzik çalmaya başladığında Cecilia köyün diğer çocuklarıyla birlikte dans pistinde. Aralarında Marion adında yeni bir sakinin de bulunduğu misafirlerimizle sohbet etmekle yeterince meşgulüm; Marion'un yanında dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum - çok fazla soru soruyor ve benimle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum. Düğünümde çok az tanıdığım insanların olması garip bir his ama bu köy çok küçük olduğu için herkesi davet etmek zorunda olduğumuzu hissettik yoksa ileride davetli listesine giremeyen herkesi görerek çok garip zamanlar geçirme riskimiz olacaktı. Neyse ki herkes davetlerimizi kabul etmedi ama herkese burada olma şansı vermemiz önemliydi. Köy hayatı böyledir.

Arberness'te yaşadıktan sonra dersimi aldığımı ve böyle bir yer yerine bir şehre kaçtığımı düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değil.

Parti gecenin geç saatlerine kadar devam ediyor, Cecilia'nın ayakta kalması gerekenden çok daha geç, ama annesinin düğün gününde ona erken yatmasını nasıl söyleyebilirim? Müzik durduğunda ve konuklar eve doğru yürürken yıldızlı gökyüzünün muhteşem manzarasını seyretmek için dışarı çıktıklarında Cecilia üzerimde uyuyakalmış oluyor ve onu yatağına kadar taşımak zorunda kalıyorum. Ama bugünlerde onu taşımak benim için çok ağırlaşıyor, ayrıca dar ayakkabılarla geçirdiğim onca saatten sonra ayaklarım fena halde ağrıyor, bu yüzden Pierre kızımı benim için taşımayı teklif ediyor. Kıpırdamaması ve kocamın omzunda çok rahat görünmesi de bu tekliflerden sadece biri.

Onunla evlenmenin doğru bir şey olduğunu bilmemin sebepleri. Cecilia Pierre'e, Pierre de Cecilia'ya tapıyor, dolayısıyla bu konuda herhangi bir çekincem yoktu.

Eve dönüp Cecilia'yı yatağına yatırdığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti ve benim tek istediğim yatağıma yığılıp uyumaktı. Ama Pierre gergin görünüyor ya da en azından bugün içtiği kırmızı şarabın etkisinde ve gün boyunca misafirlerimizden aldığımız kartlardan bazılarını açmamız fikrini ortaya attı. Onları sabaha bırakmaktan oldukça mutluydum ama Pierre hevesli bir başlangıç yaptı. Birkaçını açtığında, bize yazılmış nazik mesajlardan bazılarını ve kartların içinden çıkıp yatağın üzerine düşen birkaç Euro'yu görünce, birkaç kartı kendim açmanın eğlenceli olabileceğine karar veriyorum.

En yakındakini alıp zarfı yırtarak açıyorum ve ön yüzünde sevimli bir düğün şapeli resmi olan güzel kartı hayranlıkla inceledikten sonra içinde daha önceki büyük etkinliğimizdeki konuklardan ikisi tarafından yazılmış güzel mesajın tadını çıkarıyorum. Sonra bir tane daha açıyorum ve bunun da aynı derecede tatlı olup olmayacağını merak ediyorum. İlk başta öyle görünüyor çünkü kartın ön yüzünde güzel sözler ve yine güzel bir illüstrasyon var ama kartı açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve tek düşünebildiğim Pierre'in eline fırsat geçmeden önce bunu aldığım için ne kadar şanslı olduğum oluyor. Çünkü içinde yazan mesaj son derece rahatsız edici.

Evli bir çift olarak hakkımızda güzel şeyler söylemek, bizi tebrik etmek ve birlikte nice mutlu yıllar dilemek yerine, sayfaya karalanmış on bir korkunç kelime var.

Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum.

Merhaba Fern.

TEN

CECILIA

MEVCUT GÜN

"Burayı Eyfel Kulesi manzaralı olarak tanıttıklarına inanamıyorum," diyorum pencereden ünlü simge yapının ucuna bakarken; binanın büyük kısmı önündeki diğer binalar tarafından gizlendiği için tek görebildiğim ucu.

Antoinette arkamdaki koltukta oturmuş moda dergilerimden birini karıştırırken, 'Teknik olarak görebiliyoruz, yani yalan söylemiyorlardı,' diyor.

'Sadece üst kısmını görebiliyoruz, hepsi bu. Bu yanlış reklam.' "Ne yapacaksınız? Ev sahibimize dava mı açacaksınız?"

'Kimseye dava açacak param yok. Buraya geldiğimizden beri birikimlerimin yarısını harcadım.

Antoinette gülerek, "O zaman çeneni kapa ve otur," diye cevap veriyor ve ben pencereden çıkıp karşısındaki kanepeye çökerken gülümsemeden edemiyorum.

Yeni dairemizin penceresinden Eyfel Kulesi'ni görmek beni o kadar da rahatsız etmiyor, çünkü istesem dışarı çıkıp on dakika içinde kulenin dibinde olabilirim. Ancak ev sahibimizin bu kiralık mülkün reklamını bu şekilde yapması biraz arsızlıktan öte bir şeydi. Sanki her gün oturup kahvaltımızı yaparken ya da arkadaşlarımızı ağırlarken dünyanın en ünlü binalarından birine bakacakmışız gibi bir hava yarattı

akşamları birkaç içki ile. Bu haliyle, kulede görülecek pek bir şey yok, ancak en azından dairenin geri kalanı tam olarak ilan edildiği gibi.

Antoinette ve ben Paris'in Beaugrenelle bölgesinde iki yatak odalı bir daireyi paylaşıyoruz ve küçük ve pahalı olmasına rağmen, şehri keşfetmemiz ve yakında burada başlayacağımız işlere gidip gelmemiz için mükemmel bir üs. Bir yatak ve bir gardırobun ancak sığabileceği büyüklükteki iki küçük yatak odasının dışında, minicik bir banyo ve bir de mutfak, yemek odası ve oturma alanından oluşan tek bir açık plan alandan oluşan 'en büyük' oda var. Buraya ilk geldiğimizde zaten sıkıştı ve bu, tüm elbiselerimizi, ayakkabılarımızı ve makyaj aksesuarlarımızı bile paketinden çıkarmadan önceydi, ancak Antoinette'in bana sürekli hatırlattığı gibi, Paris'te küçük bir evde olmak, küçük köyümüzdeki büyük bir evde olmaktan daha iyidir.

Ona hak vermek çok kolay çünkü buraya geldiğimizden beri iyi vakit geçirmekten başka bir şey yapmadığımı ve evimi zerre kadar özlemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Tamam, annemi ve Pierre'i biraz özlüyorum ama bu dört duvara bakıp evimi özlediğim anlamına gelmiyor. Çünkü Antoinette ve ben Paris'te her gece dışarıydık ve sabahın erken saatlerine kadar parti yapıyorduk. Ayrıca Champs-Élysées'de alışveriş yaptık, bu da banka bakiyemin daha da hızlı azalmasını sağladı. Ama her şey para harcamakla ilgili değildi. Ayrıca kulenin yanındaki parkta oturup güneşi içimize çektik, Seine Nehri boyunca gezindik ve iş başındaki tüm sokak sanatçılarını hayranlıkla seyretmek için durakladık ve her gün diğerlerinden daha iyiymiş gibi geliyor, işin içine birkaç akşamdan kalma da eklense. Tatilin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, çünkü ikimiz de birkaç gün içinde işe başlayacağız, ancak işin de keyifli geçeceğini umuyorum ve öyle olmasa bile, boş zamanlarımızda yapacak çok sayıda gezi ve parti olacak. Daha da iyisi, yakında maaşımızı alacağız.

Dün geceki geç saatlerin etkilerini hâlâ üzerimde hissederken Antoinette'e biraz uzanacağımı söylüyorum ve o da gülerek yatak odama girip kapıyı kapatmadan önce bana 'amatör' diyor. Bu oda, annem ve Pierre'le yaşadığım zamanki odamın çok küçük bir parçası, ama bağımsız olmak ve kendi evime sahip olmak iyi hissettiriyor, yine de bir sonraki kira ödemesi geldiğinde ve bunun için gereken paranın çoğunu Paris'teki bir süper kulüpte içki içmek için harcadığımda o kadar iyi hissettirmeyeceğine bahse girerim.

Yatağıma çökerek çok ihtiyacım olan uykumu almayı hedefliyorum ama ondan önce telefonumu kullanarak sosyal medyada düşüncesizce geziniyorum

bir süre için. Takip ettiğim ünlülerin hesaplarındaki birkaç güncelleme dışında internette ilgimi çeken pek bir şey yok ve bunun nedeni de güncellemelerine bakabileceğim çok fazla gerçek arkadaşım olmaması. Antoinette en iyi arkadaşım ve köyde birkaç arkadaşım daha var, hepsi de son doğum günü partimi çok özel kıldılar, ancak bu küçük bir çevre ve sadece küçük bir köyde büyüdüğüm için değil.

Çünkü kendimi hep dışlanmış hissettiğimde arkadaşlık kurmak benim için zor oldu.

Fransa'daki bir okulda tek İngiliz kız olmak, kendimi farklı hissetmemin kolay olduğu anlamına geliyordu ve birkaç zorbanın bana sataşması, kendilerini daha iyi hissetmek ve beni daha kötü hissettirmek için farklılıklarımı vurgulaması da kolaydı. Küçükken annemden beni başka bir ülkeye götürmesini hiç istemedim ve hayatımın çoğunu Fransa'da geçirmiş olmama ve şu anda dili akıcı bir şekilde konuşuyor olmama rağmen, sınıftaki birkaç yaramaz çocuğun aslen İngiliz olduğumu öğrenmesi ve her gün bıkmadan usanmadan benimle alay etmeleri yetti.

Annem bana her zaman her şeyin daha iyiye gideceğini söylerdi ve haklıydı çünkü sonunda iyiye gitti ve Antoinette'in bana destek olmaya başlaması ve ikimizin yakınlaşması kesinlikle yardımcı oldu. O zamandan beri yanından neredeyse hiç ayrılmadım, bu yüzden birkaç yıl önce bu fikri ilk ortaya attığında onunla Paris'e gelmek benim için hiç de akıllıca değildi. Şikayet edip kötü yetiştirildiğimi söyleyemem - bu bana ellerinden gelen her şeyi vermek için ellerinden geleni yapan annem ve Pierre'e haksızlık olur - ama annemle buraya taşınmamızın nedenleri ve geride bırakmış olabileceğimiz şeyler hakkında konuşmaya çalıştığım zamanlar oldu. Büyükanne, büyükbaba, kuzenlerim, teyzelerim ya da amcalarım yok çünkü annem yurtdışına taşınma kararı aldığı anda hepsiyle bağlarını kopardı. Bana bunun sebebinin kendisine kötü davranan babam yüzünden tehlikede olmamız olduğunu, başka seçeneği olmadığını söyledi ve sanırım böyle bir konuda yalan söylemezdi, ama yine de neredeyse hiç ailem olmadığı için nasıl hissetmem gerekiyor?

Babamla hiç tanışamadığım için nasıl hissetmem gerekiyor?

Küçük yaşlardan itibaren ne zaman onun konusunu açsam annemin oldukça savunmacı davrandığını görebiliyordum, bu yüzden onun hakkında daha fazla bilgi almak için onu rahatsız ederek çok fazla üzmemeyi öğrendim. Benim gördüğüm kadarıyla, eğer annemi kaçmak zorunda kalacağı kadar incittiye, o zaman onu ya da beni sevmiyordu, bu yüzden onu ve hayatımda bıraktığı büyük boşluğu unutmaya çalışmam biraz daha kolay oldu. Ama yine de, bu benim farklı olduğumun bir başka işareti.

Beni okuldan alacak bir babam olmayınca, huysuz çocuklar bunu hemen kapıp benimle daha çok dalga geçiyorlardı; en azından Pierre sahneye çıkana kadar öyleydiler.

Annem için hayatının zor olduğunu biliyorum ama ona benim için de ne kadar zor olduğunu hiç söylemedim ve muhtemelen hiç söylemeyeceğim çünkü kendisini suçlu hissetmesini istemiyorum. Tacize uğraması ve ikimizi de güvende tutmak için benimle kaçmak zorunda kalması onun suçu değil. Eminim İngiltere'de kalmayı ve istikrarlı bir aile birliğine sahip olmayı tercih ederdi ama kismet değilmiş. Ama bir adamın yaptıkları bizi bu kadar çok şeyden alıkoymalı mı?

Paris'e taşınmak benim için büyük bir hayaldi ama İngiltere'ye taşınmayı da hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Doğduğum yeri görmek ve İngiliz kültürü hakkında bilgi edinmek istiyorum, çünkü sonuçta benim mirasım bu. Ama bundan da öte, büyükanne ve büyükbabamın hala hayatta olup olmadığını ve konuşabileceğim başka akrabalarım olup olmadığını öğrenmek ve nereden geldiğimi ve annem bizi taşıdığı zaman taşınmasaydı hayatımın nasıl olabileceğini daha iyi anlamama yardımcı olmak istiyorum. Ancak bunu yapmama izin verilmiyor - annem oraya geri dönmemin çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Eski sevgilisinin beni ya da onu tekrar bulup bize zarar vermesinden korkuyor ve bu korkuyu yıllar boyunca pek çok kez içime kazımış olması bana bu konuda gerçekten endişeli olduğunu ve kurallara bağlı kalmamı istediğini söylüyor. Bu yüzden hep öyle yaptım ama köyde yaşarken daha kolaydı. Orada, İngiltere de dahil olmak üzere her yer milyonlarca mil uzakta gibi geliyor. Şimdi Paris'teyim, her zaman Eurostar tabelaları görüyorum ve reklamı yapılan nispeten ucuz bilet fiyatlarının yanı sıra, iki saatten biraz fazla bir sürede Londra'da olabileceğim gerçeği de var.

O trenlerden birine binip İngiltere'nin başkentine gitmek benim için çok kolay olurdu ve orada özgürce dolaşıp turistik yerleri görebilirdim. Bunu bir gün yapabilirdim ve annemin asla bilmesine gerek kalmazdı. Aynı gün geri dönüp kısa bir mola verebilirim, böylece en azından kendime gittiğimi söyleyebilirim. Antoinette'le gidebilirim ve eminim bir sorun çıkmaz çünkü annemin eski kocası bizi nasıl bulacak? İngiltere'nin herhangi bir yerinde olabilir. Çoktan ölmüş bile olabilir.

Belki bir gün isyan edip İngiltere'ye giderim. En kötü ne olabilir ki?

Anneme göre, bu felaket olur. Ama kesinlikle abartıyor.

Öyle değil mi?

ELEVEN

EVELYN

Üç gündür Londra'dayım ve şu ana kadar karışık duygular içindeyim. Bir anlamda, tahmin edilebilirdi. Buraya gelir gelmez yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissettim ve bunun Arberness'ten çıkıp annemin gölgesinden kurtulmamla ilgili olduğunu biliyorum. Ayrıca her turistin burada görmeye gittiği tüm ünlü yerleri görmem de tahmin edilebilir bir şeydi.

Buckingham Sarayı. Big Ben. Londra Kulesi. Tik.

Karmaşık duygularımın nedeni bazı şeylerin öngörülemez olması ve en büyüğü de seyahatlerimi paylaşacak herhangi bir arkadaş edinmenin imkansız olmasa da inanılmaz derecede zor olması.

Yalnızlık hayatımın hikayesiydi, ancak bu hikayeye birkaç bölüm daha eklemeyi değil, yola çıkıp sırt çantasıyla gezmeye başladığımda bitmesini beklediğim bir hikayeydi. Yine de kaldığım hostelde tanıştığım diğer sırt çantalı gezginlerden arkadaş edinme hevesime rağmen, şimdiye kadar pek iyi gitmedi. Belki de aşırı hevesliydim ve bu onları soğuttu. Kimse çaresiz biriyle takılmak istemez. Ama çaresiz olduğumu sanmıyorum. En azından öyle olmadığımı umuyorum.

Waterloo yakınlarında çok ucuz ve sonuç olarak çok kalabalık bir hostelde kalıyorum. Ama bu tam da istediğim şeydi çünkü birincisi, paramdan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyor ve ikincisi, mümkün olduğunca çok insanla tanışma şansına sahip olmak istiyorum. Burada İngiliz'den İrlandalı'ya, Alman'dan Fransız'a ve tabii ki birkaç Amerikalı'ya kadar her türden insan var ve sekiz yataklı yurt odama girip odamda yatarken olabildiğince çok insanla sohbet etmeyi dört gözle bekliyordum.

sırt çantamı kişisel yatağıma koydum. Ancak tanıştığım ilk birkaç kişi açıkça tek kelime İngilizce bilmiyordu ve birkaç yabancı uyruklu kişiyle konuşmanın zor olabileceğini hayal etmiş olsam da, bunun düpedüz imkansız olmasını beklemiyordum. Sonra benimle aynı dili konuşan bazı gezginlerle tanıştım ve onlara nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini sorduktan sonra, hep birlikte birkaç şey görmek ve belki daha sonra biraz yemek yemek için dışarı çıkmamızı önerdim. Emin görünmüyorlardı ve bana zaten planları olduğunu ve beni daha sonra göreceklerini söylediler. Daha sonra onları hiç göremedim çünkü bütün gece dışarıdaydılar ve ertesi sabah uyandığımda çoktan ayrılmış ve yollarına devam etmişlerdi.

Arkadaşlık kurmaya yavaş başlamamın beni yıldırmasına izin vermeyeceğim. Bu seyahatin asıl amacı dünyayı daha fazla görmek ve arkadaşlar yol boyunca gelip gidecekler, bu yüzden bunun doğal bir şekilde gerçekleşmesine izin vermeliyim. Son üç günü tek başıma geçirmek, Londra sokaklarında dolaşmak ve bir başka selfie için poz vermek yerine fotoğrafımı çekecek birilerinin olmasını dilemek ne kadar zor olsa da, bunun bir koşu değil maraton olduğunu biliyorum. Ayrıca ne olursa olsun, bunun Arberness'te olmaktan daha iyi olduğunu da biliyorum.

Şu anda öğleden sonra boş olan yurt odamda yatağımda uzanıyorum ve şehirde olmak yerine buradayım çünkü check-in zamanının geldiğini biliyorum. Bu odanın kapısının her an açılacağını ve gerçekten iyi anlaşabileceğim bir ya da iki sırt çantalı gezginin içeri girip sohbet etmeye açık olacağını umuyorum. Sonra da dışarı çıkıp her kimlerse onlarla iyi bir gece geçirmeyi umuyorum çünkü gezmek ne kadar harika olsa da bu şehrin sunduğu bazı barlara ve gece kulüplerine de göz atmak istiyorum. Barda yanında kimse olmayan üzgün kız olmak istemiyorsam, bu tek başıma yapabileceğim türden bir şey değil.

Şimdilik yatağıma uzanıp telefonuma bakmakla yetineceğim, ancak annemden bir mesaj daha geldiğini gördüğümde keşke bunu yapmasaydım diyorum.

Hey! Sadece kontrol ediyorum! Londra'da eğleniyor musun? Meşgul olduğunu biliyorum ama sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Yeni arkadaşlar edindin mi? Özledim seni. Anneciğim xx

Bu, Arberness'ten ayrıldığımdan beri annemin bana gönderdiği dördüncü mesaj ve henüz sadece bir kez cevap verdim. Ona Londra'ya ulaştığımı bildiren kısa bir mesaj gönderdim ve bunun onu bir süreliğine tatmin edip benden uzak tutacağını umdum. Ancak anında cevap verdi ve o zamandan beri ona geri dönmemiş olmama rağmen, telefonumda bu tür mesajlar sürekli olarak belirmeye devam ediyor.

Şimdi cevap vermeliyim ve sonra bir süreliğine onu görmezden gelmeye geri dönebilirim, ancak son mesajında beni hazırlıksız yakalayan bir şey var ve aniden gözlerim yaşardı. Evimi özlediğimden değil, daha çok bana arkadaşlarımı sorduğu için. Muhtemelen şu anda etrafımın insanlarla çevrili olduğunu, gülüp eğlendiğimi ve hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi hayal ediyor, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Bunu kendime hatırlatmak için yatağında dönüp bu boş yurt odasına bakmam yeterli.

Ama anneme geri dönüp acınası bir şekilde şu ana kadar tek başıma olduğumu söylemek yerine, bırakıyorum. Koşullarımı değiştirmek ve bir şeyler yapmak için yenilenmiş bir kararlılıkla - böylece sonunda bu mesaja cevap verdiğimde yalan söylemek zorunda kalmayacağım - yataktan kalkıyorum ve birkaç sırt çantalı gezginin takılacağını tahmin ettiğim ortak alana çıkmaya hazırlanıyorum.

Ortak alana girdiğimde, çoğu puflara ya da kanepelere uzanmış, hepsi telefonlarıyla konuşan ve birkaçının kulaklarında kulaklık olan birkaç kişi görüyorum. Görünüşte anti-sosyal olanları görmezden gelip kulaklıksız olanlara yöneliyorum ve telefonunda video izleyen arkadaş canlısı görünümlü bir kadının yanına otururken kendime güvenmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hey! Nasıl gidiyor? İzlediği videonun onun ve Tower Bridge'deki başka bir kadının videosu olduğunu fark ettiğimde soruyorum.

"Oh, hey," diyor Amerikan aksanıyla, bakışlarını ekrana çevirmeden önce beni kısaca bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Nerelisin?"

"Oklahoma.

"Güzel. Burayı sevdin mi?"

'Evet, sorun değil. Yarın gidiyoruz.' "Oh, tamam. Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Sabah erkenden uçağımız var.

İşler iyi gitmiyor ve acaba vazgeçip Londra'da bir akşam için ikna edebileceğim başka birini mi bulsam diye düşünüyorum ama tam bahanelerimi sıralayıp gideceğim sırada başka bir Amerikalı yaklaşıyor ve 'yeni arkadaşım'la konuşmaya başlıyor. Belli ki bu akşam için planları var ve elinde telefon olan kadın sadece onları benden saklıyordu.

"Hadi, gidelim," diyor ikinci Amerikalı ve benim konuştuğum sırt çantalı hemen yerinden kalkıyor ve önce bir şeyler yemeleri gerektiğini, çünkü aç karnına başka bir gece kulübüne gidemeyeceğini söylüyor. Bu bana, bana erken uçuşu hakkında söylediklerine rağmen geç bir gece geçirmeyi planladığını gösteriyor ve kısa konuşmamızı hatırlayıp onlara katılmak isteyip istemediğimi sorabileceğini umuyorum. Ancak bu gerçekleşmiyor ve iki Amerikalının yüksek sesle konuşarak uzaklaşmalarını izlerken sadece başımı sallıyorum ve onların yaptığı gibi evden bir arkadaşım'la seyahat etmiş olsaydım bunun ne kadar kolay olacağını düşünüyorum.

Ortak salona baktığımda, az önce yaşadığımdan daha iyi bir etkileşim yaşayacağıma dair bana umut veren kimseyi göremiyorum, bu yüzden kayıplarımı kesiyorum ve biraz temiz hava almak için dışarı çıkarak hostelden ayrılıyorum. Kendimi Waterloo Köprüsü'nde Thames Nehri'nde seyreden teknelere bakarken buluyorum ve etrafımda insanlar koşuşturuyor, arkadaşlarıyla ya da telefonlarındaki diğer insanlarla konuşuyorlar ve bir kez daha konuşacak kimsesi olmayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

Annemi arayabilirim ama bunu yapmayacağım. Peki ne yapmalıyım?

Londra'da yeterince vakit geçirdiğimi hissederek, yola devam etme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Yarın hostelden ayrılıp St Pancras istasyonuna gideceğim. Eurostar oradan kalkıyor.

Benim için bir sonraki durak Paris.

TWELVE

FERN

Cecilia'nın Paris'e gidişinden bu yana geçen tüm zamanı ya evi temizleyerek ya da bahçeyle ilgilenerek geçirdiğimden, evde zihnimi meşgul edecek ve kızımı özlememi engelleyecek tek bir işin bile olmadığı bir noktadayım. İşte bu yüzden şu anda dizüstü bilgisayarımın başındayım ve Fransa'nın başkentindeki otel fiyatlarını kontrol ediyorum.

Bir seyahat rezervasyonu yapmanın zamanı geldi.

"Ne yapıyorsun? Cecilia yerleştiğini ve işten biraz izin aldığını söyleyene kadar Paris'e gitmeyeceğimizi sanıyordum," diyor Pierre yatak odasına girip ne yaptığımı fark edince.

"Sadece göz atıyorum," diyorum, aslında bir şeyler ayırtmak konusunda çok ciddi olmama rağmen, mümkünse bugün, böylece Paris'e bir an önce gidebileceğiz. Ama kocam beni çok iyi tanıyor, bu yüzden dizüstü bilgisayarın ekranını kapatıyor.

"Hey, ne yapıyorsun? Bunu yapmasına şaşırarak ağlıyorum ama ona baktığımda gülümsüyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Beni takip edin."

Pierre yatak odasından çıkıyor. Neden bahsettiğinden emin değilim ama dediğini yapıyorum ve aşağı indiğimde onu mutfakta piknik sepetine benzeyen bir şeye son rötuşları yaparken buluyorum. Bagetler, et paketleri, birkaç salata malzemesi, bir şişe kırmızı şarap ve iki kadeh görüyorum. Evet, bana kesinlikle piknik gibi görünüyor. Ama eğer öyleyse, planlanmamış bir piknik.

"Taksi her an gelebilir," diyor Pierre, bir bidon zeytini ikram dolu sepete yerleştirirken.

"Taksi mi? Nereye gidiyoruz?"

'Cecilia gittiğinden beri kapalı kaldığın evden seni çıkarıyoruz. Dışarıda temiz havada güzel bir öğleden sonra geçireceğiz ve sana artık sadece ikimiz olmanın faydalarını göstereceğim.

Dışarıda bir araba sesi duyuyoruz. Pierre sepeti alıyor ve bana merdivenin altındaki dolaptan bir battaniye ve nerede olduğunu biliyorsam bir şişe güneş kremi almamı söylüyor. Beş dakika sonra ikimiz de taksinin arka koltuğunda oturmuş, kırlarda vızır vızır ilerliyorduk. Pencerenin önünden geçen yeşil tarlalara bakarken, bana yapılan bu sürprizden rahatsız olduğumu söyleyemem. Köyümüzden yaklaşık bir düzine mil uzakta bir üzüm bağı olan varış noktamıza ulaştığımızda kesinlikle sinirlenmiyorum. Buraya daha önce de gelmiştik ve ziyaret etmeyi en sevdiğim üzüm bağlarından biri çünkü vadinin manzarası inanılmaz, özellikle de bugünkü gibi güzel bir günde ve Pierre belli ki bunu iyi planlamış.

Taksiden indikten sonra Pierre bana manavdan biraz peynir alacağını ve üzüm bağına giriş ücretimizi ödeyeceğini söyledi ve gidip piknik yapabileceğimiz güzel bir alan bulmamı önerdi. Tam olarak nereye gideceğimi biliyorum ve üzüm bağının bazı meyve ağaçlarını ve aralarında dolaşıp topladıkları ürünlerin kalitesini kontrol eden birkaç işçiyi görebileceğim kısmına doğru ilerliyorum.

Burası harika bir yer ve Pierre döndüğünde ona söylemem gereken tek bir şey var.

'Teşekkür ederim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Pierre bunu biliyor olacak ki gülümseyerek yanımdaki battaniyeye oturdu ve sepete uzanıp bir şişe şarap çıkardı. Şarabı açıp her birimize bolca doldurduktan sonra kadehlerimizi tokuşturup güzel bir günün şerefine kadeh kaldırıyoruz. Ama kocamın aklında olan sadece bugün değil.

Hafif bir esinti üzüm bağının içinden esip uzaktaki bazı ağaçları hafifçe sallarken hâlâ gülümseyerek, "Bunun gibi daha çok şey yapmanın şerefine," diyor. 'Cecilia'nın gidişini görmenin zor olduğunu biliyorum. Onun yokluğuyla ben de mücadele ettim, bu yüzden nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum. Ama o Paris'te hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor ve artık günlük ebeveynlik prangalarından kurtulduğumuza göre bizim de biraz eğlenmemiz önemli.

"Haklısın," diyorum onaylayarak. "Bu tam da doktorun istediği şey. Pierre'e göz kırpıp şarabımdan bir yudum alıyorum, o da yiyecekleri çıkarıyor ve bizim için hazırladığı kalorili yiyeceklerin tadına bakmaya başlıyoruz. Benim gibi geçmişte yaptıklarını yapmış bir kadının böyle harika bir an yaşıyor olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. İngiltere'de yüzlerce polis memuru var ki şu anda beni görseler kanları kaynar, çünkü sahip olmam gereken tek manzara bir hapisane hücresinin iç duvarları. Yine de buradayım, dışarı bakıyorum ve kilometrelerce uzağı görebiliyorum.

"Aklında ne var? Pierre soruyor ve sanırım fark ettiğimden daha uzun süredir hayal kuruyormuşum.

"Ha? Yok bir şey," diyorum hemen. "Mmm, bu zeytinler çok güzel.

Ama Pierre bunu yutmuyor. "Yine Cecilia'yı mı düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz.

"Ne o zaman?"

Şu anda bir İngiliz hapisanesinde olmam gerektiğini düşündüğümü aniden ağızımdan kaçırarak kadar aptal değilim, çünkü kocamın bu konuda hiçbir fikri yok ve böyle kalmasını istiyorum. Ancak geçmişimdeki karanlık bir şey hakkında bir fikri var ve o anda aklımda olmasa da, son birkaç gündür, özellikle de evlilik yüzüğüme baktığımda ve hayatımın yeni evli olduğum dönemini hatırladığımda üzerinde durduğum bir şey oldu. Altın bir zaman olmalıydı ama o tehditkâr düğün kartı sayesinde benim için öyle olmadı.

O gece kartı Pierre'e göstermedim, bu yüzden içinde ne yazdığını asla bilmedi, ama bu daha fazla yankı uyandırmayacağı anlamına gelmiyor. O kart, hem beni hem de evlendiğim adamı içine alacak bir kâbusun sadece başlangıcıydı.

Pierre'e ne düşündüğümle ilgili sorusuna yanıt olarak, "Bu konuda asla konuşmayacağıma söz verdim," diyorum ve o da neyi kastettiğimi hemen anlıyor.

"Tamam, o zaman bu konu hakkında konuşmayalım," diyor tahmin edilebileceği gibi. Tahmin edilebilir çünkü olanlardan bir daha asla bahsetmememizi öneren ilk kişi oydu. O zamandan beri bu sözümü tutmaya çalıştım ve bunu oldukça iyi bir şekilde yaptım ama son zamanlarda aklımda her zamankinden çok daha fazla yer ediyor ve bunu birazcık tartışabilirsek bana gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum.

"Hâlâ bunu düşünüyor musun? Pierre'e gergin bir şekilde soruyorum, onun isteklerini görmezden geliyorum.

"Kes şunu. Bu pikniği mahvetmeyelim."

"Pikniği mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece bana aklımda ne olduğunu sordunuz, ben de size anlatmaya çalışıyorum."

"Bu konuşma yasak," diye hatırlatıyor Pierre bana, artık bir şey yiyip içmiyor, boşluğa bakıyor.

"Hadi ama, bunu sonsuza kadar içinde tutman sağlıklı değil. Bir dakikalığına konuşabiliriz. Sanırım evlilik yıldönümümüz yaklaştığı için. Bu yüzden daha çok düşünüyor olmalıyım."

"Yıllar önce oldu ve o zamandan beri hiç bahsetmediğimiz için buraya kadar sorunsuz geldik, bu yüzden lütfen bırakın."

Pierre'in ne kadar gergin görüldüğünden bu konuda hala ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden en azından biraz daha yemek ve şarap içene kadar konuyu kapatmaya karar veriyorum. Ama aradan bir yarım saat daha geçiyor ve alkol ile sıcak güneşin birleşimi, piknik sırasında gergin konuyu bir kez daha açmam için beni cesaretlendiriyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diyorum Pierre'e. "Yani, benim aklımdaysa senin de aklında olabilir."

Aklımda mı? Tabii ki aklımda! Yaptığımız şeyi öylece unutamam! Pierre ağlıyor, aniden dik otururken neredeyse şarabını deviriyor.

"Pierre, sakın ol, sorun yok."

"Hayır, iyi değil. Hiçbir zaman da iyi olmayacak. Makul bir şekilde iyi olmasının tek yolu, bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağımıza söz vermemizdi, ama şimdi bunu mahvediyorsun."

Pierre ayağa kalkıyor ve ben güzel öğleden sonramızın sona ermesinden korkuyorum. Ama sepeti ya da battaniyenin üzerine serilmiş eşyaları almıyor. Sadece tarlayı geçip uzaktaki uzun ağaçlara doğru yürüyor ve şarap şişesini de yanında götürüyor.

Sanırım bir molaya ihtiyacı var. Kendi başına biraz zaman. O zaman onu yalnız bırakayım.

Geçmişimizdeki sırrı asla gündeme getirmemeliydim ama aptalım ve geri döndüğünde özür dilemem gerekecek.

Ama onunla konuşsam da, şimdi ne düşüneceğini biliyorum.

O da benimle aynı şeyi düşünüyor olacak.

Birlikte işlediğimiz o korkunç suçu düşünüyor olacak.

THIRTEEN

FERN

ON YIL ÖNCE

Çoğu insan evliliğin ilk günlerini sevgi ve memnuniyetin sıcak ısıltısı altında, harika düğün günlerini düşünerek ve en çok sevdikleri kişiyle ilişkileri olan maceranın bir sonraki adımı için heyecan duyarak geçirir. İlk evlendiğimde, Drew ile birlikteyken kesinlikle bu deneyimi yaşadım. Ancak ikinci seferim hiç de öyle olmadı. Yeminimi ettiğim ilk birkaç gün mutluluk içinde olmak yerine, bana rahatsız edici düğün kartını gönderen kişinin bana başka bir şey gönderip göndermeyeceğini görmek için endişeyle bekledim.

Bu köyde sırrımı kimin bildiğine dair hiçbir fikrim yok, ama birileri biliyor ve bunu kesin olarak biliyorum - mesajlarında gerçek adımı kullandılar. Burada birileri benim Teresa değil Fern olduğumu biliyor ama asıl soru, bu bilgiyle ne yapmak niyetinde oldukları? Şimdiye kadar bana sadece endişelenmem gereken bir şey olduğunu söylediler. Bildiğim kadarıyla henüz başka kimseye, özellikle de polise söylemediler, yoksa çoktan kelepçelenmiş ve muhtemelen İngiltere'ye dönmüş olurdu. Benimle neden alay ettiklerini bilmiyorum ve kesinlikle bana eziyet ediyorlar, ama bana bir şans veriyor gibi göründükleri için minnettarım.

Sorun şu ki, kiminle muhatap olduğumu bilmeden bu konuda hiçbir şey yapamam.

Düğün gecemden beri her saniyemi o kartı kimin gönderdiğini bulmaya çalışarak geçirdim. Bu köydeki herkes şüpheli ama birkaç kişi diğerlerinden daha fazla dikkatimi çekiyor. Bunlardan biri Marion, düğün günümde bana bir sürü soru soran meraklı kadın. O zamandan beri onu köyün etrafında görmedim ama onu arıyorum. Onu gördüğümde, ne söyleyeceğini öğrenmek için ona dikkatle yaklaşmam gerekecek. O olabilir, olmayabilir de. İki yıl önce burada emekli olan İngiliz çift Ed ve Maureen de olabilir diye düşünüyorum. Ülkelerindeki haberlerde doktorun ölümünü ve dul eşinin aranmasını duymuş olmalılar. Buraya ilk taşındıklarında, Fransa'nın güneşli ikliminden emekli olduklarında, beni hemen tanıyacıklarından korkmuştum. Ancak böyle bir şey olmadı ve sokakta karşılaştığımız birkaç seferde onlarla aramdaki mesafeyi hep korudum, her zaman sadece gülümsedik ve birbirimize iyi günler diledik. Yani onlar mı yoksa başka biri mi?

Bu köyde Pierre ve Cecilia dışında tek bir kişiye bile güvenemediğim için kendimi deli ediyorum ve bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Pierre dikkatimin dağınık olduğunu çoktan fark etti ve hatta dün gece bana düğünle ilgili tereddütlerim olup olmadığını soracak kadar ileri gitti. İlk gecedan beri çok mesafeli olduğum için onunla evlendiğime pişman olduğumdan endişeleniyordu ama tabii ki bunun onunla bir ilgisi yok ve ben de ona bu konuda güvence verdim. Ona düğünün bir daha asla göremeyeceğim ailemi ve arkadaşlarımı düşünmeme neden olduğu ve bu konuda her zamankinden daha fazla üzgün hissettiğim yalanını söyledim ve neyse ki bana inandı. Ancak bu sadece kısa vadeli bir çözümdü ve bu gizemi çözmezsem, uzun vadeli geleceğim gerçekten çok kasvetli görünüyor.

Cecilia'yı az önce okula bıraktım, kapıdaki on dakikayı gergin bir şekilde diğer tüm ebeveynlere bakarak ve kartın arkasında onlardan herhangi birinin olup olmadığını merak ederek geçirdim. Ancak düğünümde harika vakit geçirdiklerini ve davet edildikleri için minnettar olduklarını söyleyen iki anne dışında kimse bana pek ilgi göstermedi. Kibarca gülümsedim ama keşke evlenip köydeki herkesi davet etme zahmetine katlanmasaydım diye düşündüm, çünkü bu beni bir günlüğüne ilgi odağı haline getirmişti. Gizemli tehdidin gölgelerden çıkıp bana o uğursuz mesajı göndermesine neden olan şey bu olabilirdi.

Belki de taşınmalıyım. Bu köyü terk edip başka bir yerde yeniden başlamalıyım. Hatta dün akşam yemekte Pierre'e böyle bir şey önerdim.

Cecilia üst katta uyurken bir tabak deniz ürünü ve salatayı mideye indirirken ona "Buradan hiç ayrılır mısınız?" diye sordum.

Köy mü? Hayır, burası bizim evimiz. Burayı seviyorum, biliyorsun. Hayatımın çoğunu burada geçirdim, şehirde çalıştığım ve nefret ettiğim zaman hariç. Neden?

"Sadece merak ettim. Bir daha sahne değiştirmeyi hiç düşünmedin mi?" 'Hayır, pek sayılmaz. Sen istiyor musun?

"Sadece sesli düşünüyorum. Belki de başka bir yerde yaşamak güzel olurdu. Bu köy güzel ama bazen biraz boğucu olabiliyor, sizce de öyle değil mi?

"Burayı sevdiğini sanıyordum.

Yaptım! Yaptım. Yani, bilmiyorum... Boş ver.'

'Burada arkadaşların var. Cecilia'nın da arkadaşları var. Okulunu seviyor. Bu eve çok emek verdik. Mutlu olduğunuzu sanıyordum.'

"Mutluyum. "Boş ver.

O zaman konuyu yeterince hızlı değiştirebildim ve o zamandan beri ne ben ne de Pierre taşınmaktan bahsetmedik, yine de bana hayatlarımızı kökünden söküp başka bir yerde yeniden başlama olasılığına açık olduğunu söyleseydi işler daha kolay olur muydu diye merak ediyorum. Eğer bunu söyleseydi muhtemelen hemen toparlanmaya başlardım ama iş o noktaya gelmedi, ki bu da muhtemelen iyi bir şey. Cecilia'ya onu okuldan ve Antoinette'ten uzaklaştıracığımı söylesem benden nefret edeceğini biliyorum, ne zaman onu derslerden sonra alsam hakkında konuşmayı bırakmıyor.

Eğer ayrılamıyorsam, kartı gönderen kişinin kim olduğunu öğrenmekten başka çarem yok ve o zaman bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek. Keşke bunu benim için kolaylaştırsalar ve kim olduklarını söyleseler.

Bir mucize gerçekleştiğinde evimden beş dakika uzaktaydım ve dileğim gerçekleşti, bu da aklıma ne dilediğine dikkat etmekle ilgili o eski atasözünü getirdi.

"Merhaba Fern.

Gerçek adımdan bahsedilince kanım donuyor ve yüksek sesle söylendiğini duymak, o kartta okumaktan çok daha korkutucu. Arkamı döndüğümde tanımadığım bir adamın bana doğru baktığını görüyorum. Koyu renk saçları var, çoğu erkeğinkinden biraz daha uzun, kulaklarının hemen arkasında ve gözleri de koyu renk. Ama onunla ilgili en rahatsız edici şey, gözlerini bana dikip

Üzerimde sahip olduğu güçten ve eğer onu yok etmeye meyilli olsaydı hayatıma neler yapabileceğinden dolayı ruhumda bir haz duygusu var.

"Affedersiniz?" Cahil gibi davranmaya çalışıyorum, ama bu adam kim olduğumu açıkça biliyor, sadece gerçek adımlı söylediğı için değil, İngiltere'deki tüm polis memurlarının sahip olmadığı bir şeye sahipmiş gibi sırtıttığı için.

Ben.

'Düğününüz için tebrikler. Gönderdiğim kartı beğendin mi?'

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve tek bildiğim donup kaldığım, saldıramadığım ya da kendimi savunamadığım. Şu anda, bu köyde özenle kurduğum hayat parçalanıyor gibi görünüyor ve ilk düşüncem, o zamana kadar hapse girersem Cecilia'yı okuldan kimin alacağı? Sanırım Pierre olurdu, ama o zamana kadar ona yalan söylediğimi zaten biliyorsa, neden bana daha fazla yardım etsin ki?

"Ne istiyorsun?" diyebildim sonunda, artık düşmanımın kim olduğunu bildiğim için rahatlamıştım ama umutsuzdum çünkü burada, güpegündüz pek bir şey yapamazdım. Etrafta kimse yok, ama ben bile burada, herkesin dolaşıp beni görebileceğı geniş, açık alanda misilleme yapma riskini alacak kadar aptal değilim. En azından Drew'in sahilde öldüğü gece karanlıkta oldu ve Greg'i öldürdüğümde de bir otel odasıdaydım. Ama şimdi ciddi bir şey yapmak çok fazla risk taşıyacaktır ve bu, içimde bir kez daha öldürecek güç olup olmadığını düşünmeden önce bile geçerli. Bu iri yapılı adamın kendi tarafında gücü var, bu yüzden onu alt etmek için tek şansım sürpriz unsuru olacak. Ne yazık ki, şu ana kadar sürpriz yapan tek kişi o.

"Aksanımdan İngiliz olduğumu anlamışsınızdır," diyor adam sakince. 'Oradaki çoğu insan gibi ben de Arberness'te öldürülen doktorla ilgili büyük haberin etkisinde kaldım. Her şeyin arkasında karısının olduğu ortaya çıktığında daha da çok etkilendim ve sonunda karısı kaçtı. Davayla ilgili tüm belgeselleri izlediğimi itiraf etmekten utanmıyorum, bu yüzden biraz şaşkın görünüyorsam lütfen beni affedin. İnsan her gün sizin gibi kötü şöhretli bir figürün huzuruna çıkmıyor.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarlıyorum, kim olduğumu nasıl öğrendiğine dair gereksiz arka plan hikâyesini umursamadan. O İngiltere'den ve aradan geçen zamana ve görünüşümdeki değişikliğe rağmen benim kim olduğumu biliyor, hepsi bu.

"Her ne kadar İngiltere'den geldiğimi iddia etsem ve öyle görünsem de, aslında hayatımın ilk on beş yılını bu köyde geçirdim," diye devam ediyor adam. "Burada doğdum ve burada okula gittim, kızınızın şu anda okuduğu okulun aynısına.

"Kızım hakkında konuşma," diye adamı uyarıyorum ve o da bunu dikkate alıyor gibi görünüyor.

"Demek istediğim, bu köyden ayrılalı kırk yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen buraya yabancı değilim. Şu anda burada kimse beni tanımaz ama birkaç yüz tanıyorum ve onlardan biri de sizin kocanız. Çünkü Pierre ve ben okulda sınıf arkadaşydık.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Demek sana sormak üzere olduğum şeyin arkasındaki nedeni anlıyorsun," diyor soğukkanlılıkla. 'Okuldayken, ne demek istediğimi anlıyorsan, Pierre adamdı. Popüler çocuk. Spor takımlarının en iyi oyuncusu ve sınıftaki tüm güzel kızların birlikte olmak istediği kişi. Kimse onunla yarışamazdı, en azından ben, ama Pierre iyi talihini zarif bir şekilde kabullenmezdi. Hayır, benim gibi çocuklarla dalga geçer ve alay ederdi. Sadece on dakika önce gergin bir şekilde çıkma teklif ettiğim kızı öptüğünü söyledikten sonra yüzüme gülmesini asla unutmayacağım.

Bu benim tanıdığım ve sevdiğim adama benzemiyor ama belki de bu beklenen bir şey çünkü Pierre o zamanlar bir adam değildi. Sadece bir çocuktü ve muhtemelen yaşlı halinin dönüp bakacağı ve kaşlarını çatacağı pek çok aptalca şey yapmıştı. Tabii hâlâ karanlık bir tarafı yoksa, ama umarım yoktur - benim sırlarım ikimiz için de fazlasıyla yeterli.

Bu adam ve onun çocukluk anılarını hatırlaması benim sorunum olmamalı, ama öyle ve ben hala bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

'Pierre'den hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim ve sevmeyeceğim,' diye devam etti. 'Ama şu anda senin gibi tehlikeli bir kadınla evli olmasını eğlenceli buluyorum. Sanırım hiçbir fikri yok. Polisin de bilmediği kesin. Bu yüzden sana bir şans vereceğim Fern. Eğer bana bunca yıldan sonra Pierre'den intikamımı alma fırsatı verirsen sırrını kimseye söylemem.

"Kendini geri almak mı?"

'Evet. Bu sefer kızı elde etmek istiyorum. Onun kızını. Benimle yat ve sonra seni yalnız bırakacağım.'

Teklif beni şaşırttı ama adam son derece ciddi ve istediğini elde edebileceğinden emin görünüyor. Böyle bir şey öneriyorsa muhtemelen yalnız da, ya da belki sadece basit bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordur-

Pierre'i ya da en azından okuldan hatırladığı Pierre versiyonunu. Bana yaptığı korkunç bir teklif ama bir yanımda minnettar. Çünkü en azından bana bu durumdan kurtulmam için bir şans verdi.

"Uzaktaki senin evin, değil mi?" diye soruyor ve haklı olduğunu anlaması için dönüp bakmama gerek kalmıyor. "Pierre köyün doktorluğunu yapmakla meşgulken oraya gidip biraz eğlenmeye ne dersin? Sonra seni yalnız bırakırım ve sen de burada kızınla huzurlu bir hayat sürmeye devam edersin.

Başka seçeneğim yok, bir B planı düşünecek zamanım yok, bu yüzden teklifi kabul ediyorum ve evime doğru yürümeye başlıyorum, adam arkamdan geliyor ve giderken kıkırdıyor. Ama ben bunların hiçbirini komik bulmuyorum ve evime girdiğimizde, işkencecimin daha önce sahip olduğu karanlık şimdi kendini bana aktarmış durumda. Yatak odama girer girmez yaşananların tek açıklaması bu, çünkü gerçek ben, düzinelerce belgesele ve sayısız sohbete konu olan kadın yüzeye geri dönüyor.

Doktorun karısı yine saldırıyor.

Tuvalet masamdan saç düzleştiricimi alıp adamın kafasına vurduktan sonra kabloyu boynuna doladım ve onu geriye, halının üzerine doğru kendimle birlikte çektim. Kafatasının yanından kan aktığını gördüğümde, bacakları tekmeliyor ve kolları kabloyu tutuyor, ancak onu tehlikeli pozisyonunda hapsetmek için beni korkutan bir güç kullanarak gevşetmeyi reddediyorum.

Hareket etmeyi bırakmadan önce, ben dişlerimi sıkıp zorlamaya devam ederken, onun kıvranarak ve guruldayarak geçirdiği birkaç uzun ve korkunç dakika sürüyor. Ama gerçekten öldüğünden emin olmak için üzerinde duruyorum ve son tehdidimin güvenli bir şekilde etkisiz hale getirildiğinden emin olana kadar silahımla üç kez daha vuruyorum.

Sonra gidip banyo lavabosuna kusuyorum çünkü geçmişime rağmen bu korkunçtu ve hem yaptığım şeyden hem de neredeyse elli yaşında olmama rağmen hala içimde başka bir insanın hayatına son verme isteği olduğu gerçeğinden iğreniyorum.

Yatak odasına geri dönüp cesede baktığımda, Pierre ve Cecilia buraya gelmeden önce ondan kurtulmam gerektiğini biliyorum. Ama sonra alt kattaki ön kapının açıldığını duyuyorum ve kocam bana sesleniyor.

'Hey! İlk iki hastam iptal etti, ben de geri gelip seninle geç bir kahvaltı yapayım dedim. Her şey yolunda mı?'

Komik ama bu sabah ikinci kez ne diyeceğimi bilemiyorum.

FOURTEEN

ALICE

MEVCUT GÜN

Evelyn Arberness'ten ayrılalı dört gün oldu ve birkaç kısa mesaj dışında kızımdan pek haber alamadım. Sanırım meşguldü, ama elimde fazla ayrıntı yoktu, sadece bulunduğu yer gibi birkaç bilgi vardı.

Londra'daydı ama şimdi Paris'te. Aramızdaki mesafe daha da artıyor. Kalbimdeki sızı daha da güçleniyor.

Umutsuzluğum ve yalnızlığımın başa çıkmanın bir yolu olarak, özellikle de yıllardır bu sporu yapan ve her zaman faydalarından övgüyle bahseden köylü Audrey'nin tavsiyesi üzerine yürüyüş yapmaya karar verdim. Sanırım onda işe yaramış olmalı çünkü şu anda doksanlı yaşlarında ve hala bir pire kadar formda.

Geçen gün onu ana caddede görüp bir tür egzersize başlamayı düşündüğümü söylediğimde bana, 'Eklemler için koşmaktan çok daha kolay ama yine de kalp atış hızınızı yükseltmeye ve size iyi bir egzersiz yaptırmaya yetiyor,' dedi. 'Ayrıca bunu herkes yapabilir. Sadece her zaman yaptığın gibi yürüyorsun, sadece daha hızlı yapmaya çalışıyorsun. Ben bu yaşında artık yavaşlamak zorunda kaldım, yine de her gün dışarı çıkıp yürüyorum. Ama sen hiç zorlanmayacaksın!'

Dün denemeye karar verdim ve beklediğimden biraz daha canlandırıcı buldum, bu yüzden bugün tekrar yapmak için geri döndüm ve

Şu anda sahil boyunca uzanan kaldırımında ilerliyor, kalp atışlarım giderek hızlanırken rüzgârı yüzümde hissediyorum. Sağlıklı beden, sağlıklı zihin, mantrası ve umuyorum ki tutarlı güç yürüyüşü nöbetleri Evelyn'i ve daha önce olan her şeyi özlemem konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Kollarımı sallayarak ve bacaklarımı sürüyerek yoluma devam ederken, bunun uzun yıllar boyunca ya da en azından sağlığım elverdiği sürece yapabileceğim bir şey olduğunu düşünecek kadar keyif alıyorum. Hayatım çözülmeye başladığından beri en sağlıklı şekilde yaşamadım, yaşadıklarımın travmatik etkileri bugünlerde bir paket yemeği sıkı bir vücuda sahip olmaya tercih ettiğim anlamına geliyor, ancak bu yaşımda kendimi yeniden geliştirmeyi deneyemezsem ne zaman deneyebilirim?

Evelyn'e mesaj atmayı ve ona yeni hobimden bahsetmeyi düşünüyorum, ancak şimdi farklı bir ülkede olduğu için mesaj atmak yerine ona e-posta göndermem daha iyi olur, çünkü ikimiz için de ücretlerin ne olacağını bilmiyorum. Ona gönderdiğim bir mesajın ona pahalıya mal olması nedeniyle bana kızmasını istemiyorum, bu yüzden bundan sonra e-postaya bağlı kalacağım. Ama ondan haber almak için sabırsızlanıyorum, Paris'te olduğu için daha da sabırsızlanıyorum, çünkü eminim orası inanılmazdır. Ben hiç gitmedim ve yakın zamanda da gitmeyi düşünmüyorum, zira orası aşk şehri ve benim beni sevecek kimsem yok, bu yüzden kızımın mesajlarında oranın nasıl bir yer olduğuna dair bir resim çizmesine güveneceğim.

Tabii cevap verirse.

Sahile doğru dönüp güç yürüyüşüme devam etmek için kuma inmeyi düşünürken, Evelyn'in hayatımda onu güvende tutmak için yaptığım şeylerin yarısını bilseydi muhtemelen bana nasıl daha hızlı tepki vereceğini düşünüyorum. Bu sahile yakın olmak o şeylerden birini hatırlatıyor ve on yedi yıl öncesine döndüğümde sadece benim bildiğim bir şey.

O yangından sonra Siobhan'ın bana ve çocuğuma bir daha asla zarar vermeye çalışamayacağından emin olmak için çok sert bir şey yapmak zorunda kaldığım zamandı.

ON YEDİ YIL ÖNCE

Ne yazık ki kısa bir süreliğine de olsa geçici konaklama yerimden ayrılıyorum çünkü yakında Evelyn ile birlikte buraya geri dönmek zorunda kalacağım ve daha iyi bir yerde ne zaman yaşayabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Kundaklama olduğu ortaya çıkan yangında kendi evimiz yandıktan sonra bize kalacak bir yer vermeyi teklif eden nazik köylü Audrey ile şu anda paylaştığımız evden ikimizi de çıkarıyorum.

Tomlin'in yatak odama girip beni yatağımdan kaldırmasının ve Evelyn'le beni kahramanca yanan evden çıkarmasının üzerinden üç hafta geçti, ancak polis şu ana kadar, onlara tam olarak kim olduğunu söylememe rağmen suçluyu yakalayamadı. Neredeyse üç kişinin ölümüne neden olan yangını Siobhan'ın başlattığını biliyorum ve soruşturma memurlarına onun adını ve fotoğrafını verdim, ancak henüz izini bulamadılar. Onu ne kadar sıkı aradıklarından bile emin değilim çünkü aradıkları kundakçının o olduğuna dair teorime inandıklarını bile sanmıyorum. Sadece bunun köyde her zaman dramatik olaylara karışan kadının başka bir dramatik hikayesi olduğunu düşünüyorlar.

Evim harabeye dönmüşken ve büyük olasılıkla yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekirken, ev sigortası parasının bana yardımcı olması için dua ediyordum. Ancak soruşturma devam ederken bu para alıkonuluyor, bu yüzden o parayı görmem uzun zaman alabilir. Bu nedenle Audrey'in başımızı sokacak bir evimiz ve uyuyacak sıcak bir yatağımız olmasını sağlaması son derece nazik bir davranıştı.

Fern ve Drew'in Arberness'te kaldıkları süre boyunca yaşadıkları yerin hemen yanındaki evde kalıyor olmak garip hissettiriyor, ancak bu gibi şeylerin kızımı güvende tutmamın önüne geçmesine izin vermenin zamanı değil, bu yüzden sadece devam ediyorum. Misafirperverliğine rağmen Audrey ile yaşamak kolay olmadı, çünkü yangında sahip olduğumuz her şeyi kaybettiğimiz için Evelyn ve ben yeni çevremize alışmakta zorlandık. Evelyn en sevdiği oyuncaklarını özlüyor ve benim şu anda onları yenileyecek param bile yok. Evimdeki konforu özlüyorum ama genel olarak baktığımda şikayet etmemeliyim. En azından hayattayız ve yangından sonra bana ve zavallı kızıma birkaç gün süren bir öksürük veren küçük bir duman soluması dışında en azından zarar görmedik. Bu söylenebileceklerden çok daha fazlası.

Çünkü Dedektif Tomlin o kadar şanslı bir kaçış yaşamadı.

Yangında kollarında ameliyat gerektirecek ve derin izler bırakacak geniş yanıklar oluştu. Şu anda hastanede ağır ilaç tedavisi görüyor. Taburcu olup normal hayatına dönmesi biraz zaman alacak, bu yüzden son birkaç haftadır yaşadığım kargaşadan şikâyet etmemeliyim, zira her şeyin ne kadar kötü olabileceğinin yanında bu hiçbir şey.

Tomlin'in cesaretine sonsuza kadar minnettar kalacağım ve onu hastanede ziyaret etmenin yanı sıra iyileşmesini ve genel olarak hayatımızın geri kalanında iyi olup olmadığını kontrol etmeye devam edeceğim. Bu onunla aşkımı yeniden alevlendirmek istediğim ya da ona acıdığım anlamına gelmiyor, ancak bizi güvende tutmak için bu kadar çok mücadele ettikten sonra en azından bunu yapabilirim.

Evelyn bebek arabasında, ancak son zamanlarda bazı adımlar attı ve onu kendi ayakları üzerinde durma konusunda daha fazla pratik yapmaya teşvik ediyorum. Planım sahile gitmek ve sonra kumda oynamasına izin vermek. Kuru bir gün ve sahile vardığımızda etrafı bu kadar sessiz görmek şaşırtıcı. Ama bu sadece benim ve kızımın dolaşması için daha fazla alan anlamına geliyor. Kumda ilerliyoruz, Evelyn hala bebek arabasında ama küçük bacakları tekmeliyor, özgür bırakılmaya hevesli.

Yine Siobhan'ı arıyorum, gergin bir şekilde hem omzumun üzerinden bakıyorum hem de etrafta olup olmadığını görmek için uzaklara bakıyorum. Onu köy şenliğinde gördüğümünden beri, hatta yangından beri daha da gerginim. Ama ondan hiçbir iz yok, ki bu sürpriz olmamalı. İşlediği ve kolayca cinayet suçlamasıyla sonuçlanabilecek ciddi suçtan sonra ortalıkta görünmediğini tahmin ediyorum. Haberleri izlemiş ve evdeki herkesin yangından kurtulduğunu öğrenmiş olmalı. Bunun onu nasıl hissettirdiğini merak ediyorum.

Artık yeterince şey yapmış gibi mi? Ya da daha fazlasını yapması gerekiyormuş gibi mi?

Bebek arabasını suyun kenarına kadar itiyorum ve sonra Evelyn'in bağını çözüyorum, onu kumun üzerine koymadan önce kaldırıyorum, burada ellerini hızla etrafındaki tüm tanelerin arasında gezdiriyor. Sonra ayağa kalkmaya çalışıyor ve çok titrek olsa da, geri yuvarlanmadan ve giderken yüksek sesle kıkırdamadan önce ayağa kalkmayı başarıyor. Kumun üzerinde debelenirken onu yakından izliyorum ama bu dikkatimin dağıldığı anlamına geliyor. Son birkaç haftadır yaptığım şeyi yapmıyorum.

Omzumun üzerinden bakmıyorum.

Siobhan'ın tam arkamda durana kadar orada olduğunu fark edemememin nedeni de bu.

Sadece Evelyn işaret ettiğinde görebiliyorum ve arkamı döndüğümde, ikimize de bu kadar yakın olmasından korktuğum kadını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İlk içgüdüm kızımı kucağıma alıp kaçmak oluyor ama bunu yapamadan Siobhan uzanıp kolumu tutuyor.

"Eminim şimdi beni o yol kenarında bırakmamış olmayı diliyorsundur, değil mi?" diyor sırtarak. "Gerçekten bunu yanına bırakacağımı mı sandın?"

"Bırakın beni! Deniyorum ama Siobhan benden daha güçlü hissediyor ve bu bir endişe kaynağı - ya Evelyn'e saldırırsa? Onunla mücadele edebilecek miyim?"

Siobhan beni sıkı sıkı tutarak, "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye devam ediyor. 'Ama hatalar yaptığımı kabul ediyorum. Sanırım erkek arkadaşınla aramızda olanları biliyordun. Bu arada o nasıl? Umarım yanıkları iyileşiyordur.

'Seni kaltak. Bizi öldürebilirdin! Sesimin sahile ve köye ulaşmasını, birilerinin beni duyup yardıma gelmesini umarak bağıriyorum. Ama yakınlarda kimse yok gibi görünüyor ve bu kadın tarafından tehlikeye atıldığım son seferin aksine, etrafımda beni kurtaracak Tomlin yok.

"Hapisten çıktığımdan beri hayatın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Siobhan açıkça sadece kendisini düşündüğünü söylüyor. 'İş bulamıyorum, bir erkeği yanımda tutamıyorum, ailem ve arkadaşlarım benimle bağlarını kopardı. Buraya gelip seni ziyaret etmekte neden bu kadar acele ettim sanıyorsun? Çünkü başka kimsem yoktu. Başka kimsem yok.'

'Erkek arkadaşımı öptün! Arkadaşlar böyle yapmaz! Deniyorum ama Siobhan sadece başını sallıyor.

'Siz ikiniz sorun yaşıyordunuz! Bittiğinizi sanıyordum' diyor ama sadece bahane uyduruyor. Umursadığımdan değil. Geçmiş gerçekten umurumda değil; sadece kendimi ve kızımı bu tehlikeli kadından uzaklaştırmak istiyorum. Ama yapamıyorum çünkü beni bırakmıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor.

"Belki de hapishanede söyledikleri doğrudur," diye devam ediyor Siobhan. 'Bizim gibi insanlar değişmez. Biz değişemeyiz. Kırıldık ve dışarı çıksak bile aynı hataları tekrar tekrar yapmaya mahkumuz. Üzgünüm Alice, ama öfkemle başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir saniye sonra kumda sırtüstü yatıyordum. Siobhan beni sertçe yere itmişti ve şimdi tekrar üzerime geliyordu, ben de ayağa kalkmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim ve şimdi üzerimdeydi.

Kumda yuvarlanıyoruz ve sonra sırtımda ıslaklık hissediyorum, bu da bana suya yuvarlanmış olmamız gerektiğini söylüyor. Evelyn'in ağladığını duyabiliyorum ama henüz yaralanmadığına seviniyorum. Siobhan yüzüme sertçe vurduğunda beyaz bir ışık parlaması görüyorum. İçimde bir şeyleri harekete geçiriyor, hayatta kalmak istiyorsam açığa çıkarmam gereken bir yanımı ortaya çıkarıyor. Siobhan'ın yüzüne fırlatmadan önce bir avuç kum alıyorum.

Geçici olarak kör olmuşken üzerine çıkıyorum ve kafasını kuma çarpıyorum. Islak, yapışkan yüzey onu çok fazla incitecek kadar sert değil, ancak yan tarafına yuvarlandığında bir fırsat seziyorum ve şimdi onun sırtındayım.

Tüm ağırlığım onun üzerindeyken ayağa kalkamıyor ve su tekrar tekrar üzerinden geçerken başını sırlıslıklam kuma doğru itiyorum. O mücadele etmeye devam ediyor, Evelyn ağlamaya devam ediyor ve ben ağırlığımı öyle.

İki dakika sonra bunlardan sadece biri değişti. Siobhan artık dövüşmüyor.

Öldüğünden emin olduktan sonra onu bıraktım ve ayağa kalkarken önümde yüzüstü yatan cansız bedenine bakıyorum. Az önce yaptığım şey yüzünden midem bulanmak üzereydi ama sonra Evelyn'e baktım ve güvende olduğu için minnettar hissettim.

Bir şey için daha minnettarım.

Kızım, annesinin gözleri önünde birini öldürdüğünü hatırlayamayacak kadar küçük.

Etrafta kızımdan başka ne yaptığımı görecektense olmadığı için cesedi suya sürüklüyorum ve sahile dönüp Siobhan'ın ceplerine ağırlık yapması için doldurduğum birkaç parça kumu alıyorum. Onunla birlikte yavaşça yüzeyin altına batmaya başlayacağı kadar derine ve akıntının benim yerime geçeceği kadar uzağa gidiyorum.

Ceset gözden kaybolurken, yakın zamanda kıyıya vurmayacak kadar uzakta olduğundan emin oluyorum ve biraz da şansım varsa, denize taşınacak ve burada ne olduğunu kimse bilmeyecek. Siobhan'ı özleyebilecek çok az insan olduğunu bildiğim gerçeğiyle birleşince, bu işten sıyrılacağım konusunda umutlanıyorum.

Elbette, ne yaptığımı her zaman bileceğim ve vicdanım bana ağır gelecek, ancak suçluluk duygumla özel olarak başa çıkacağım.

Önemli olan kızımın güvende olması. Bir annenin çocuğu için yapması gereken şeyler.

FIFTEEN

EVELYN

Paris güzel ama şu ana kadar Londra'da yaşadığım sorunun aynısını yaşıyorum.

Hala tek başımayım.

Dün Eurostar'dan indim ve doğruca Eyfel Kulesi'ne giderek orada zorunlu selfie'mi çektim. Sonra yeni hostelime yerleştim, şansımın burada döneceğini ve birlikte takılabileceğim bir ya da iki kişiyle tanışacağımı, böylece seyahatimle ilgili tüm anılarımın yalnızlık olmayacağını umuyordum. Ancak, bir kez daha, kendi gruplarında kalmaktan mutlu görünen ve benim gibi bir yabancıyı yakın çevrelerine sokmayan sırt çantalı gezginlerden başka bir şeyle karşılaşmadım. Londra'da yaptığımı yapmayacağım ve yatağıma uzanıp annemin son mesajlarını okuyarak kaçmakla hata edip etmediğimi düşünmeyeceğim. Biraz inisiyatif alacağım. Eğer birlikte takılacak birini bulamazsam, kendi başıma dışarı çıkacağım.

Son bir saatimi hostelin banyosunda, giydiğim ışıltılı elbiseyi tamamlamak için yüzüme ve birkaç gündür en iyi halini almış olan saçlarıma makyaj yaparak geçirdim. Kasabaya, daha doğrusu şehre gitmeye hazırım ve gece boyunca içip dans edeceğim ve en azından hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranacağım. Elbette alkolün serbestçe aktığı bir yere gidersem bu daha başarılabilir olacak ve sosyal yağlama muhtemelen yeni arkadaşlar edinme konusunda işleri kolaylaştıracaktır.

Çok gürültücü bir Alman sırt çantalı tuvalete giriyor ve kabinlerden birine girmeden önce beni görünce kaşlarını çatıyor. Birazdan lavaboyu kullanmak için çıktığında hala lavabonun başında olmamak için acele etmeye karar veriyorum. Döndüğümde gördüğüm diğer sırt çantalılardan birkaçından daha garip bakışlar alıyorum

benim yurt odama. Muhtemelen pejmürde giyindikleri, yapacak bir şeyleri ve harcayacak paraları olmadığı içindir, ama onların düşük havasının beni aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Kapıya yönelmeden önce çantamda ihtiyacım olan şeylerin olduğundan emin oluyorum. Onlar gibi olmayacağım ve eğer benim için çaba göstermezlerse, onları geride bırakıp daha eğlenceli insanlar bulacağım.

Hostelden çıkmak iyi hissettiriyor ve köşedeki bir barda bir şeyler içtikten sonra internette hakkında iyi şeyler okuduğum bir gece kulübüne gidiyorum. Popüler olduğunu kanıtlıyor çünkü içeri girmek için bekleyen uzun bir eğlence kuyruğu var ve ben de bu kuyrukta yerimi alıyorum, gergin ve aynı ölçüde heyecanlı hissediyorum. Sıra yavaşça ilerledikçe ve giriş kapısını koruyan güvenlik görevlilerine yaklaştıkça, birkaç içki daha içsem mi diye düşünüyorum, sadece ekstra güvene ihtiyacım olduğu için değil, muhtemelen burası çok pahalı ve benim de bütçem kısıtlı olduğu için. Ama artık bunun için çok geç ve kimliğimi gösterdikten sonra kulübe girmeme izin veriliyor ve çok geniş bir dans pistine göz atmadan önce merdivenlerden aşağı iniyorum.

Burası çok kalabalık, ama kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum çünkü kalabalığa katıldığımda, herhangi birinin tek başıma olduğumu anlaması zorlaşacak. Önce bir içkiye ihtiyacım var, bu yüzden barı buluyorum ve bir kez daha sıraya giriyorum. Barmenlerden birinin dikkatini çekmek için beklerken telefonumu kontrol ediyorum ve annemden bir e-posta daha geldiğini görüyorum. Dün Paris'e gittiğimi söyledim ama o zamandan beri ona hiçbir şey göndermedim ve şimdi bir fotoğraf istiyor. Ona Eyfel Kulesi'nin önünde çekilmiş bir fotoğrafımı gönderebilirdim ama boş ver, belki yarın. Şimdilik telefonumu çantama geri koyuyorum ve nereden geldiğime değil nerede olduğuma odaklanıyorum.

Barmene siparişimi verdiğimde, dili bilmediğimi ve bu nedenle onu anlayamayacağımı söylememe rağmen benimle Fransızca konuşmaya çalışan ürpertici yaşlı bir adamın dikkatini çekmiş gibi görünüyorum. Neyse ki ondan ve ellerinden kurtulmayı başarıyorum ve dans pistinde onu kaybediyorum. Pipetimden içkimi yudumlarırken kendimi müziğin içinde kaybetmeye çalışıyorum. Garip hissetmeyi bırakmam biraz zaman alıyor ama sonunda ritmimi buluyorum ve yarım saat sonra iyi vakit geçirdiğimi hissediyorum. Sorun şu ki ben iyi vakit geçirmiyorum.

harika zaman. Ne zaman birlikte glen ve şakalaşan arkadaş grupları görsem, keşke ben de onların bir parçası olsaydım diyorum.

Gruplardan birine gidip ansımı denemeyi, kendimi tanıtmayı ve beni kabul edip etmeyeceklerini görmeyi düşünüyorum. Herkesin ya parası bittiği için huysuz olduğu ya da sadece evden birlikte seyahate çıktığı kişiyle konuşmakla ilgilendiği hostellerin aksine, burada herkes sarhoşken belki daha fazla şansım olur. Bunu yapacağım, ama önce bir içki daha.

Bara döndüğümde burası en son geldiğimden bile daha kalabalıktı, ama zamanımı bekledim ve sonunda tekrar bir barmenle konuşabileceğim n tarafa ulaştım. Tam votka ve portakal siparişimi verecekken, benden daha kısa bir elbise giyen genç bir kadın tam benimle aynı anda siparişini vermeye alııyor.

"Ah, zr dilerim," diyor sözümü kestiğini fark ettiğinde, muhtemelen haddini aarak.

"Hayır, sorun değil," diye cevap veriyorum, gülümsüyorum çünkü benimle aynı yaşta görünüyor ve belli ki kibar, bu yüzden kızamıyorum. Ayrıca çok da güzel ve burada kiminle olduğunu merak ediyorum. Belki de bir erkek arkadaşıyla, gerçi burada onunla birlikte görünen birini göremiyorum.

'Hayır, sen ilktin. Sen git,' diyor ve barmene siparişimi tekrarlamadan önce ona teşekkür ediyorum. Barmen arkasını dönüp içkimi hazırlamaya başlamadan önce, yanımdaki kadına da bir içki ısmarlamaya karar veriyorum.

"Ne istersiniz? Bunun gerçekten dostça bir jest olduğunu göstermek için ona kocaman bir gülümsemeyle soruyorum.

"Satın mı alıyorsun?"

"Evet, neden olmasın?"

"Vay canına, teşekkürler. Ben votka soda alacağım, arkadaşım da rom ve kola iiyor.

Bunu barmene iletteğime emin oluyorum ve o iine koyulurken, böyle bir yerde bu üç içkinin bana ne kadara mal olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Belki de bu yatırıma değecek çünkü kendime bir arkadaş edinmiş olabilirim.

"İngiliz misin?" diye soruyor, ben de onaylıyorum. "Sen mi?"

'Hayır, ben Fransızım. Aksanımdan anlamıyor musun?" diye cevap veriyor, ama müzikten sadece onu duyabiliyorum, bu yüzden aksanını tespit etmek zor.

Barmen önümüzde çalışırken 'Bu kulüp harika,' diyorum.

'Evet. İki gece önce buradaydım ama bu gece çok daha iyi. Kiminle çıkıyorsun?'

Bu soruya cevap vermekten çekiniyorum çünkü tek başıma dışarıda olduğumu söylersem olumsuz bir şekilde yargılanır mıyım diye merak ediyorum. Ama dürüst olup beni nereye götüreceğini de görebilirim.

"Aslında tek başımayım," diyorum. 'Buraya daha yeni geldim. Sırt çantamla geziyorum ve Paris'te henüz kimseyi tanımıyorum.

"Vay canına! Bu çok havalı,' diye haykırıyor ve şu ana kadar o kadar da havalı olmasa da gülümseyip ona katılıyorum. Sonra kulaklarıma müzik gibi gelen bir şey söylüyor.

'Gelip benimle ve arkadaşım ile parti yapmalısın! İçkini al ve benimle gel!

Daveti için teşekkür ediyorum ve sanki başka bir seçeneğim varmış gibi, kabul ettiğim gibi rahat davranmaya çalışıyorum ve barmen içkilerimizi verdikten sonra harekete geçiyoruz.

Kalabalık dans pistinde onu takip ederek odanın arka tarafındaki bir masaya gidiyorum ve orada benim yaşlarımda başka bir kadının oturduğunu görüyorum. Çok güzel görünüyor, buradaki diğer kadınların çoğundan çok daha güzel, ama onunla konuşmadan barda edindiğim arkadaşım kendini düzgün bir şekilde tanıtıyor.

"Ben Antoinette," diyor ve bu benim ilk büyük sınavım. Gerçek adı mı vereceğim, yoksa eski benle tüm bağlarımı kopardığımdan emin olmak istediğim için bulduğum sahte adlardan birini mi kullanacağım?

"Ben Tiffany," diyerek hangi seçeneği tercih ettiğimi kanıtliyorum.

"Ne güzel bir isim! Antoinette, bizi tanıştırmak için arkadaşına dönmeden önce, sahte olduğunu bilmediği belli olan bir şekilde ağlıyor.

"Bu Cecilia," diyor bana. 'O da aslen İngiltere'den. Bence siz iyi anlaşacaksınız!

SIXTEEN

CECILIA

Yaptığım onca danstan dolayı ayaklarım ağrıyor ve konuşmak istediğimde yüksek sesli müzikten dolayı bağırarak zorunda kaldığım için boğazım acıyor, ama bu harika bir gece geçirdiğimiz gerçeğini değiştirmiyor. Antoinette ve ben birlikte dışarı çıktığımızda her zaman iyi vakit geçiririz, ancak bu başka bir şeydi, bu destansı bir şeydi ve gecemiz daha da güzeldi çünkü paylaşacak fazladan bir kişi daha vardı.

Antoinette bardan tamamen yabancı biriyle döndü, ancak tanıştırdıktan sonra hayatta aynı ilgi alanlarına sahip olduğumuz açıldı. İçmeyi seviyoruz, dans etmeyi seviyoruz ve ikimizin de Parisli olmamasına rağmen bu göz alıcı şehre gelmeyi başarmış olmamızı seviyoruz. On sekiz yaşında bir çift için hiç de fena değil.

Ancak üçümüz bu hareketli kulüpte harika vakit geçirmemize rağmen, çok gürültülü olduğu için doğru düzgün konuşma fırsatımız olmadı. Bu yüzden, saat sabahın ikisini gösterirken, ayrılmamızı ve gidip bir şeyler yememizi öneriyorum.

Antoinette ve Tiffany bu plana çok hevesliler, bu yüzden kötü sohbet cümleleri veya müstehcen bakışlarla bizi kalmaya ikna etmeye çalışan birkaç sarhoş erkeğin girişimlerinden kaçarak kulüpten çıkıyoruz.

"Bu gece *çok* güzeldi! Antoinette sokağa geri döndüğümüzde ağlıyor ve arkadaşımı tekrar düzgün bir şekilde duyabilmek güzel, ancak o gürleyen hoparlörlerin yakınında uzun süre geçirdikten sonra kulaklarımda çınlama da duyabiliyorum.

"Cipse ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var," diye bağıyorum ve Tiffany de cipsin mükemmel olacağını kabul ediyor, bu yüzden yiyecek bir şeyler alabileceğimiz bir yer arıyoruz.

"İşte orada! Tiffany bir paket servisi fark ettiğinde bağılıyor ve caddenin karşısına geçiyoruz, üçümüz de alkol ve endorfinin güçlü kombinasyonundan öforik bir şekilde sallanıp tökezlerken kıkırdıyoruz.

Paket servise girdiğimizde, Antoinette'i tezgâha gidip siparişimizi vermekle görevlendirmeden önce kendimize hızlıca bir masa seçiyoruz. O benden daha az unutkan, bu yüzden onun yapması daha iyi ve o bize midelerimizin arzuladığı yiyecekleri getirmeye giderken, ben de genişçe gülümseyen Tiffany'nin karşısına oturuyorum.

"Sizinle takılmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor topuklularımı çıkarıp ağrıyan ayaklarıma hava aldırırken. "Çok eğlenceliydi.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," diye cevap veriyorum. "İçkiler için teşekkürler. Sana biraz borcumuz olduğuna eminim.

"Endişelenme," diyor Tiffany, aramızdaki havaya vurarak. 'Seyahat ettiğimden beri fazla para harcamadım, o yüzden sorun değil.

"Seyahatlerin nasıl gidiyor? Yeni arkadaşımızla, bir sonraki şarkının dansını yaparken kurduğum birkaç cümle yerine düzgün bir konuşma yapabildiğim için memnun bir şekilde soruyorum.

"Dürüst olmam gerekirse pek iyi değil. Yani, burada ve Londra'da görülecek yerleri görmek ilginçti ama yalnız seyahat etmek düşündüğümünden daha zor oldu.

'Oh hayır, bunu duyduğuma üzıldüm. Evde sizinle gelmek isteyen hiç arkadaşınız yok muydu?

Tiffany başını sallıyor. "Hayır, hepsi sıkıcı," diyor sessizce, sonra gözlerini kaçırıyor, ama soracak çok fazla insanı olmadığı izlenimine kapılıyorum.

"Peki ne kadar süre buradasın?" bir sonraki sorum. "Çünkü eğer uzun sürecekse bunu tekrar yapmalıyız!

"Henüz emin değilim. Gerçekten bir planım yok. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum.

"Ne kadar maceracı!

Antoinette geri dönüyor, siparişler veriliyor ve şimdi tek yapmamız gereken yemek hazır olduğunda isimlerimizin çağrılmasını sabırla beklemek. Ama önümüzde bekleyen birkaç kişi var, bu yüzden biraz daha bekleyebiliriz. Yine de sorun değil, çünkü Tiffany ve geldiği yer hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Her fırsatta İngiltere hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, özellikle de oraya asla gidip kendi gözlerimle göremeyeceğim için.

"Peki İngiltere'nin neresindensin?" diye merakla sordum.

'Oh, küçük bir köy. Hiç duymamışsınızdır,' diye yanıtlıyor.

"Biz de küçük bir köyden geliyoruz," diye araya giriyor Antoinette. 'Sıkıcı, değil mi Bu mu?'

Tiffany gözlerini devirerek, "Aynen öyle," dedi. 'Paris'i daha çok seviyorum. Artı Annem burada değil, bu da yardımcı oluyor.

"Annenle geçinemiyor musun?" diye sordum.

"Karmaşık bir ilişkimiz var diyelim.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye cevap veriyorum. 'Annemi seviyorum ama biraz tuhaf bir çocukluk geçirdim ve bazen bana bu konuda her zaman doğruyu söylemediğini hissediyorum.

"Ben de aynen böyle hissediyorum! Tiffany ağlıyor ve bu sorunu paylaştığı başka biriyle tanıştığı için şaşkın görünüyor. Ben de şaşırdım çünkü köyde büyürken sıra dışı bir yetiştirilme tarzına sahip olan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Antoinette'i seviyorum ama o, anne ve babasının her zaman yanında olduğu çok istikrarlı bir evden geliyor, bu yüzden bu her zaman ortak bir şeyimizin olmadığı tek alan oldu. Aynı şey köyde birlikte büyüdüğüm diğer çocuklar için de geçerli. Ama şimdi nasıl hissettiğimi anlayabilecek biriyle tanıştım.

"Peki ya baban? Onunla iyi geçiniyor musun? Şimdi soruyorum ama o sadece başını sallıyor.

Tiffany'nin tek söylediği "Onunla hiç tanışmadım," ama bunun onun için ne kadar üzücü olduğunu anlamam için yeterli. Yalnız olmadığını söyleyerek onu neşelendirmeye çalışıyorum.

"İngiltere'den taşındığımızda benimkini geride bıraktık ve annem bana geri dönüp onu bulmanın çok tehlikeli olduğunu söylüyor," diyorum. "Babasız büyümek berbat bir şey, değil mi?

Antoinette az önce söylenen yemek siparişimizi almak için koltuğundan fırlarken Tiffany, "Elbette öyle," diye onaylıyor.

Lezzetli yemeklerimizin masamıza geri getirildiğini gördüğümde, Tiffany'yi izliyorum ve ne kadar savunmasız görüldüğünü görüyorum, sanki biraz hasar görmüş ve bir süreliğine kendini daha iyi hissetmesi için bu gece gibi bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Belki de ailelerimizde benzer sorunlar yaşadığımız içindir ya da belki de sadece görünüşü öyledir. Kulüpteki tüm makyajına ve çılgın dansına rağmen, şimdi bir paket servis restoranının parlak ışığında, onun gerçek yüzünü görebiliyorum ve bir yalnızlık hissediyorum. Daha önce kulüpte tanıştığımızda tek başına olması da bu duyguyu pekiştiriyor.

Arkadaşım diyebileceğim biri. Bu yüzden, birkaç cips yeme şansımız olduğunda, bir fikrim var.

"Antoinette ve benim burada, Paris'te işlerimiz var," diyorum yağlı yemek lokmaları arasında. 'Neden sen de bir iş bulmayı denemiyorsun? Bir süre buralarda takılabilirsin. Sanırım bunun gibi daha fazla geceye ihtiyacımız var.

"Evet, kalmalısın! Antoinette, Tiffany'nin gelecekteki maceralarda bize katılmasından çok mutlu olduğunu haykırıyor.

"Çok isterim," diye yanıtlıyor Tiffany, onu tekrar görme konusunda bu kadar hevesli olmamızdan etkilenmiş görünüyor. "Ama sence bir iş bulabilir miyim?

'Elbette,' diyorum kendimden emin bir şekilde. 'Ne yapmak istediğine bağlı. Ama her şeyi yapabilirsin. Barmenlik. Garsonluk. Ofis işleri. Ne istersen.'

'Bir süre daha buralarda kalırsam muhtemelen bir iş bulmam gerekecek. Burası çok pahalı,' diyor Tiffany ve ben de ona katılıyorum. Sonra aklıma başka bir fikir geliyor, muhtemelen bu gece ne kadar çok içtiğimden kaynaklanıyor, ama eminim Antoinette bunu duyduğunda aldırmayacaktır çünkü o da benim kadar sosyal.

'Her zaman bizimle kalabilirsin. Yakınlarda bir dairemiz var. Sadece iki yatak odası var ama bir şeyler ayarlayabiliriz. İkimiz için oldukça pahalı ama kirayı üçe bölebilirsek daha ucuza gelir.

Tiffany, kendi başına başka bir yere gitmek yerine gelip bizimle yaşaması yönündeki önerime gerçekten minnettar görünüyor. Antoinette'e önerime katılıp katılmadığını soruyorum.

En iyi arkadaşım 'Evet, bu harika olur' diyor. 'Ev sahibimiz fazladan bir kişinin kaldığını öğrenmediği sürece. Ama öğrenmeyeceğine eminim.

"Ciddi misin sen? Tiffany sorar.

"Evet, neden olmasın?" diyorum. 'Seyahat etmek yeni arkadaşlar edinmek ve şansını denemek değil midir? Yani, Avrupa'da sırt çantasıyla dolaşmaya devam etmek istersen anlarım, ama görünüşe göre sıkı bir programın yok ve eve dönmek için acelen yok, o zaman neden birkaç ay Paris'te yaşayıp nasıl gittiğine bakmıyorsun?

"Eve dönmek için kesinlikle acelem yok," diye onaylıyor Tiffany. 'Ve Paris çok güzel, daha fazlasını görmek isterim.

"Ayrıca bizim gibi iki çılgın kediyle takılma şansını kim istemez ki? Antoinette araya giriyor ve Tiffany fikri kabul etmeden önce hepimiz gülüyoruz.

"Harika! Bir cips daha alırken gülümseyerek 'Harika' diyorum. "Yeni arkadaşlara!

SEVENTEEN

FERN

Güçlü, güvenilir bir adamın yanında uyanmayı seviyorum ve keşke hafta içi değil de hafta sonu olsaydı, o zaman Pierre yataktan kalkıp işe gitmek zorunda kalmazdı. Ama şansım yaver gitmiyor ve günaydın demek için beni öptükten sonra yorganın altından sıyrılıp ebeveyn banyomuza yöneliyor, giderken çıplak ayakları halının üzerinde geziniyor. Uyanmak için başka bir şey seçebilseydim, bu Cecilia'dan gelen yeni bir sesli mesaj olurdu ve telefonumda beni bekleyen bir tane olduğunu görmekten memnunum.

Yorgana sarılmış, kalkıp işe gitmek zorunda olmadığım için kendimi mutlu hissederken, kızımın son zamanlarda neler yaptığını görmek için mesajı açıyorum. Sesli mesajının sabahın dördünde bırakıldığını görebiliyorum, bu da endişelenmek için bir neden olabilir - başının belada olduğu ya da uykuya dalmasını engelleyecek kadar büyük bir sorunu olduğu anlamına gelebilir. Ancak endişelenecek bir şey olmadığını hemen anlıyorum çünkü play tuşuna bastığımda neden o saatte mesaj bıraktığı anlaşılıyor.

Selam anne. Sadece en iyi geceyi geçirdiğimi bilmeni istedim. Yeni bir arkadaş edindik! Tiffany. Ne güzel bir isim! Artık bizimle yaşayacak. Her neyse, sadece seni sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istedim. Pierre'e benden selam söyle. Byyyye!'

Kızımın sarhoş sesine gülümsüyorum ve birlikte yaşayacağı yeni bir arkadaşı olmasına gülüyorum, çünkü plan her zaman sadece onun ve Antoinette'in birlikte yaşamasıydı. Ama o benim bebeğim, spontane ve maceracı ve eminim Tiffany de çok hoştur. Sanırım onunla Paris'e gittiğimizde tanışacağım ve Cecilia'ya bir cevap yazarken, o zamanın geleceği için heyecanlanıyorum.

*Günaydın, hayatım. Birileri iyi bir gece geçirmiş gibi görünüyor!
Eğlenmene sevindim. Belki yeni işine başladığında bu kadar geç
yatmazsın. Burada güneş parlıyor. Umarım orası da güzeldir. Seni
seviyorum xx*

Bir süre cevap almayı beklemiyorum, çünkü Cecilia büyük olasılıkla şu anda korkunç bir akşamdan kalmalığın etkisiyle uyuyor, bu yüzden telefonumu yere bırakıp yuvarlanıyorum ve banyo kapısına doğru bakıyorum. Bunu yaptığımda Pierre'in çıktığını görüyorum, pantolonu üzerinde ama üst kısmı hala üstsüz ve beyaz bir gömlek almak için gardıroba uzanırken, ona şu anki görünümünün zaten mükemmel olduğunu ve daha fazla kıyafet eklemesine gerek olmadığını söyleyerek onu kızdırıyorum.

"Aslında bir daha düşündüm de, bazı kadın hastalarınızın yüksek tansiyonu var, o yüzden sizi yarı çıplak görmek onlar için pek de güvenli olmayabilir," diye ekliyorum ve Pierre gömleğinin düğmelerini ilikleyip onu tamamlayacak bir kravat bulurken gülüyor.

Pierre göz kırparak, "Soyunmayı hafta sonuna saklayacağım," diyor ve ben de ona bunun benim için iyi bir fikir olduğunu söylüyorum.

Hazırlanmayı bitirip her geçen saniye daha da akıllı hale gelirken, onda Drew'un parıltılarını görmemeye çalışıyorum, ama bu çok zor. Yıllarca yatağıma uzanıp ilk kocamın iyi bir doktor olmak için hazırlanmasını izledim, şimdi yatak odamda şık bir takım elbise giyen yakışıklı bir adam daha olduğunu hatırlamamak çok zor. Ama Pierre bana veda öpücüğü verip iyi günler dilerken aklıma başka bir şey daha geliyor; geçen gün piknikte neredeyse konuşacağımız şey. O zamandan beri bu konuyu hiç açmadık ama hala aklımda. Kocam evden çıkarken yastığıma yaslanıyorum ve pişman olsam da, on yıl öncesini, ilişkimizin en zor dönemini bir kez daha düşünmek için kendime izin veriyorum.

Yine bir cesedin neredeyse her şeye mal olduğu bir zamandı.

ON YIL ÖNCE

Bunun olduğuna inanamıyorum. Sadece tekrar öldürmekle kalmadım, aynı zamanda yeni kocam beklenmedik bir şekilde eve geldi ve şimdi benim gerçekte nasıl bir kadın olduğumu anlamasına sadece saniyeler kaldı.

Ama bu adamı öldürmek zorundaydım. Kim olduğumu biliyordu ve harekete geçmezsem bana her türlü şantajı yapmaya devam edecekti. O bir sorundu, ben de üstesinden geldim ama şimdi daha büyük bir sorunum var.

Yatak odamın zeminindeki cesetten uzaklaşarak kapıya gidiyor ve aşağıya bakıyorum, merdivenin altından geçerken Pierre'in takım elbisesinin parıltısını görüyorum. Buna izin veremem. Pierre'i olabildiğince çabuk evden çıkarmalıyım ki sonra cesedi evden çıkarmaya odaklanabileyim.

Ama kocam içeride.

ve sanırım bir süre daha hiçbir yere gitmeyecek.

Pierre buraya gelirse cesedin açıkça görülmemesi için yatak odasının kapısını kapatarak aşağıya iniyorum ve kocamı buzdolabını karıştırırken buluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor pastırma ve yumurta çıkarırken.

"İyi mi? Evet, her şey yolunda. Neden olmasın ki?"

Ben cevap verirken Pierre'in bana bakmaması büyük bir şans, çünkü aksi takdirde ne kadar kötü bir yalancı olduğumu ve işlerin hiç de yolunda gitmediğini kesinlikle görecekti. Ayrıca şu anda ne kadar berbat göründüğümü de görürdü - terli ve titrek - ve sesimi sabit tutmayı başarsam da, şu anda olan tek şey bu.

"Açlıktan ölüyorum," diyor ocağı açarken ve birkaç dakika içinde iki tava ısınyor, biri pastırma kızartıyor, diğeri yumurta pişiriyor. Nefis kokuyor olmalı ve on dakika önce hepsini mideye indirecek kadar aç olurdum, ama az önce yaptığım şeyden sonra değil. O adamı öldürmek midemi bulandırdı ve pişen kahvaltının kokusu da mide bulantımı daha da artırıyor. Ama tabii ki Pierre'in hiç umurunda değil çünkü bildiği kadarıyla bu harika bir sabah. Düşündüğünden daha az işi var ve birazdan lezzetli bir yemeğe yumulacak.

Kocam aşağıda kaldığı sürece sırrımın yukarıda güvende olduğunu biliyorum, bu yüzden kendime, kahvaltısını yiyip tekrar gittiği sürece bunun o kadar da kötü olmak zorunda olmadığını söylüyorum. Kendim bir şey yemek istemediğimi söylediğimde Pierre şaşırıyor ama ben sadece yeni bir işe başlamakla ilgili bir şeyler söylüyorum.

ve başka soru sormuyor. Oturup yemeğini yerken onu izliyorum, başımızın hemen üzerinde duran dehşetten tamamen habersiz, tatlı zamanını alıyor. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, çatal ve bıçağını boş tabağına bırakıyor ve on beş dakika içinde görmesi gereken bir hastası olduğu için harekete geçse iyi olacağını söylüyor.

'Ben burayı toparlayayım. Sen işinin başına dön,' diyorum, onu kapıya doğru yönlendiriyorum ve bu işten paçayı sıyracaktım gibi görünüyor. Ta ki Pierre aniden durup merdivenlere doğru geri dönene kadar.

"Gitmeden önce tuvaleti kullanacağım," diyor ve tüylerim diken diken oluyor, çünkü bu evdeki tek iki banyo üst katta.

"Bekleyemez misin?"

"Hayır, bir dakikaya geliyorum," diyor merdivenleri çıkmadan önce ve o yukarı çıktıkça ben daha zayıf hissediyorum. En azından yatak odasının kapısını kapattım, böylece açmadığı sürece hiçbir şey görmeyecek.

Onu takip ederken 'Ana tuvaleti kullan' dedim.

"Neden?"

"Tuvaleti temizliyorum," diye cevap veriyorum, hızlı düşünmemden memnun olarak ve dediğimi yapıyor, yatak odamıza bağlı olmayan banyoya gidiyor.

Kapının dışında nöbet tutan bir muhafız gibi onu bekliyorum, ama nöbet tutmadan burada dolaşmasına izin veremem. Tuvalet sifonunun sesini duyduğumda, umarım bu gereksiz dram sona erer ve sonunda yoluna gider.

"Kahretsin," diye bağırdığını duyuyorum

Pierre'in bir an sonra. "Ne oldu?"

Banyo kapısı şimdi açılıyor ve açıldığında neden bu kadar sinirlendiğini anlıyorum. Beyaz gömleğinin ön tarafında yeşil bir leke var.

"Gargarayı üzerime döktüm," diyor oflayarak. "Şimdi üstümü değiştirmem gerekecek.

Bu duymak istediğim son şeydi çünkü tüm yedek gömlekleri yatak odamızdaki gardıropta.

Ama oraya giremez.

"Bekle! Ağlayarak önüne geçiyorum ve daha fazla ilerleyemeden ellerimi göğsüne koyuyorum. Ama korkarım onu yatak odasından uzak tutmak için çok çaresiz kaldım ve şimdi bir şeyler döndüğünü biliyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yatak odasını da temizliyorum. Orası çok dağınık. Sen burada bekle, ben sana gömleğini getireyim.'

Pierre kaşlarını çatıyor, ama ona bir saniye sonra geleceğimi söylüyorum ve sonra yatak odasının kapısını hızla açıyorum, ama sadece içeri süzülebileceğim kadar, bir santim daha fazla değil. Sonra kapıyı tekrar kapatıyorum ve halının üzerindeki cesedi görmezden gelerek Pierre'e başka bir gömlek almak için gardıroba koşuyorum ve bu ne kadar çılgınca olursa olsun, bir şekilde bundan kurtulacağımı düşünüyorum.

Sonra yatak odasının kapısının arkamdan açıldığını duydum.

Arkamı döndüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor ve kocamın kapıda durmuş, eve gelmeden önce öldürdüğüm adamın cesedine baktığını görüyorum.

İşte bu kadar. Evliliğim bitti. Sevdiğim adamı kaybettim ve kızım öğrendiğinde onu da kaybedebilirim. Pierre doğrudan polise giderse kesinlikle kaybederim. Ama gidecek mi?

"Bekle! Açıklayabilirim! Elimdeki gömleği bırakıp Pierre'e doğru koşarak ağlıyorum ama o sadece geri çekiliyor ve benden uzak duruyor, belli ki bana güvenip güvenemeyeceğinden bile emin değil.

Tehlikeli olduğumu mu düşünüyor? Benden korkuyor mu? Söylemesi zor - gözleri sadece cesette.

"Lütfen, sana ne olduğunu anlatmama izin ver! Pierre'in evden kaçmaması için dua ederek yalvarıyorum çünkü onu durduramayacağım.

"Kim o?" diye sordu bana. "Ne yaptın sen?"

Pierre bu adamı eski sınıf arkadaşlarından biri olarak tanımadığı için şanslıyım, ama bu uzun zaman önceydi, bu yüzden bu şansı kendi avantajıma kullanmaya karar vererek, olabildiğince hızlı bir şekilde başka bir yalan örmeye başladım.

"Bu o," diyorum sessizce. "Eski sevgilim.

Pierre iki saniye öncesine göre daha da dehşete düşmüş görünüyor ama başımı sallayarak yalana boyun eğiyorum.

'Beni nasıl buldu bilmiyorum ama buldu ve tehditler savuruyordu. Sana zarar vereceğini ve Cecilia'yı benden alacağını söyledi. Ne yapacağımı bilemedim ve onu sakinleştirmeye çalıştım. Onu özlediğimi ve işte olduğunu söyledim. Ondan kaçtığım için üzgün olduğumu ve bunu telafi etmek istediğimi söyledim ve onu buraya geri getirdim. Sonra da onu öldürdüm.'

Muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en kötü yalan, gerçi başka birkaç kişi buna katılmayabilir ama artık söyledim ve Pierre'in buna inanmasını ummak zorundayım.

Ama öyle mi?

"Seni nasıl buldu?" diye soruyor, her şeye rağmen bana inandığını ima ederek. "Bilmiyorum! Ama o buldu ve ben panikledim! Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyordum.

Yapmak için! Sana ya da Cecilia'ya zarar vermesi riskini göze alamazdım. Başka seçeneğim yoktu! Bana inanmak zorundasınız!'

Pierre'e sarılmaya çalışıyorum ve bu sefer geri çekilmiyor. Belki de artık ben de ağladığım içindir, sadece son yarım saatin değil, tüm sırlarımı ondan bu kadar uzun süre saklamış olmanın duygusu da içimden dökülüyor.

Ama sanırım az önce söylediklerime inanıyor. Sonra telefonunu çıkararak inandığını kanıtladı.

"Kimi arıyorsun? Polis olmasından korkarak endişeyle soruyorum.

"Resepsiyonistim. Ona bugünkü diğer hastalarımı iptal etmesini söyleyeceğim. Bu cesedi saklamalıyız.'

Pierre yatak odasından çıkar ve telefon ederek resepsiyon görevlisine kendini nasıl hasta hissettiğini ve günün geri kalanında izin alması gerektiğini açıklar.

Buna inanamıyorum.

Bu karmaşayı çözmeme yardım mı edecek?

Onu çok seviyorum. Ama henüz ormandan tam olarak çıkmamıştım, bu yüzden Pierre'in sırtı bana dönükken hızla diz çöküp ölü adamın ceplerini karıştırıyor, umutsuzca cüzdanını arıyorum. Bulduğumda çıkarıp yatağımın başucundaki çekmeceye saklıyorum. Bu sayede Pierre'in adamın kimliğini kontrol edip eski sınıf arkadaşının adını tanıma şansı kalmıyor.

Bunun benim eski tacizcim olduğunu düşünüyor.

O böyle düşünmeye devam ettiği sürece bana bir şey olmaz.

Sadece söylediğim ekstra yalanları hatırlamam gerekiyor. Sanki zaten hatırlamam gereken yeterince yalan yokmuş gibi.

EIGHTEEN

ALICE

MEVCUT GÜN

Carlisle Hastanesi'nin bu özel koğuşunda masanın arkasında oturan hemşirenin yanından geçerken gülümsüyorum. Kapıların kilidini elektronik olarak açmak için düğmeye basıyor, böylece hastaların olduğu yere ulaşabiliyorum. Buraya daha önce birkaç kez geldiğim için hangi yatağı aradığımı biliyorum ve ziyaret saatlerinin başlangıcı için benimle aynı anda buraya gelen diğer insanlar kendi hastalarına ulaşırken, görmek için burada olduğum kişiyi buluyorum.

"Merhaba Tomlin," diyorum eskiden çok yakın olduğum adamın yatağının yanında dururken. Ama artık aramızda gerçek anlamda değil ama duygusal anlamda büyük bir mesafe var ve başını çevirip bana baktıktan sonra hemen geri çevirip pencereden dışarı, gri gökyüzüne bakmaya devam ediyor.

"Sana biraz çikolata getirdim," diyorum, buraya gelirken aldığım atıştırma malzemeleri yatağının yanındaki masaya koyarken. "Erzakının azalmış olabileceğini düşündüm.

Tomlin beni ya da çikolataları kabul etmiyor, ben de oturuyorum ve bana karşı daha anlayışlı olmasını ummak için ona bir süre veriyorum. Bunu yaparken, bu koğuşdaki diğer insanların seslerini duyabiliyorum, hastalar ve ziyaretçileri, hepsi sohbet ediyor ve arayı kapatıyor, ancak hiçbirini göremiyorum. Onları göremiyorum çünkü buraya her geldiğimde olduğu gibi Tomlin'in yatağının etrafındaki perdeler sonuna kadar çekilmiş. Bunun nedenini biliyorum ve her zaman olduğu gibi bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum, çünkü Tomlin'in

Mahremiyet, yıllar önce beni ve Evelyn'i o yangından kurtarıırken aldığı yaralardan kaynaklanıyor.

Kötü bir şekilde yara bere içinde kalan kolları onun sadece utanç duymasına neden olmamış, bundan çok daha fazlasının sorumlusu olmuşlar. Yanıkları iyileşirken geliştirdiği ağrı kesici bağımlılığı gibi - yardım almadan önce neredeyse polis teşkilatındaki işini kaybetmesine neden olan bağımlılık. Ancak ilaçlara olan bağımlılığını azaltmayı başarırken, alkole olan bağımlılığını artırdı ve sonunda işverenlerinin canına tak etti ve o noktada işini kurtarması mümkün değildi. Polislikten atıldığından beri emekli maaşıyla geçiniyor olsa da, 'geçinmek' bunu tanımlamak için tam olarak doğru kelime değil. Yıllardır bir bağımlıydı, evinden zar zor çıkıyordu ve şimdi, vücudunu bu kadar uzun süre cezalandırdıktan sonra, vücudu iflas ediyor ve ne yazık ki buradaki personel fazla ömrü kaldığını düşünmüyor.

Uzun zaman önce ayrıldığımız halde neden onu görmeye geldim? Beni buraya iten şey sadece yanıklarının neden olduğu suçluluk duygusu değil. Basitçe, gerçekten başka kimsesi olmadığını fark ettiğim için. Ayrıldığımızdan beri bir daha kimseyle çıkmadı - ben de çıkmadım - bu yüzden ne başucunda oturacak bir partneri ne de onu düzenli olarak ziyaret edecek bir çocuğu var. Eski meslektaşları bile onu görmeye gelmiyor, ancak bunun nedeni Tomlin'in kariyerinin nasıl sona erdiği konusunda hala acı çekmesi ve sadece Fern'i ve berbat ettiği soruşturmayı hatırlattıkları için değil, aynı zamanda hala insanların bunun için onu suçladığını düşündüğü için birçoğundan uzak durması.

Fern'in Cornwall'da kaçmasına izin vermemiş olsaydım her şey farklı olabilirdi. Hapishaneye gönderilmiş olsaydı, Tomlin tüm bu üzücü hikâyeyi geçmişte bırakabilirdi ama Fern hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu için asla rahat edemedi ve yıllar geçtikçe bu onu yavaş yavaş yiyip bitirdi.

Tomlin'in yalanıma inanıp inanmayacağını ya da en azından gülüp saçmalamayı bırakmamı söyleyip söylemeyeceğini merak ederek, "İyi görünüyorsun," diyorum. Ama bunların hiçbirini yapmıyor, bunun yerine beni görmezden gelmeyi tercih ediyor ve ben de buraya gelmenin bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ancak Tomlin'in günleri sayılı olduğu için son bir kez daha gelmem gerektiğini düşündüm, gerçi dürüst olmak gerekirse buraya bir önceki gelişimin son gelişim olacağını düşünmüştüm. Hâlâ hayatta olmasına şaşıyorum çünkü çok hasta görünüyor, ölümcül derecede solgun, son derece zayıf ve hemşirelerin getirdiği yiyeceklere rağmen - ve benim de onu ayartmaya çalıştığım çikolatalara rağmen - bugünlerde fazla yiyecek almıyor. Ölümün eşğinde.

ölüm, ama inatla yaşamaya devam ediyor, sanki gitmeden önce bir şey bekliyormuş gibi.

Ama ne?

Çikolataları getirdiğim çantaya uzanıyorum ve buraya gelirken aldığım diğer şeyi çıkarıyorum. Bir gazete ve Tomlin'in şu anda manşetleri süsleyen bazı hikâyeleri duymak isteyebileceğini düşündüğüm için getirdim. O araştırmacı zekâsı hâlâ oralarda bir yerde olmalı, bu yüzden şu anda polisi meşgul eden çözülmemiş davalardan birkaçını duymak isteyip istemeyeceğini ve kendisinin bu konuda herhangi bir teorisi olup olmadığını merak ediyorum. Ama bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı, çünkü onlardan biri hakkında konuşmaya başlar başlamaz bana durmamı söyledi.

"Haberlerle ilgilenmiyor musun? Ona soruyorum ama sadece başını sallıyor.

"İlgilendiğim tek şey o kaltağın henüz yakalanıp yakalanmadığı.

Fern'den bahsettiğini biliyorum, bu da beni daha da kötü hissettiriyor - Fern'in hâlâ kaçak olmasından dolayı giderek daha da öfkeleniyor. Belki yıllar önce Cornwall'da da böyle olsaydı, onu tutuklamasına engel olamazdım ama o gün, Evelyn'i kurtardıktan sonra, onun çekip gitmesine en az benim kadar sevinmişti. Çünkü Evelyn'i kurtarmıştı. Ancak zaman onu sertleştirdi ve açıkça onun yakalanmasını istemeye geri döndü, ancak şu anda ikimizin de bu konuda yapabileceği çok az şey var.

Gazeteden vazgeçmeye karar veriyorum ama ben gittikten sonra bakmak isterse diye gazeteyi yatağının başucuna bırakıyorum. Burada olmaktan tamamen vazgeçmeyi düşünüyorum ama daha vedalaşamadan Tomlin tekrar konuşuyor.

"Evelyn nasıl?" diye soruyor ve çok etkileniyorum çünkü soğuk, içine kapanık tavrına rağmen kızımı hala önemseddiği belli; bebekken onunla çok zaman geçirmiş.

"O harika biri, sorduğun için teşekkürler," diyorum. 'Şimdi seyahate çıktı. Sanırım sana bunu planladığını söylemiştim.

"Seyahat mi? Tomlin aylardır baktığı manzaraya boş gözlerle bakarken şöyle diyor.

"Evet, önce Londra'ya gitti ve şu anda Paris'te. "Mesaj gönderiyor mu?

'Arada sırada. Sanırım benimle her gün konuşmak istemeyecek kadar çok eğleniyor.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Tomlin'in bana nasıl olduğumu sorup sormayacağını merak ediyorum ama bunu yapmıyor. Aramıza rahatsız edici bir sessizlik girerken, ona üzgün olduğumu söylemeyi düşünüyorum. Her şey için. Ondan ayrıldığım için, ki belki biraz pişmanım çünkü bu yıllar çok yalnız geçti. Fern elimizdeyken kaçmasına izin verdiğim için. Siobhan yangını başlattığında evimde olduğu için ve bir zamanlar çok çalışkan, kendini işine adanmış bir dedektif olan bu adama ne olduğu için. Ama yapmıyorum, çünkü yaparsam bana kızacağından korkuyorum.

"Hoşça kal Tomlin," diyorum ayağa kalkarken ve bana veda etmesini beklemeden önce omzuna hafifçe dokunuyorum. Ama demiyor ve bunun nedeninin bir kez daha ziyaret etmem için yeterince uzun süre hayatta kalacağını düşünmesi mi yoksa aramızdaki ilişkiyi medeni bir şekilde bitirmek istememesi mi olduğundan emin değilim.

Koğuştan çıkarken tanıdığım bir hemşirenin yanından geçiyorum ve ona gülümseyerek ne kadar ömrü kaldığını soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, her an olabilir," diyor üzüntüyle ve eski dedektifin yatağında kederli bir şekilde nasıl oturduğuna bakarak buna katılmamak zor. Ancak hastaneden ayrılıp Arberness'e doğru uzun bir yolculuğa çıkmaya hazırlanırken, hem benim hem de ona bakan hemşirenin hesaba katmadığı bir şey olduğunu fark ediyorum.

Evet, Tomlin ağır hasta.

Ama hiçbir yere gitmiyor.

Asla bitiremediği tek davayı sonuçlandırana kadar dayanmaya çalışıyor.

Kaçan kişi.

NINETEEN

FERN

Köydeki en iyi arkadaşım ile bir kahve sabahı, beynimi kurcalayan ve ölene kadar da kurcalayacak olan günlük endişelerden kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şey. Kafeye girdiğimde Marion'un tezgâhta siparişini vermeye hazırlandığını görünce, önümüzdeki birkaç saniye boyunca düşünmem gereken en zorlu şeyin cappuccino mu yoksa latte mi tercih edeceğim olduğuna seviniyorum. Bu, Pierre ve benim o cesedi saklamanın sonuçlarıyla yüzleşip yüzleşmeyeceğimizden, İngiltere'deki polisin burada, Fransa'da saklandığımı anlayıp anlamayacağından ve Cecilia'nın bir gün beni evlatlıktan reddedip cenazeme kimsenin gelmeyeceği penceresiz bir hücrede tek başıma ölüp ölmeyeceğime kadar her şeyi düşünmekten kesinlikle daha iyi.

"Merhaba!" diyorum, cesur bir yüz ifadesi takınarak ve Marion onu görünce gülümsüyor

Ben.

'Hey, az önce sipariş verdim. Ne alırsınız?' 'Bana bir latte getirebilir misiniz? Bize bir masa bulacağım.'

Marion bunu halledebilir. Bize burada olmayan tek masayı bulduğumda boş bardaklar ve önceki müşterilerden kalan kurabiye kırıntılarıyla doluyken rahatlamaya çalışıyorum. Telefonumu kontrol ettiğimde Cecilia'nın bana bir mesaj gönderdiğini ve yeni işindeki ilk sabahının iyi geçtiğini bildirdiğini görmek yardımcı oluyor. Bunu duyduğuma sevindiğimi ve hayallerindeki kariyere başlamasından gurur duyduğumu söylemek için mesaj atıyorum. Ne kadar cani bir anne olduğumu öğrendiklerinde sosyal hizmetlerin kızımı elimden alacağı endişesiyle on sekiz yıl geçirmekten, bebeğimin iş gücüne katılması ve kendine ait bir hayat kurması için heyecan duymaya geldim.

Ne çılgın bir yolculuk.

Marion içkimi masaya bırakırken "Bir latte," diyor ve ben de tüm dikkatimi arkadaşşıma vermeye hazır bir şekilde telefonumu hızla kenara koyuyorum.

Bir poşet şekere uzanmadan önce 'Teşekkür ederim' diyorum ve ikimiz de içeceklerimizin tam istediğimiz gibi olduğundan emin olduktan sonra sohbet etmeye başlıyoruz.

"Peki, bir ile milyar arasında bir ölçekte, Cecilia'yı ne kadar özölüyorsun?" diye soruyor ve cevap vermeden önce gülüyorum.

"İki milyar diyebilirim.

"Kulağa doğru geliyor. Paris'te eğleniyor mu?"

"Seviyorum. Yeni işi iyi gidiyor gibi görünüyor ve sürekli edindiği yeni arkadaşşıdan bahsediyor. Tiffany.'

"Güzel bir isim.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Onunla nasıl tanıştı?"

"Görünüşe göre bir gece gezmesinde. "Parti hayvanları.

"Evet. O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlarmış gibi görünüyor.

Bunun ne kadar yetersiz bir ifade olabileceğini düşünüyorum, çünkü Cecilia'dan aldığım neredeyse her mesajda bu gizemli yeni arkadaşşıdan bahsediliyor. Ama onunla tanışmama ve kızımınla tekrar aynı odada bulunmama çok az kaldı.

"Pierre ve ben önümüzdeki hafta Paris'e gidiyoruz," diye haykırıyorum yüzüme yayılan kocaman bir sırıtışla. 'Üç gece kalacağız. Sabırsızlanıyorum.

'Ne kadar harika! Harika vakit geçireceksiniz.'

Arkadaşımin haklı olmasını umuyorum ama neden olmasın ki? Cecilia ile hasret gidermek, şu anda nerede yaşadığını görmek ve kocamla birkaç romantik şey yapmak için biraz zaman ayırmak keyifli olmaktan başka bir şey olamaz, değil mi?

Marion'la sohbetimizin geri kalanı iyi geçiyor ve seyahatimden döndüğümde aynı şeyi tekrar yapmayı planlıyoruz, böylece ona her şeyi anlatabileceğim. Ancak yola çıkmadan hemen önce arkadaşım öyle bir şey söylüyor ki, bir anda beni onun hakkında paranoyak olduğum ve sırlarımı bilip bilmediği zamanlara geri götürüyor.

'Paris'te dikkatli olun. Etrafta çok sayıda turist var, bunların arasında İngiltere'den gelenler de var'.

Uzaklaşmadan önce bana bilmiş bir şekilde başını sallıyor. Korku içinde, ne demek istediğini anlamak için arkasından sesleniyorum. Bir kadın

olduğum gerçeğinden mi bahsediyor?

ülkemde aranan bir kadını ve Paris'te birileri beni tanıyıp tutuklatabilir mi? Eğer öyleyse, gerçekte kim olduğumu bildiği halde bunca zaman arkadaşımış gibi davrandığına inanamıyorum. Ama durduğunda sadece omuz silkiyor.

"Eski sevgiliden bahsediyorum. Onun ya da tanıdığı birinin seni tanımasını istemiyorsun, değil mi?"

"Oh, evet, elbette."

Marion bana göz kırpmıyor ve yoluna devam ediyor, ben de gözden kaybolana kadar onu izliyorum, midemde huzursuz bir his var. Hayır, yine paranoyaklaşma, endişelenecek yeterince şeyim var, diyorum eve dönmeden önce kendime. Ama daha yola çıkmadan Pierre'den bir telefon alıyorum ve telefonu açtığımda bana hâlâ Marion'la kafede olup olmadığını soruyor.

"Hayır, az önce gitti. Neden?"

"Acaba bana bir dilim çikolatalı kek ve kahve alabilir misiniz?"

"Doktor için çikolatalı pasta mı? Hastalarınız sağlıklı beslendiğinizi bilselerdi ne derlerdi?"

"Elinden geldiğince ofisime sokmaya çalış," diyor Pierre ve ben de gülerek ona yola çıkacağımı söylüyorum.

Kocamın istediklerini aldıktan sonra bu köyde yaşayanların sağlıkla ilgili bir sorunları olduğunda gittikleri binaya doğru yola çıkıyorum. Neyse ki ben buraya çok fazla gitmedim, sadece evde günlük olarak danışabileceğim kendi doktorum olduğum için değil, aynı zamanda bu köyde yaşadığımdan beri çok fazla sorun veya rahatsızlık yaşamayacak kadar şanslı olduğum için. Ama ben iyiye, sık sık ailemin memlekette nasıl olduğunu merak ediyorum. Hala hayattalarsa seksenli yaşlarında olacaklar ve nasıl bir hayat yaşıyor olabileceklerini merak ediyorum. Ama her zamanki gibi, gözyaşlarımın eşiğine gelmeden bunun üzerinde duramıyorum, bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum ve kendime her ikisinin de hala son derece sağlıklı olduklarını ve emekliliklerinin tadını çıkardıklarını ve uzun yıllar boyunca bunu yapmaya devam edeceklerini söylüyorum. Bu, birinin diğerinin cenazesinde olduğunu ve tek kızlarının ortalıkta görünmediğini hayal etmekten daha iyi. Medya beni taş kalpli, bencil biri gibi göstermekten hoşlanmış olabilir ama öyle değilim ve

Ailemi çok özölüyorum. Sorun şu ki, bunu kimsenin bilmesine izin veremem, çünkü bir gazeteciyle oturup 'her şeyi anlatmak' benim için pek bir seçenek değil.

İçeri girerken resepsiyon görevlisine "Bonjour," diyorum ve Pierre'in şu anda bir hastası olup olmadığını soruyorum. Ama bekleme odası boş, o yüzden olmadığını umuyorum ve bana boş olduğunu söylüyor, böylece ofisine girebiliyorum. Bunu yapmadan önce kapıyı iki kez çalıyorum ve Pierre'i masasında oturmuş bir not defterine bir şeyler yazarken buluyorum, ama beni gördüğünde bir saniye önce çalıştığından çok daha heyecanlı görünüyor.

"Sen bir cankurtaransın," diyor. 'Burada uyuyakalıyorum, bu yüzden şekere ve kafeine ihtiyacım var ve hızlı olmalıyım.

"Tam da doktorun istediği şey," diyorum ona ikramlarını uzatırken. O da bana bir öpücük veriyor.

"Marion nasıldı?" diye soruyor ve ben de iyi olduğunu söylüyorum, belli ki ayrılırken bana söylediği hafif uğursuz sözlerden bahsetmiyorum.

Pierre sıcak kahvesini yudumlamadan önce, "Güzel, güzel," dedi. "Eminim Paris'i kıskanıyordur.

"Evet, sanırım. Bu bana toplanmaya başlamam gerektiğini hatırlattı, bu yüzden bu gece benim için bavulları tavan arasından indirmen gerekecek'.

Pierre bana işinin başına dönse iyi olacağını söylemeden önce "Olur," diyor.

Ona bir öpücük daha verdim ve tam uzaklaşmak üzereydim ki, içeri girdiğimde not defterine ne yazdığını fark ettim. Bir hastayla ilgili bir şey ya da günü bitirmeden önce bir şey yapmasını hatırlatan bir not olduğunu tahmin etmiştim ama hiç de öyle değildi.

Sen kötü bir insan değilsin.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyorum Pierre'e. Not defterini gördüğümü anlayınca hemen bir başkasıyla kapatıyor.

"Oh, o mu? Yok bir şey. Sadece hasta işleri. Üzgünüm, bunu görmemeliydiniz.'

Gerçekten başka bir hastayla mı ilgili? Yoksa kocamla mı ilgili?

"Emin misiniz? diye sordum. "Her şey yolunda mı?

Pierre bana bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini ve gitsem iyi olacağını söylemeden önce 'Evet, iyi' diye cevap veriyor.

Pierre'in bana karşı dürüst olduğuna hâlâ ikna olmadım ve onu rahatsız eden bir şeyler olduğundan endişe ediyorum, ancak şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim

En azından. Evde ona bunu tekrar sormak için bolca zamanım olacak.

Kapıyı açıp çıkmaya hazırlanırken ona "Seni seviyorum," diyorum.

Masasına dönmeden önce sessizce 'Ben de seni seviyorum' diye cevap verdi ve sanırım duymam gereken tek şey buydu.

Pierre iyi, değil mi? O her zaman iyidir. En azından öyle olmasını umuyorum. Ne de olsa ikimiz arasında en güçlü olan o. Cesedi gömmeme yardım ettiği gün bunu kanıtlamıştı.

TWENTY

PIERRE

Karımın not defterime yaptığım aptalca karalamaları görmemiş olmasını dilerdim. Bunları yapma zahmetine neden girdiğimi bile bilmiyorum çünkü işe yaramıyorlar bile. Kendinizi daha iyi hissetmek için olumlamalar yazmakla ilgili bazı çalışmaların söylediklerine rağmen, kategorik olarak bunun işe yaramadığını söyleyebilirim, en azından benim için. Bunu bilmeliyim çünkü bir süredir, aslında birkaç yıldır, ara sıra yazıyorum ama ne kendim ne de geçmişte yaptıklarım hakkında daha iyi hissediyorum.

O cesedi gömdüğüm için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum.

Ve hala bir gün bunu yaptığım için hapse gireceğim korkusuyla yaşıyorum.

Kahvemi yudumlamak ve brownie'mi kemirmek, eşim gelip bana bunları getirmeden önceki kadar yorgun hissetmemi engelliyor, ancak yorgunluk sorunlarımın en küçüğü. Suçluluk ve paranoya bu listede çok daha üst sıralarda yer alıyor ve bunlarla başa çıkmak o kadar da kolay değil. Bir insan benim gibi yetenekli ve bilgili birinin geçmişteki sıkıntılı bir olayı işlemeye yardımcı olabilecek bir ilaç bildiğini düşünebilir, ancak tek bildiğim hiçbir ilacın işe yaramadığı. Haplar sadece belirli şeylere iyi gelir ve fiziksel acıyı hafifletebilseler de ölü bir adamın anısını yok edemezler.

Şarap bazı şeylere yardımcı olabilir ama bu sadece kısa vadeli bir çözümdür.

İçimde yaşadığım eziyetten uzun vadede kaçış yok.

İşime geri dönmeye çalışırken, on yıl önce yaptıklarımın neden şimdi tekrar bu kadar çok aklıma takıldığını merak ediyorum. Bazı günler her zaman diğerlerinden daha kötüdür ve bazen kazdığım çukuru ya da o kişiyi düşünmeden neredeyse yirmi dört saat geçirdiğim birkaç sihirli gün olur.

içine koymak. Ancak bugün iyi günlerden biri değil ve son zamanlarda iyiden çok kötü oldu.

Karımın korkunç eski ortağını öldürdüğünü ve yatak odamızın zemininde ölü olarak yattığını öğrendiğimde, bunu hazmetmek çok zor oldu. Ne yazık ki, ölü bir beden söz konusu olduğunda bazı şeyleri sindirmek için çok fazla zamanınız olmuyor. Hızlı hareket etmekten başka seçeneğiniz yok, en azından hapisneden uzak kalmak istiyorsanız var, bu yüzden o gün ne yaptığımı gerçekten düşünecek zamanım olmadan harekete geçtim. Şimdi bile, polisten kaçma arzusuyla mı yoksa sevdiğim kadını güvende tutma arzusuyla mı daha fazla ateşlendiğimi bilmek zor, bu yüzden 50/50 olduğunu düşünmeyi ve öyle bırakmayı seviyorum.

On yıl önce o gün, sahte bir hastalık mikrobu nedeniyle günün geri kalanı için işten izin aldıktan sonra, yapmam gereken şeyde bana yardımcı olabilecek bazı eşyalar bulmak için aşağıya mutfığa indim. Lavabonun altında birkaç çift lastik eldiven ve birkaç temizlik aksesuarı buldum ve katil karıma ne yapmamız gerektiğini söylemeden önce hepsini alarak yatak odasına döndüm.

'Cesedi arabamın arkasına koymamız gerekiyor ama biri bizi görürse diye hava kararana kadar bunu yapamayız. Bu yüzden onu aşağı indirelim ve elimizden geldiğince burayı temizleyelim, sonra da gün batımından sonra onu evden çıkarırız.

Bu kadar sakin olmam beni neredeyse şaşırtıyordu ama birimizin böyle olması gerekiyordu. Panik yapmanın zamanı değildi ve evlendiğim kadının bir başkasını öldürebileceğini öğrenmek beni şok etse de, bunu sadece sevdikleri tehdit edildiği için yaptığını biliyordum, bu yüzden gerçekten başka seçeneği yoktu. Elbette, bu kadar sert bir eyleme başvurmak yerine polisi aramanın bir yolunu bulmuş olmasını dilerdim, ancak başka bir yolu olsaydı bunu yapmayacağını biliyordum, bu yüzden ona kızamazdım ya da onu daha az sevemezdim.

Eldivenlerimizi giydikten sonra cesedi taşımaya başladık ki bu hiç de kolay bir iş değildi çünkü ceset tam anlamıyla ölü bir ağırlıktı ve onu merdivenlerin başına kadar sürüklemek bile biraz zaman aldı. Zemine daha fazla kan ve lif bulaştırmaktan korktuğum için yatak odasına döndüm ve birkaç çarşaf çıkarıp suç unsuru olabilecek DNA'ları yakalayabilmek için merdivenlerden aşağıya serdim. Birkaç çarşafı yıkamak tüm evi fırçalamaktan çok daha kolaydı.

Cesedin aşağıya inmesi için epey uğraşmam gerekti ve kapının arkasında yatarken üzerini bir çarşafı örttüm.

Eğer cesedi kaldırmaya fırsat bulamadan sürpriz bir ziyaretçi gelirse diye. Sonra, sadece efordan ya da dışarıdaki sıcaktan dolayı değil, zaten terlemiş bir halde, yatak odasında karıma katılarak temizliğe başladım ve cesedi sürüklediğimiz güzergah boyunca sistematik bir şekilde geri dönerek, herhangi bir kan damlasına dikkat ederek ve suçlayıcı kanıtları temizlediğimiz için dua ederek ilerledik.

Saatler sürdü, çünkü çok titiz olmakta ısrar ettim ve konuştuğumuz tek zaman diğerine bir talimat vermektir.

"Çekil şuradan.

"Şurayı silmeyi unutma. "Şuradaki kanı temizlememe yardım et.

Ancak işimiz bittiğinde bile gün batımına daha birkaç saat vardı. Cesedi arabaya taşıyıp postacıya ya da bir köylüye çarpma riskini göze alamazdım, bu yüzden hava kararınca kadar beklemekte ısrar ettim ve öldürecek zamanım varken, dışarıda sonsuza dek saklamaya çalışacağımız bu adamı özleyecek birileri olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Karıma 'Aile üyeleri ya da memleketteki arkadaşları,' dedim. 'İnsanlar onu arıyor olacak. Buraya geleceğini bilen var mı?

"Hayır, bundan şüpheliyim," diye cevap verdi, ama inandırıcı değildi.

"Emin misiniz? Çünkü bu çok önemli! Buraya geleceğini bilen biri varsa, tekrar ortaya çıkmadığında nereye bakacaklarını bilirler!

"Evet, eminim!

"Nasıl olabilirsiniz?

"Bana burada tek başına olduğunu söyledi. Beni tek başına takip etti ve kimsenin bundan haberi yoktu. Yemin ederim.'

O zaman karımın sözüne güvenmiştim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Haklı olduğunu ummak zorundaydım. Aradan geçen uzun zaman onun haklı olduğunu gösteriyor - hiç kimse onu aramak için köye gelmedi.

Bu ek kaygıdan kurtulduktan ve karıma bir kez daha bu işten sıyrılabilceğimizden emin olup olmadığını sorduktan sonra, cesedi ortadan kaldırmamda bana yardımcı olacak birkaç aleti sakladığım garaja gittim, bunların başında bir kürek geliyordu. Onları arabama koydum, yakında orada olacak ceset için de yer bırakmaya dikkat ettim ve sonra güneşin batmasını bekledim.

Cesedi evden arabaya naklettiğimizde, sanırım olanların şoku geçmişti, çünkü aniden polisi arama dürtüsüne kapılmıştım. Belki de kendimi bundan vazgeçirmemeliydim ama vazgeçirdim. Keşke yetkilileri arasaydım, o zaman geçmişin beni ısırmak için geri döneceği konusunda yıllarca stres yaşamaktan kurtulabilirdim. Sonunda, ailemi bir arada tutmak için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Bu, eşimin hapse girmesine ve Cecilia'nın annesini kelepçeli görmesine izin vermemek anlamına geliyordu.

Ceset arkada, karım da yolcu koltuğundayken, arabayı kırsala doğru sürdüm ve park edip kazı yapmaya hazır olduğumu hissetmeden önce evden elli milden fazla uzaklaştım. Muhtemelen o kadar uzağa gitmeme gerek yoktu ama eve döndüğümde cesetle arama hatırı sayılır bir mesafe koymak istediğimi hissettim, sanki hayaleti bana musallat olmak isteyebilirdi ama evime dönmesinin ne kadar uzun süreceğini fark edince buna zahmet etmedi. Sonunda kazmaya başladığımda neredeyse gece yarısı olmuştu ve o zamana kadar yaptığım şeyi tamamen kabullenmiştim. Bir çizgiyi aştığımı ve gelecekte ne olursa olsun geri dönüşü olmadığını kabul ettim ve hayatımdaki tercihlerimi kabul edip yoluma devam etmek zorunda kaldım.

O adamı mezara yuvarladıktan sonra hiçbir şey söylemedim, sadece hak etmediği için değil, konuşamayacak kadar bitkin olduğum için de herhangi bir yorum yapmak istemedim. Boşluğu doldurmak ve sonra eve geri dönmek için kalan az enerjimi harcadım, yanımdaki koltukta oturan karım da direksiyon başında olduğum kadar sessizdi.

Evimize yeniden girmeden önce, ikimiz de olanlardan bir daha asla bahsetmeyeceğimize dair yemin ettik ve o zamanlar aptalca bir fikir gibi görünse de, çoğunlukla bunu başardık. Kimse o cesedi keşfetmedi, bu yüzden sanırım iyi bir iş çıkardım, gerçi hiçbir zaman sıvazlamak istemediğimden değil. Yıllar boyunca zaman zaman internette İngiltere haberlerini kontrol eder, kayıp bir kişi hakkında herhangi bir haber olup olmadığını, gömdüğüm adamın fotoğraflarını arar, nerede olduğuna dair bir polis soruşturması olup olmadığını öğrenmeye çalışırdım. Ama hiçbir şey bulamadım. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuştu. Bu çok garip olsa da, çünkü İngiltere'de mutlaka birileri onu özlemiştir, bu bizim için iyi bir haberdi.

İşte bunca yıl sonra hala doktorluk yapıyorum, hala insanlara yardım ediyorum ve bu köydeki herkes benim iyi bir adam olduğumu düşünüyor.

bir cinayeti örtbas etmek şöyle dursun, asla kötü bir şey yapmaz. Bu benim sürdürmem gereken bir yanılsama ve karımın da sürdürdüğü aynı yanılsama.

O adam hayatını kaybetmeden önce o yatak odasında gerçekten ne olduğu konusunda şüphelerim oldu mu? Elbette, ama olanların bana anlatılanlardan farklı olup olmadığını öğrenmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Sadece karımın sözüne güvenmek zorundayım.

Bana karşı dürüsttü, değil mi? Umarım öyledir.

Dolaptaki bir iskelet her evlilik için fazlasıyla yeterlidir.

Tüm bunların en iyi yanı, polisin ne olduğunu öğrenememesinden bile daha iyi olanı, Cecilia'nın da hiçbir fikri olmamasıdır. Bu da onu yetiştiren iki kişinin masum, iyi ve dürüst insanlar olduğu fikrini hala koruduğu anlamına geliyor.

Bu benim için çok önemli.

Başkalarının davranışları yüzünden hayatının mahvolmasını istemem. Neyse ki işler o noktaya gelmeyecek gibi görünüyor.

TWENTY-ONE

EVELYN

Durup göz atmak istediğim tüm mağazaların yanından geçip gidiyorum ve uzaktaki Eyfel Kulesi'ne bakmıyorum ya da başka bir fotoğraf çekmek için duraklamıyorum bile. Çünkü artık Paris'te sadece bir turist olarak bulunmuyorum. Artık potansiyel olarak burada ikamet ediyorum, ancak bu sadece burada kalmamı destekleyecek bir iş bulabilirsem geçerli olacak.

Geçen gece kulüpte iki yeni arkadaş edindikten sonra, beni burada kalmaya ve tüm yazı Paris'te geçirmeye ikna ettiler. Sadece bu şehir yaşamak için harika bir yer olduğu için değil, aynı zamanda tek başıma geçirdiğim onca zamandan sonra - sadece seyahatlerimde değil, evde de büyüdükten sonra - bir arkadaşına sahip olmak harika hissettirdiği için beni ikna etmeleri çok uzun sürmedi. Cecilia ve Antoinette bana pek çok açıdan inanılmaz derecede nazik davranan sevimli, gerçekten samimi, arkadaş canlısı genç kadınlar ve onlarla tanıştığımda onlara yanlış bir isim verdiğim için kendimi biraz suçlu hissetsem de, yani hala isminin Tiffany olduğunu düşünseler de, bu dünyadaki en kötü şey değil. Eğer bir gün onlara gerçeği söylersem, kendimi yeniden keşfetmeye çalıştığımı söylerim ki bu doğru ve umarım umursamazlar. Ayrıca, yeni ismini eskisinden çok daha fazla seviyorum.

Antoinette'in gece kulübünde benimle tanışıp tek başıma olduğumu fark ettiğinde beni kendisi ve arkadaşıyla partiye davet etmesi yeterince güzeldi, ancak cömertlikleri bununla sınırlı kalmadı. O ilk gece birlikte yemek yedikten sonra bana evlerinden ve istersem onlarla nasıl yaşayabileceğimden bahsettiler. Biraz aceleye gelmiş gibi görünebilir ve dürüst olmak gerekirse, bunun sadece ikisi de çok sarhoş oldukları için söyledikleri bir şey olduğunu düşündüm. Ertesi sabah uyandıklarında pişman olacaklarını ve daveti geri çekeceklerini ya da muhtemelen bana bir daha mesaj bile atmayacaklarını tahmin ettim. Fakat

böyle bir şey olmadı. Yeni arkadaşlarım gelip onlarla birlikte dairelerinde yaşamamı önerdiklerinde açıkça samimiydiler ve ben de hemen harekete geçtim, olabildiğince çabuk bir iş aradım, herhangi bir iş, böylece onlarla birlikte kalabilir ve kiraya katkıda bulunabilirdim.

Şimdiye kadar iş arayışım sonuçsuz kaldı, bu da sinir bozucu ama henüz erken. Neyse ki, uzun bir Avrupa seyahati için bütçe ayırdım, bu yüzden bana bir süre yetecek kadar param var. Bu yüzden Cecilia ve Antoinette yanlarına taşınmamdan ve şimdiden katkıda bulunmaya başlamamdan çok mutlu oldular. Kalabalık pansiyonumdan çıkıp onların havadar dairesine taşınmak büyük bir keyifti ve yeni konaklama yerim eskisinden çok daha pahalı olacak olsa da buna değecek. Daire harika bir konumda ve penceresinden Eyfel Kulesi'ni bile görebiliyorum, kulenin sadece tepesi olsa da yine de sayılır. Uyku düzenine gelince, dairede sadece iki yatak odası var ve her ikisi de Cecilia ve Antoinette tarafından haklı olarak talep edilse de, çok rahat bir çekyat var, ayrıca her iki kız da zaman zaman yataklarında uyumama izin vermekten çok mutlu olduklarını söylediler ve özellikle de onlardan biri başka bir yerde kalıyorsa, örneğin bir erkeğin evinde.

Bu çok eğlenceli olacak. On sekiz yaşında üç genç, evden uzakta, aşk şehrinde yaşıyoruz, istediğimiz kadar parti yapmakta, buluşmakta ve gülmekte özgürüz, etrafımızda bizi gözetleyen ve ne yapıp ne yapamayacağımızı söyleyen ebeveynlerimiz yok. Yeni arkadaşlarımla tanıştığım için çok şanslıyım çünkü tanışmamış olsaydım muhtemelen Paris'i çoktan terk etmiş ve bir sonraki şehre taşınmış, her zamanki gibi yalnız ve annemle birlikte Arberness'e geri dönme yolunda ilerliyor olacaktım. Ama şimdi dört gözle bekleyeceğim harika bir yaz var ve kim bilir burada ne kadar kalacağım. Ama tüm bunları finanse etmek için bir iş ihtiyacım var, bu yüzden günün sekizinci restoranı olan başka bir restorana giriyorum ve beni karşılayan ilk kişiye genişçe gülümsüyorum. Belli ki bir masa için geldiğimi düşünüyorlar, ama durumun böyle olmadığını onlara bildiriyorum.

"Garsonluk işi var mı diye merak ediyordum? Gülümseyerek sordum. 'Ya da barın arkasında çalışacak bir iş. İkisini de yapabilirim.

"Bir restoranda çalışma deneyiminiz var mı?

Bu, denediğim ilk birkaç yerden çok daha umut verici görünüyor çünkü bu noktaya kadar bana zaten boş yer olmadığını söylemişlerdi ve hayal kırıklığı içinde kapıdan kaçmak zorunda kalmıştım. En azından burada bir şans var gibi görünüyor.

"Evet, bir sürü deneyimim var! Gerçeği biraz çarpıtarak söylüyorum. "Daha önce İngiltere'de restoranlarda ve bir barda çalıştım.

Bunlar yalandır, ancak ihtiyaçlar bunu gerektirir ve bir işe girmek için birkaç yalan söylemeden o işi alan kimse yoktur.

Bir sonraki soru "Fransızca biliyor musunuz?" ve kalbim sıkışıyor çünkü önceki işi geçmişim hakkında yalan söylemek kolay olsa da, konuşmadığım halde başka bir dili konuşabiliyormuşum gibi davranmam imkansız olacak.

Fransızca mı? Birkaç kelime biliyorum. Burada idare edecek kadar, eminim.' Ama bu cevap iyi karşılanmadı.

"Akıcı konuşmanız gerekecek" denildi. 'Müşterilerimiz sadece turistler değil, birçok yerli müşterimiz de var ve sürekli İngilizce sipariş vermek zorunda kalırlarsa mutlu olmayacaklar.

"Oh, anlıyorum.

Bu potansiyel işin elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum ve burada yemek yiyenleri Fransızca konuşabileceğime ikna edemedikten sonra, kibarca bana şu anda uygun bir işi olmadığı söylendi.

'Kahretsin' diyorum kendi kendime, güneş ışığıyla yıkanan caddeye geri adım atarken.

Bu çok sinir bozucu ama yılmamalıyım. Burası kocaman bir şehir ve birileri beni bir şeyler yapmam için işe alacak ve burada kalıp yeni arkadaşlarımla harika vakit geçirmeye devam edebildiğim sürece bunun ne olduğu umurumda değil.

Günü sonlandırmaya karar vererek, artık evim dediğim daireye geri dönüyorum ve içeri girmek için Antoinette'in bana ödünç verdiği anahtarı kullanıyorum. İşten döndüğünde evde olduğum ve onu içeri alabildiğim sürece tüm gün bende kalabileceğini söyledi, ben de bunu her zaman yaptığımdan emin oluyorum. Daireye girip, kanepeye oturmadan önce kendime bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Saate baktığımda, önümüzdeki on dakika içinde bir misafirim olacağını görmek beni memnun ediyor. Saat henüz beşi geçti, yani ev arkadaşlarım birazdan dönecek ve bana hala işsiz olduğum gerçeğini biraz hatırlatacak olsa da, işteki günlerini dinlemek güzel olacak.

Daireye yakın bir yerde çalıştığı için Antoinette'in önce gelmesini bekliyordum ama sonunda Cecilia geldi ve onun içeri girdiğini görünce gülümsedim.

Daire.

"Hey! Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, o da hemen buzdolabına gidip bir kutu soda çıkarıyor.

"Meşgulüm," diye yanıtlıyor. "Patronum hepimizi öğle yemeği için nehir kenarındaki lüks bir restorana götürdü. Herkes içtiği için birkaç kokteyl içtim ama masama döndüğümde pişman oldum çünkü o zaman işime konsantre olabilir miydim? Hayır.'

Cecilia yanımdaki kanepeye yığılıp susuzluktan bir yudum almadan önce meşrubat kutusunu açarken gülüyorum.

'Günün nasıl geçti? İş konusunda şansın yaver gitti mi?" diye soruyor. "Henüz değil. Birkaç kez yaklaştım.'

"Oraya varacaksın. Sadece bir süre daha erken kalkmak zorunda olmamanın tadını çıkar.

Çok yoruludum.'

"Bu gece hala dışarı çıkıyor muyuz?"

"Tabii ki. Öldüğümde uyuyacağım.'

Cecilia telefonunu çıkarmadan önce ikimiz de gülüyoruz ve onun birkaç mesajını kontrol ettiğini görüyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapmalıyım, ama benimle iletişime geçen sadece annem olacak ve ona cevap vermek için büyük bir acele içinde değilim. Ona henüz yeni tanıştığım bazı insanlarla bir apartman dairesinde yaşadığımı bile söylemedim, bu yüzden muhtemelen hala bir yurttta kaldığımı ya da çoktan taşındığımı sanıyor.

"Tahmin et ne oldu? Annem bu hafta sonu beni görmeye geliyor,' dedi Cecilia aniden. 'O ve üvey babam. Sanırım akşam yemeği için bir masa ayırırsam iyi olacak.

'Bu çok hoş,' diyorum, beni de kapsayacağını ummuyordum ama yanılmışım. 'Onunla tanışmalısın. Bizimle yemeğe gel. Antoinette Geliyorum.'

"Emin misin?" "Evet, tabii ki!

Cecilia'nın beni olaylara dahil etmeye devam etmesi çok hoş ve sanırım Arberness'te hayatım boyunca iyi arkadaşlarım olmadığı için kaçırdığım şey buydu. Ama sonra Cecilia beni pek de mutlu etmeyen bir şey söyledi.

'Neden anneni de Paris'e davet etmiyorsun? Tüm aile ziyaretlerini bir hafta sonu içinde bitirebiliriz. Annelerimizin birlikte takılması güzel olabilir. Bu şekilde, muhtemelen daha erken kaçabilir ve onları yalnız bırakarak kendimiz dışarı çıkabiliriz.

"Annem mi? Bilmiyorum.'

"Ona sorabilir misin?

"Yapabilirim. İstedğimden emin değilim."

"Sadece bir fikir," diyor Cecilia. 'Sanırım burada kalıyorsan bir ara gelip seni ziyaret etmek isteyecektir. Annem de burada olursa daha az garip olabilir.

Bunu düşündüm ve çok da kötü bir fikir değil ama yine de annemin buraya gelmesini istediğimden emin değilim. Yeni hayatımda işler benim için iyi gidiyor, neden geçmişimi buna karıştırayım ki?

Antoinette'in dışarıda olduğunu ve içeri girmesi gerektiğini söyleyen apartman ziline sesini duymadan önce Cecilia'ya 'Bunu düşüneceğim,' diyorum.

Ona kapıyı açmak için ayağa kalkıyorum ve giderken Cecilia'nın önerisini biraz daha düşünüyorum. Annemle işler zordu, ama belki burada, yepyeni bir ortamda ve yaşanacak çok fazla heyecanla, aramızdaki işleri gerçekten kolaylaştırabilir. Ya öyle olacak ya da mesajlarını görmezden gelmeye devam edeceğim. Sanırım ona sorup ne diyeceğini öğrenebilirim. Muhtemelen çok kısa bir süre ama boş ver. Muhtemelen gelemeyeceğini söylemesini tercih ederim ve gelmeyeceğinden eminim, o halde ona sormanın ne zararı var?

TWENTY-TWO

ALICE

Arberness'te, üzerinde çalıştığım tebrik kartı dışında beni meşgul edecek hiçbir şeyin olmadığı uzun ve yalnız bir gün daha. Yakında web sitemde satışa sunacağım yeni bir yıldönümü kartı tasarlıyorum, ancak bugün kendimi pek yaratıcı hissetmiyorum ve bu da yaptığım işin kalitesine yansıyor. Belki de gri ve kasvetli bir gün olduğu için ruh halim bu kadar kötü. Belki de Tomlin'i görmek için yaptığım son ziyaret hala zihnimde taze olduğu ve onun için üzüldüğüm içindir. Ya da basitçe Evelyn'in bana hala çok fazla mesaj atmamasından kaynaklanıyor olabilir - gün geçtikçe daha da uzaklaşıyoruz.

Telefonumun bip sesini duyduğumda açıyorum ve kızımın az önce beni aradığını görüyorum; moralim yükseliyor ve yeniden mutlu hissediyorum.

Mesajı açıp ne gönderdiğini gördüğümde daha da mutlu oluyorum Ben.

Merhaba anne. Paris'te birkaç yeni arkadaş edindiğimi ve artık onlarla birlikte yaşadığımı bilmeni isterim. Benim yaşımdalar ve ikisi de çok iyi. Yaz için bir iş arıyorum. Her neyse, kızlardan birinin annesi bu hafta sonu ziyarete gelecek ve merak ediyorum da sen de gelmek ister misin? Gelmek zorunda değilsin. Umarım iyisindir. Ev
x

Bu mesajda beni gülümsetecek çok şey var, en önemlisi de kızımın iyi olmamı umduğunu söylemesi ve sonuna bir öpücük eklemesi. Ama beni Paris'e onu görmeye davet etmiş olması en yürek ısıtan şey.

Ciddi mi bu?

Saate bakıyorum, Evelyn'in sarhoş olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa neden bana böyle bir mesaj göndersin ki? Ama daha akşamın ilk saatleri, yani sarhoş olmayabilir. Bu mesaja uyansaydım, bunu bir kulüpte geç bir geceden sonra gönderdiğine bağlayabilirdim, ancak saygın bir saatte gönderilmiş ve kelimelerinde içki içtiğini gösteren hiçbir şey yok. Bu yüzden bunu gerçekten kastettiğini varsaymak zorundayım.

Kızımın benden korktuğum kadar nefret etmeme ihtimali beni heyecanlandırmaya devam ederken, aklımda bu daveti kabul edip bu hafta sonu Paris'te olmanın yolları canlanmaya başladı. Kısa bir süre var ama kendim için çalışıyorum ve sosyal takvimim neredeyse hiç dolu değil, bu yüzden gitmek için kolayca zaman bulabilirim. Neden gitmeyeyim ki? Paris'e hiç gitmedim ve bir tatile ihtiyacım var ama mesele bu bile değil. Mesele kızımı görmek ve o evden ayrıldıktan sonra potansiyel olarak birkaç yarayı iyileştirmek.

Bu küçük köyde ikimizin tartıştığı onca yıldan sonra, yeni bir şehirde biraz anne-kız vakit geçirme düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Belki de farklılıklarımızı çözmemiz için gereken tek şey bir sahne değişikliğidir ve Evelyn şimdiden bana karşı daha anlayışlı davranıyorsa, kesinlikle öyle görünüyor.

Daha fazla düşünmemeye ve kızımın pişman olup fikrini değiştirmesi riskini göze almamaya karar vererek, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona bir cevap yazıyorum.

Selam, canım. İyiyim, teşekkür ederim. Arkadaş edindiğini duyduğuma çok sevindim. İş arayışında iyi şanslar! Paris'e gelmeyi çok isterim! Teşekkür ederim! Şimdi uçuşlara bakacağım ve oraya ne zaman gidebileceğime bakıp size haber vereceğim. Sevgiler annem x

Bu mesajı gönderirken neredeyse titriyor olmam, kızımın bunun gibi güzel mesajlar göndermemi gerektirecek türden bir ilişkiye neredeyse hiç sahip olmadığının kanıtı. Ama ona olan sevgimi ve gerçek mutluluğumu ifade edebilmek iyi hissettiriyor ve şimdi sadece bunun bir hata olduğunu söyleyerek cevap vermemesi için dua ediyorum, ya da daha kötüsü, telefonunun arkadaşlarından birinde olduğunu ve mesajı bana şaka olarak gönderdiğini. Ama bu olmuyor ve Paris'e uçuşları kontrol ettikten beş dakika sonra Evelyn'den bir mesaj daha alıyorum.

Harika. Bana haber ver x

İlk mesajından çok daha kısa ve pek de coşku dolu değil, bu da kızımın tüm bu fikir konusunda biraz kararsız olduğunu gösteriyor, ancak bu davetin geri çekilmesi değil, yani önemli olan bu. Yolculuğa büyük ölçüde karar verdikten sonra uçuşları kontrol etmeye geri döndüm ve beni Cuma günü akşamın erken saatlerinde Paris'e götürebilecek bir uçuş olduğunu gördüm, bu da hafta sonunun başlangıcı için mükemmel olacaktı. Sanırım Pazar günü geri dönerim ya da belki seyahatimi birkaç gün uzatabilirim, Evelyn tüm zaman boyunca benimle birlikte olmasa bile şehri biraz daha görebilirim. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirebilirim ve bu uçuş rezervasyonu yapıldıktan sonra otel aramak için heyecanlıyım.

Arberness gibi bir yerde bulunmanın sorunu ya da en azından birçok sorundan biri, yurtdışına seyahat etmenin biraz zahmetli olabilmesi. Açıkçası burada uluslararası bir havaalanı yok, ne de oldukça yakın bir tane var, bu yüzden pasaportumu birine gösterebileceğim noktaya ulaşmak için oldukça uzun bir yol kat etmem gerekiyor. Sanırım Manchester'dan uçacağım, yani asıl yolculuk başlamadan önce bir yolculuk, ama burada yapacak çok işim yok gibi. Bu tebrik kartı bekleyebilir, bu yüzden uçuş rezervasyonumu yaptıktan sonra aceleyle yatak odama girip bavulumu çıkarıyorum ve toparlanmaya başlamak istiyorum.

Uzarlara gitme konusunda o kadar deneyimsizim ki muhtemelen ihtiyacım olan şeylerin yarısını unutacağım, ancak temel şeyleri yanıma aldığımından emin oluyorum ve o kadar acil olmayan bir şeyi yanıma almazsam idare edebileceğimi düşünüyorum. Önemli olan pasaportumun yanımda olması. Pasaportumu açtığımda kısa bir panik anı yaşıyorum ve süresinin dolmuş olabileceğinden korkuyorum ama hala geçerli olduğunu ve sınır kontrolünde kullanılabileceğini görüyorum.

Toparlanmaya iyi bir başlangıç yaptıktan sonra, uçuş rezervasyon onayımın e-posta yoluyla geldiğini görüyorum, bu yüzden bir ekran görüntüsü alıp Evelyn'e gönderiyorum, böylece tam olarak ne zaman ineceğimi bilecek. Sonra ona mesaj atıp havaalanında buluşma konusunda endişelenmemesini söylüyorum - otelime taksiyle gideceğim ve oradan da nerede olursa olsun onunla buluşacağım. Beni karşılamak için havaalanına gelme zahmetine katlanacağını düşünmem biraz küstahça olabilir ama bunu yapacağını hayal etmek hoşuma gidiyor. Ama Evelyn sadece kulağa *hoş* geldiğini söylemek için cevap veriyor, bu yüzden muhtemelen gelen yolcu kapısında elinde büyük bir tabelayla *"Paris'e hoş geldin anne!"* demeyecekti.

Sonraki bir saatimi, Carlisle'den Manchester'a giden trenim ve Fransa'da kalacağım otel de dahil olmak üzere seyahatimin diğer kısımları için rezervasyon yaparak geçiriyorum. Dört gece için rezervasyon yapmaya ve nasıl gideceğine bakmaya karar verdim. Son birkaç yıldır faturaların ödendiğinden ve Evelyn'in keşfetmek için dolu bir buzdolabına sahip olduğundan emin olmanın ötesinde çok az şey yaparak biriktirdiğim param var, bu yüzden maliyet konusunda çok endişelenmiyorum. Ayrıca, böyle bir gezi paha biçilemez ve gitmek için sabırsızlanıyorum.

Paris'e gideceğime
inanamıyorum. İnanılmaz olacak.
Asla unutamayacağım bir gezi.

TWENTY-THREE

FERN

Toparlandık ve yola çıktık, radyoda müzik çalarken ve a  k yolcu tarafı camımdan saçlarıma rüzgar vururken, yüzümdeki sırt  şı alamıyorum.

Kızımı görmeye gidiyorum.

Sonraki durak, Paris.

Cecilia'ya yolda oldu  ğumuzu bildirmek için hızlı bir mesaj gönderiyorum ve o da bize güvenli bir yolculuk dilemek için cevap veriyor. Oraya varmamız bir saatten biraz fazla sürecek. Otoyollardan gitseydik daha hızlı olurdu ama köyden gelip   hrin kenarlarına varana kadar her yer dar ve virajlı köy yolları, bu kötü bir şey değil. Arabanın her iki tarafındaki manzara çok güzel, yemyeşil tarlalar ve uzun ağaçlar, bu yüzden Fransız başkentinin yoğun binaları görünmeden önce bundan en iyi şekilde yararlanacağım.

Pierre direksiyonda ve burada hız sınırına sıkı sıkıya bağlı kalıyor, bu şaşırtıcı değil çünkü o her zaman çok mantıklı bir sürücü olmuştur, ancak önümüzde bir traktör yola çıktığında yavaşlaması gerekiyor.

"Yine de Paris'teki trafiğin yoğun olduğu saatler kadar kötü değil," diyorum şakayla karışık ama gözlerini önündeki yoldan ayırmadığı için gülümsemiyor. Bütün gün bana karşı biraz mesafeliydi ve bunun nedenini biliyorum. Bugün o cesedi birlikte g  md  ğ  m  z günün yıldönümü ve yılın bu zamanlarında hep dikkati dağılır. Radyoyu açıp bir şarkı söylemem bile onu bu kasvetli ruh halinden kurtaramıyor ama daha da kötü hissetmesine neden olur diye bundan bahsetmeye cesaret edemiyorum, onun yerine harika geçmesi gereken bir hafta sonundan bahsediyorum.

"Cecilia bu gece hepimiz için bir restoranda yer ayırttı," diyorum.
"Gerçekten güzel görünüyor.

"Hepimiz mi? Başka kim gidiyor?"

"Antoinette, tabii ki, ve yeni arkadaşları Tiffany.

"Ah, doğru ya. Sadece üçümüz olacağız sanıyordum.

"Sana öyle olmadığını söylemişim. Dinlemiyor muydun?"

Pierre'in yüzündeki ifadeden dinlemediği anlaşılıyor ama son zamanlarda dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu göz önüne alırsak, onu serbest bırakacağım.

"Bu Tiffany, Cecilia ve Antoinette üzerinde iyi bir izlenim bırakmış olmalı, eğer onunla bu kadar çabuk tanışacaksak," diyorum.

Traktör önümüzde ilerlemeye devam ederken Pierre, "Evet, sanırım," diye cevap veriyor ve birkaç dakika sonra yoldan çıkıp tekrar hızlanmamızı sağladığını gördüğümüzde rahatlıyoruz.

"Peki bu Tiffany hakkında başka ne biliyorsun? Kırsal alan yine hızla geçerken Pierre bana soruyor.

"Bir kulüpte tanıştıkları ve şimdi onlarla birlikte yaşadığı dışında pek bir şey yok.

"Paris'ten mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"Bir yabancıyla onlarla yaşamasına izin mi verdiler?"

"O bir yabancı değil. Dediğim gibi, Cecilia ve Antoinette bunca zamanı birlikte geçirdiklerine göre ondan gerçekten hoşlanıyor olmalılar.

"Sadece onun hakkında pek bir şey bilmiyor gibisin, hepsi bu.

"Cecilia'nın bana mesajlarında söylediklerinden yola çıkabilirim ve söz konusu mesajlar olduğunda hiçbir zaman en konuşkan kişi olmadı," diye hatırlatıyorum kocama. "Bunun neden bir sorun olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum.

"Sanırım sürprizlerden

hoşlanmıyorum. "Bu bir sürpriz değil.

"İyi.

Kocamın yüz ifadesini inceliyorum ve hala çok mesafeli olduğunu görüyorum, açıkça geçmiş hakkında endişeleniyor ve sanırım bu yüzden sürprizler konusunda endişeli. Bizim gibi sırları olan insanlar neye ve kime bulaştığımızı tam olarak bilmek ister ama o benden bile daha paranoyak davranıyor. Ya da belki ben sinirlerimle başa çıkma konusunda ondan daha deneyimliyim. Cinayetten paçayı sıyırdığım onca yıldan sonra, eskisi kadar gergin değilim, yeni insanlarla tanışmaktan korkmuyorum ve tanıştığım herkesin bir şekilde sırlarını bildiğini düşünmüyorum. Ama Pierre yıllarca bununla uğraştıktan sonra bile hâlâ orada ve bahse girerim sadece köydeki evindeyken kendini sakın hissediyordur.

ve her zamanki rutinine devam ediyor. Rutin rahatlığı doğurur, ancak şu anda rutinimizi bozmanın sonumuzun kelepçeli olacağı anlamına gelmeyeceğini bilmesini istiyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sorarak aramızdaki sessizliği bozdu.

"Ha?

'Hayatını korkunç bir şey yapmamış gibi mi yaşıyorsun? Yıllardır sana bunu sormak istiyordum ama her şeyi tekrar deşmek istemedim. Ama sana karşı dürüst olursam, son zamanlarda gerçekten zorlanıyorum ve korkarım yaşlandıkça daha da kötüleşecek.

"Hayatımı hiç korkunç bir şey yapmamışım gibi yaşamıyorum," diye cevap veriyorum, Pierre'in yaptığı korkunç şeylerden sadece birini bilmesine ve hepsini bilmemesine seviniyorum. 'Sadece her gün elimden geldiğince iyi yaşıyorum, hepimizin yapabileceği tek şey bu, değil mi? Kimse mükemmel değildir ama ayağa kalkar ve bugünü dünden daha iyi hale getirmeye çalışırız.

'Kimse mükemmel değil mi? Bu doğru, ama bu herkesin bir mezar kazıp içine bir ceset koyduğu anlamına da gelmez,' diyor Pierre radyoyu kapatırken, belli ki böyle bir zamanda müzik havasında değil.

'Bunu anlıyorum ama biz yapmamız gerekeni yaptık,' diyorum açıkça. 'Neyi tercih ederdiniz? Şansımızı polisle denemeyi mi? Eğer bunu yapsaydık, şu anda Paris yolunda olacağımızdan şüpheliyim. Hâlâ hapis cezamızı tamamlıyor olurduk.

'Hapis cezamız mı? Onu ben öldürmedim.'

"Hayır, ama cesetten kurtulmama yardım ettin. "Belki de bu bir hataydı.

"Gerçekten mi? Karınıza yardım etmek bir hata mıydı?"

Pierre'in sessizliği bu soruyu yanıtlıyor ve birkaç uzun dakika boyunca başka bir şey konuşmuyoruz. Radyoyu tekrar açmaya cesaret edemiyorum ama aramızdaki gerginliğin dışarıda geçireceğimiz zamana da yansıyacağından ve Cecilia ve arkadaşlarıyla geçireceğimiz harika bir hafta sonunu mahvedeceğinden endişe ediyorum. Ayrıca, bu hafta sonu bittikten sonra bile ilişkimiz için sonuçları olabileceğinden korktuğum için, bunu daha sonra değil, bir an önce tomurcukta durdurmam gerektiğini hissediyorum. Bu yüzden, Paris ortaya çıkmadan önce Pierre'in kendini daha iyi hissetmesini sağlama umuduyla, söylediklerimi söylemeyi seçiyorum.

"Sen tanıdığım en cesur adamsın," diyorum, ciddi bir şekilde. 'O gün benim için yaptığın şey gerçekten kahramancaydı ve bunu asla unutmayacağımı biliyorsun. Ailemizi bir arada tuttun. O olmasaydı Cecilia şu anki hayatına sahip olamazdı.

Belki de hiçbirimiz yapmazdık. Özgürsünüz çünkü hepimizi tehdit eden korkunç bir adamdan kurtulmama yardım ettiniz. Bunu unutma.'

Pierre söylediklerimi dikkate almış görünüyor ve herkes benim gibi olmasa da umarım işe yaramıştır. O kadar çok yalan söyledim ve o kadar çok sır sakladım ki bu artık kimliğimin bir parçası oldu ve sık sık kendimi ve ailemi güvende tutmak için yapmayacağım bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Umarım bir daha asla test edilmek zorunda kalmam ve bunu öğrenmek zorunda kalmam. Paris'e yaklaştıkça ve Eyfel Kulesi göründükçe, kahkahalar, iyi yemek ve şarapla dolu rahatlatıcı bir hafta sonu ve lüks otel yatağımızda uzanırken Pierre ile biraz yastık sohbeti dışında hiçbir şey beklemiyorum.

Bu hafta sonu sadece bununla ilgili olacak,
değil mi? Başka bir şey olamaz.

O zamanlar bu güzel şehirde beni nelerin beklediğini bilseydim, Pierre'e frene basması ve arabayı geri döndürmesi için bağırır, sonra da onu olabildiğince hızlı bir şekilde ters yönde uzaklaşmaya teşvik ederdim. Köye dönene kadar durma derdim, sonra da hayatımın sonuna kadar orada kalır, evimde saklanır ve kalan azıcık özgürlüğümün tadını çıkarırdım. Ama orada beni bekleyen dehşeti bilmeyecektim, hiçbirimiz bilmeyecektik - ne ben, ne Pierre, ne Cecilia ve kesinlikle ne de beni tanıştıracakları insanlar.

Hepimiz bunun unutulmaz bir hafta sonu olacağını düşündük ve öyle de oldu. Sadece yanlış sebeplerden dolayı.

Her şey bittiğinde, özenle yaşadığım hayatım mahvolmuştu ve keşke kocamın paranoyasını dinleseydim dedim.

O haklı.

Geçmiş sonsuza kadar saklı kalamaz.

Gerçek her zaman ortaya çıkacaktır ve ortaya çıktığında da iyi şanslar.

TWENTY-FOUR

CECILIA

Antoinette kanepenin minderlerini dolgunlaştırmayı bitirirken, "Sanırım en derli toplu hale getirebildiğimiz yer burası," diyor ve dairenin etrafına baktığında, sanırım haklı olduğunu görüyorum. Üçümüz son birkaç saatimizi yaşam alanımızı olabildiğince temiz ve düzenli hale getirmeye çalışarak geçirdik, böylece annemin taşındığımızdan beri burada tüketilen tüm abur cubur ve içecekler hakkında hiçbir fikri olmayacak. Burası neredeyse anahtarları aldığımız günden kadar güzel görünüyor ve kısa bir süre önce halıları kirleten boş pizza kutuları, boş şarap şişeleri ve atılmış kıyafetlerden eser yok. Son zamanlarda yediğimiz yemeklerin kokularını maskelemek için birkaç kokulu mumumuz bile var ve işlerini yapıyor gibi görünüyorlar.

Tiffany çalışmalarımıza hayranlıkla bakarken, "İyi iş çıkardık," diyor ve ben de ona katılıyorum.

"Yine bir kızın dairesine benziyor," diyorum gülerek, bir grup asi erkeğin yaşadığı bir yer gibi görünmesinin aksine. Ancak geçtiğimiz hafta boyunca netleşen bir şey varsa, o da yaşam alanımızda erkek meslektaşlarımız kadar dağınıklık yaratabileceğimizdir.

"Otele giriş yaptılar ve yoldalar, yani her an burada olabilirler," diyorum annemle Pierre'e ve nerede olduklarına ilişkin olarak. "Annen nasıl?"

O sırada Tiffany'ye bakıyorum ve telefonunu kontrol ettiğini görüyorum ve kontrol ettiğinde, son baktığından daha iyi haberler var.

'Uçağına binmek üzere,' dedi bana.

Tiffany'nin zavallı annesinin şimdiden katlandığı iki saatlik gecikmeye atıfta bulunarak, 'Harika, geç olsun güç olmasın,' diyorum.

'Sadece kısa bir uçuş, o yüzden çok geç kalmayacak,' diyor. "Buraya geldiğinde bizimle restoranda buluşabilir.

"Onu bekleyebilmemiz için yemeği ertelemekten mutluluk duyarım," diye öneriyorum ama Tiffany bunu yapmak istemiyor.

'Hayır, sorun değil. Gelip bizi bulabilir. Ben açım ve muhtemelen herkes de açtır, bu yüzden plana sadık kalacağız.

Planımıza göre hepimiz köşedeki restorana gideceğiz, saat yedi için rezervasyonumuz var; ailelerimiz olmadan gitmeyeceğimiz türden bir yer, çünkü pahalı, bu yüzden hesabın tamamını olmasa da bir kısmını karşılamaları yardımcı olacak.

Zil sesi hepimizi zıplatıyor, sinir bozucu ama komik bir alışkanlığı var ve bu annemin burada olduğu anlamına geliyor olmalı.

Umarım utanç verici bir şey söylemez ya da yapmaz, diye düşünüyorum kendi kendime onları içeri almaya giderken, ama bunu göreceğiz, çünkü ebeveynler de bazen çocukları kadar öngörülemez olabiliyor.

"Merhaba! Annem haftalardır bana ilk kez baktığında ağlıyor ve evden taşındığımdan beri çok fazla kilo vermediğimden emin olmak için kollarımı sıkmadan önce beni kucaklamak için kendine çekiyor, ki vermedim ama emin olmak zorunda.

"Paris'e hoş geldiniz," diyorum, bunu onlara söyleyebildiğim için kendimi büyümüş hissederek, Pierre'e de sarılmadan önce.

"Demek şimdi burada yaşıyorsun, öyle mi?" diyor beni arkadaşlarımla oturma alanında beklediği yere kadar takip ederken. "Harika bir yer.

Antoinette'i görüp ona da sarılmadan önce 'Evet, mükemmel' diyorum, en iyi arkadaşımın burada benimle birlikte geliştiğini görmekten mutluluk duyuyorum. Geriye sadece tanışmaları için yeni arkadaşım kalıyor.

"Bu Tiffany," diyorum ve annemle Pierre hayatımdaki en yeni kişiyi selamlarken yüzlerindeki gülümsemeyi koruyorlar. Ama nedense Tiffany ilk başta gülümsemiyor. Kararsız görünüyor, ama bu sadece utangaçlık olabilir, ki bu biraz beklenmedik olmasa da hoş bir şey, çünkü onu tanıdığımdan beri kesinlikle utangaç görünmüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor annem, hiç utanmadan ve Tiffany'yi de kucaklamaya gidiyor.

Annem biraz şaşırmış görünerek hafifçe geri çekilmeden önce sarıldıklarında Tiffany, "Ve sen," diye cevap veriyor.

"İngiliz misin?

"Evet," diye yanıtlıyor Tiffany, şimdi biraz gülümsüyor ama hâlâ normalde olduğu kadar mutlu görünmüyor.

"Oh, tamam. Özür dilerim, Paris'ten geldiğinizi düşünmüştüm," diyor annem, Pierre selam vermeden önce.

Şu anda garip görünen kişi annem ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen insanların birbirlerini tanımaya başlamasının ilk aşaması bu. Restorana gidip bir kadeh şarabın tadını çıkardığımızda herkesin gevşeyeceğinden eminim.

"Yemeğe gitmeden önce size etrafı gezdireyim," diyorum, annemle Pierre'e beni takip etmelerini işaret ediyorum, böylece onlara daireyi rehberli bir şekilde gezdirebiliyorum, çok uzun sürmeyecek.

Yatak odama doğru giderken omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve annemin hafifçe kaşlarını çattığını görüyorum; Pierre iyi görünse de Tiffany onun arkasında duruyor ve o da dalgın görünüyor. Neyse ki Antoinette her zamanki gibi davranıyor ve gitmeden önce hepimizin burada bir içki içmesini öneriyor.

"Buzdolabında bir şişe şarap var," diyor neşeye ve ben de annemle Pierre'e odamı gösterirken ona bunun kulağa hoş geldiğini söylüyorum.

Üvey babam "rahat" diyor, bu da küçük olduğunu söylemenin kibar bir yolu, ama ihtiyacım olan şey için fazlasıyla yeterli, yani partiyle geçen bir geceden sonra yatacak bir yer. Ne düşündüğünü öğrenmek için anneme bakıyorum ama hala garip görünüyor, sanki kendinde değil gibi. Tiffany'nin İngiltere'den geldiğini öğrenince değişmiş gibi görünüyor. Sorun bu mu? Annem bir şekilde benimle birlikte kaçtığı ülkeyle olan bu bağlantının bizim için bir sorun olacağından mı endişeleniyor? Eğer öyleyse, paranoyası had safhada, çünkü her İngiliz tehdit değil, sadece bir kişi, babam, eski sevgilisi ve onun da Tiffany ile hiçbir ilgisi yok.

"İyi misin anne?" diye soruyorum.

'Evet, iyi,' diye cevap veriyor, görünüşe göre kendini toparlıyor ve şimdi yatak odanın etrafına düzgünce bakıyor. 'Burası güzelmiş. Evdeki odandan daha düzenli.

Odadan çıkmadan önce gülerek 'Ben artık bir yetişkinim,' diyorum ve onlara her yeri fırçaladıktan ve neredeyse her şeyi çamaşır suyuna batırdıktan sonra pırıl pırıl olan banyoyu gösterdikten sonra arkadaşlarımla kanepelerde yeniden bir araya geliyoruz.

Antoinette, anneme ve Pierre'e birer kadeh şarap uzatırken, "Buyurun çocuklar, yolculuktan sonra susamış olmalısınız," diyor. Tiffany'nin çoktan

Ben de benimkini aldım ve umarım harika bir akşam olacak olana kadeh kaldırdım.

"Bu geceye," diyorum mutlulukla.

Herkesin kadehleri tokuşuyor ama herkes benim kadar heyecanlı görünmüyor. Tiffany hâlâ çok sessiz ve annemle ilk tanıştığından beri neredeyse tek kelime etmedi. Neden böyle? Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum ama herkesin önünde onu zor durumda bırakmak ve biraz içine kapanık görüldüğü gerçeğine daha fazla dikkat çekmek istemiyorum, bu yüzden bırakıyorum. Annem ve Pierre'i bu akşamın henüz bilmedikleri kısmı hakkında bilgilendirmeye karar veriyorum.

"Tahmin edin ne oldu? Tiffany'nin annesi de Paris'e gidiyor ve bu gece o da bizimle gelecek," dedim. "Öyle değil mi, Tiff?"

"Evet," diye yanıtlıyor bardağından bir yudum almadan önce ve cevabını biraz daha detaylandırmasını umuyordum ama öyle olmadı. Olduğu gibi, annem sessizliği çabucak dolduruyor.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor bana, biraz sinirli görünüyor, ki bu garip.

"Sana ne söyleyeyim?"

Tiffany'nin annesinin geleceğini. İngiltere'den geldiklerini. Herhangi bir detayı bilmek yardımcı olurdu.

"Tamam, özür dilerim. Önemli bir şey değil, değil mi?"

Anneme kaşlarımı çatıyorum çünkü bana neden sinirlenmiş gibi görüldüğü konusunda kafam karışmış durumda. Antoinette belli ki ikimizin arasında bir gerginlik olduğunu seziyor çünkü Pierre'e buraya gelişimizin nasıl geçtiğini soruyor ve böylece aramızdaki buzlar biraz olsun eriyor. Ama ortada kırılacak bir buz olmamalı, değil mi?

Odada neden bir tuhaflik var?

Havadan sudan konuşmaya devam ederken annem biraz rahatlamış görünüyor ve bu onu rahatlatıyor. Belki de yolculuktan dolayı yorgundu ya da kim bilir, ama şimdi iyi görünüyor. Tiffany de biraz daha konuştu, şarabını içerken açıldı ve sanırım bu sadece onun gerginliğinden kaynaklanıyordu. Belki de annemle tanışmak onun için düşündüğümünden daha büyük bir olaydı. Muhtemelen iyi bir izlenim bırakmak istedi ama gergin hissetti çünkü Antoinette misafirlerimizi zaten iyi tanıyor, oysa o tanımıyor.

Şimdi her şey daha iyi gidiyor gibi görünüyor ve içkilerimizi bitirirken Tiffany bana annesinden az önce indiğini söyleyen bir mesaj aldığını söyledi.

"Harika! Boş şarap bardaklarını toplayıp lavabonun yanına koyarken "Harika!" diyorum. 'O zaman restorana gidelim mi, bizimle buluşabilir.

Orada mı?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor Tiffany ve hepimiz çıkmaya gidiyoruz ama tam biz çıkmadan önce annem tuvalete gitmek için izin istiyor.

Hepimiz annemi beklemek için kapının önünde durduğumuzda şakayla karışık, "Beni genellikle sen beklersin," diyorum. Pierre kıkırdıyor ve annemin de kıkırdamasını bekliyorum ama kıkırdamıyor.

Banyoya giriyor ve kapıyı hızla kapatıp arkasından kilitliyor.

Onunla her şey yolunda mı?

TWENTY-FIVE

FERN

Neden İngiltere'den olmak zorundaydılar ki? Kendime sessizce kötü şansına lanet ederek soruyorum, çünkü harika bir hafta sonu olacağını düşündüğüm şey şimdi beni gergin bir enkaza dönüştürdü. Hikâyem İngiliz basınında yer aldığı anda Tiffany daha bebektir ama fotoğrafım hâlâ ara sıra, özellikle de işlediğim suçların yıldönümlerinde medyada yer alıyor, dolayısıyla beni daha önce bir yerlerde görmüş olabileceği hissine kapılıyor olabilir. Peki ya havaalanına yeni inmiş olan ve akşam yemeği için bizimle buluşmaya gelen annesi? Aradan bunca zaman geçmesine rağmen beni haberlerden tanıyacak mı? Yeterince farklı görünüyor muyum? Tüm haber bültenlerinde gördüğünü hatırladığı o meşhur doktorun karısına benzediğimi hissedecek mi ve eğer hissederse bu konuda ne yapacak?

Bu kadının kim olduğu ve beni tanıyıp tanımayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak son derece endişeliyim ve gerçekten etrafta takılıp öğrenmek istemiyorum. Ya bu yemekten kaçmak için bir bahane uydurursam? Hasta olduğumu söyleyebilirim, işe yarar mı? Pierre muhtemelen buna inanmaz çünkü bütün gün benimleydi ve ben iyiydim, ama aniden ortaya çıktığını söyleyebilirim. Midemin bulandığı ya da migrenimin tuttuğu gibi bir hikâyeye uydurabilirim ya da bu akşamki yemeği kaçırmama neden olabilecek başka bir rahatsızlık uydurabilirim. Sonra otele dönüp orada dinlenebilirim ve Tiffany'nin annesiyle tanışmak zorunda kalmam ya da neredeyse yirmi yıl önce İngiliz magazin gazetelerinde yüzümü gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığı konusunda endişelenmem. Yoksa aşırı tepki mi veriyorum? Belki de akşam yemeğine gidebilirim ve her şey yolunda gider. Kaçan kadın olarak tanınmayacağım ve sadece güzel bir akşam olacak.

Ne yapmalıyım?

Hiçbir fikrim

yok.

"Orada iyi misin anne?

Cecilia'nın sorusu ve ardından kapıyı çalması bana zaten burada çok uzun süre kaldığımı ve dışarıda beni bekleyen herkes için bu durumu tuhaflaştırmak istemiyorsam dışarı çıkmam gerektiğini söylüyor. Aynadaki yansımama bakarken, kendime bunca yıldan sonra tanınmanın imkansız olduğunu, bu yüzden iyi olacağımı söylemeye çalışıyorum. Saçlarımın rengi ve uzunluğu değişmiş. Köyde yemeden duramadığım Fransız pastaları sayesinde biraz kilo almışım. Ve yaşılandım, zamanın kırışıklıkları kılığıma bir katman daha ekledi. Ben aynı kadınıyım ama çok farklı görünüyorum ve İngiltere'den gelen birinin yanında her zaman böyle davranamam, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu hiç sağlıklı değil.

Ama aynadan uzaklaşıp kapının kilidini açmaya gittiğimde hala ne yapacağımdan emin değilim. Ancak kapıyı açıp Cecilia'nın yüzünde heyecanlı bir sırıtişla kapının diğer tarafında durduğunu gördüğümde bu geceyi mahvedemeyeceğimi anlıyorum. Kızım beni Paris'te ağırlamaktan ve burada kendisi için kurduğu hayatın bir parçasını bana göstermekten heyecan duyuyor, bu yüzden bunu onun için mahvetmek istemiyorum. Yeni işi ve boş zamanlarında neler yaptığı hakkında her şeyi duymak ve yeni arkadaşını biraz daha yakından tanımak istiyorum. Ayrıca, Antoinette'in köydeki annesine kızına yetişeceğime dair söz verdim, böylece döndüğümde bir sürü haberim olacak. Sağ olsun, Antoinette'in annesi pek iyi değil, o yüzden bizimle gelemeyi ve ben buradayken çocuklarımızla yemeğe çıkmadığımı öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacak.

"Kusura bakmayın. Artık gitmeye hazırım," diyorum yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek ve Cecilia gözlerini devirerek herkese gidebileceğimizi söylüyor.

Kızımın dairesinden çıkan herkesi takip ediyorum, bu akşam yemeğine devam etmekle büyük bir hata yapmadığımı umuyorum. Ama restorana yaklaştıkça, midemde açıklayamadığım ya da kurtulamadığım bir batma hissi oluşuyor.

Altıncı his diyelim.

Ama korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyorum.

TWENTY-SIX

EVELYN

Evden restorana doğru kısa bir yürüyüş yaparken, yol boyunca Cecilia'nın annesine birkaç kez dikkatlice bakıyorum, çünkü onda beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğundan emin değilim ama belli belirsiz tanıdık geliyor, sanki onu daha önce bir yerlerde görmüşüm gibi. Ama kesinlikle görmedim, onu çevreleyen deja vu hissinden kurtulmama yardımcı olmuyor.

Garip hisseden sadece ben değilim. O da biraz 'garip' görünüyor, sanki tam olarak yerleşmemiş gibi. Evden çıkmadan önce banyoda çok uzun zaman geçirdi ve bir noktada, bu akşam hepimizle yemeğe gelmek isteyip istemediğini merak ediyordum. Hâlâ burada, yani sanırım istiyor, ama annemin geleceğini öğrendiği zaman biraz hevesini kaybetmiş gibi görünüyordu.

İngiltere'den bahsetmek onu kesinlikle ürkütüyor gibiydi ama belki de bunun iyi bir nedeni vardır. Cecilia bana yetiştirilme tarzından ve annesiyle birlikte tehlikeli bir kişiden kaçmak için evden nasıl kaçtıklarından bahsetti, bu yüzden muhtemelen geldiği yer hatırlatıldığında biraz gerginlik yaşıyor. Restorana doğru ilerlerken, gerginlik hissimi neye bağlayacağımdan hala emin olmasam da, bunu buna bağlayacağım.

"Neredeyse geldik," diyor Cecilia neşeyle, bu gece için kendini iyi hissettiği belli - ve neden hissetmesin ki? Antoinette de mutlu görünüyor, Pierre'le köy hakkında bir şeyler konuşuyor. Her şeye rağmen annemin gelmesine sevindim çünkü bu kadar çok geçmiş olan bu dördünün arasında kendimi kolayca dışlanmış hissedebilirdim. Ben yeniyim, herkesin

hala tanımaya çalışıyor ve ben de onları tanımaya çalışıyorum, bu yüzden sanırım masada tanıdık bir yüz olması güzel olacak.

Annemden gelen mesajda gümrükten beklediğinden daha hızlı geçtiğİ ve şu anda taksiyle restorana doğru gittiğİ yazıyor. Muhtemelen bizden yirmi dakika kadar geridedir, ama bu bize masaya oturmak ve belki de ilk içkilerimizi sipariş etmek için zaman kazandıracaktır, bu yüzden ona ne almamı istediğini sormak için mesaj attım. Buraya geldiğinde onu bekleyen bir içki olmasının benim için hoş olacağını düşündüm ve bu hafta sonu annemle çaba göstermeye çalışmanın sadece küçük bir parçasıydı. Felaketle sonuçlanabilir ama beni görmek için bu kadar yol geliyorsa denemeliyim sanırım. Belki de seyahatlerimle aramızda yarattığım mesafe, tekrar bir araya geldiğimizde yardımcı olur. Annemle daha iyi bir ilişkim olsaydı iyi olurdu ve belki de bunun anahtarı birbirimizi çok az görmemiz ve Arberness'ten biraz daha canlandırıcı bir yerde olmamızdır.

Annem bana bir kadeh kırmızı şarap istediğini söylüyor, ben de restoranın kapısına vardığımızda ve muhtemelen misafirperverlik ve kaliteli yemek konusunda her türlü süslü niteliğİ sahip sırtan bir şef garson tarafından karşılandığımızda bunu hafızama kaydediyorum. Bize masayı gösterirken menüleri taşıma şeklinden ve ıstakozlarla dolu akvaryum, birazdan bir müzisyenin sahne alacağı piyano ve tabii ki restoranın arka tarafındaki büyük cam pencerelerden Paris'e ve ünlü kuleye bakan manzara gibi çeşitli şeyleri işaret etmesinden bu izlenimi ediniyorum. Ardından, bize sunulan şarap seçeneklerinin yanı sıra günün orbası, şefin spesiyali ve bu akşam burada kendisi yemek yiyor olsaydı kişisel olarak neyi tavsiye edeceğİ hakkında iyi prova edilmiş bir konuşmaya başladı.

Tüm bunları dinledikten sonra, hem geniş içecek menüsünün hem de masamızın önündeki harika Paris manzarasının tadını çıkarmak için birkaç dakika yalnız kalmadan önce söyleyebileceğimiz en son şey 'teşekkür ederim' oldu.

"Bu harika," diyorum ve Pierre de benimle aynı fikirde.

Cecilia'ya "Rezervasyon için iyi iş çıkardınız," diyor. "Masa bulmak zor oldu mu?"

'Paris'te bağlantılarım var,' diye göz kırparak yanıtlıyor. 'Ama çok heyecanlanmayın. Muhtemelen fatura geldiğinde kendimizi hazırlamalıyız.

Pierre, menüdeki bazı fiyatları bakıp kaşlarını kaldırmadan önce, "O kadar pahalı olmayacağına eminim," diyor.

Onun yanında ve benim karşımda, karısı sessizce oturmuş kendi menüsünü inceliyor, kafasını kaldırmıyor, pek bir şey söylemiyor. Ona tekrar gerçekten bakma şansım oldu. Çok tuhaf ama yine de onu daha önce bir yerlerde gördüğüm hissine kapılıyorum. Ama nerede?

Telefonuma bir mesaj daha geliyor ve muhtemelen masada kontrol ederek böyle bir yerde yemek yemenin kurallarından birini çiğniyorum, ama annemin nerede olduğunu görebilmek için bunu yapmak zorundayım.

Garson içkilerimizi sormak için geldiğinde masadakilere "Annem on dakika uzaklıkta," diyorum ve bu akşam piyanodan gelen ilk sesleri duymadan hemen önce siparişlerimizi veriyoruz. Hepimiz dönüp müziğin geldiği yöne bakıyoruz ve smokinli, gümüş saçlı bir adamın tuşların başında oturduğunu görüyoruz, gözleri kapalı ve parmakları hafızasından hareket ediyor, sadece bu mekanın ambiyansına katkıda bulunan bir şarkı çalıyor.

Burası kesinlikle seyahatlerime başlarken kendimi bulmayı beklediğim türden bir yer değildi. Düzinelerce uluslararası gezginle çevrili köhne bir mutfakta paket erişte yiyeceğimi, klasik bir müzisyenin bize serenat yaptığı bu tertemiz yemek masasında şarabımın gelmesini beklemeyeceğimi sanıyordum. Annemin bu macerada bana katılmasını kesinlikle beklemiyordum, ama şu anda beş dakikadan fazla uzakta olmamalı ve çok yakında yanımdaki boş koltuğa oturacak ve bu akşam birlikte olduğumuz diğer insanlarla tanışacak.

Yeni arkadaşlarım hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Yemek yediğimiz yere ve yaşadığım daireye bakarak muhtemelen ayaklarımın üzerinde durduğumu düşünecektir. Kesinlikle oldukça göz alıcı hissettiriyor. Biz burada kaldıkça Cecilia'nın annesi daha da rahatlıyor gibi görünüyor. Menüdeki şarapların birçoğu ve kocasının sipariş etmeyi düşündüğü ana yemekle hangi şarabın iyi gideceği hakkında oldukça fazla şey biliyor gibi görünüyor ve bu da bana böyle yerlerde yemek yemeye tamamen alışkın olmadığını gösteriyor. Öte yandan, bir doktorla evli, eminim bu ona güzel bir hayat sunmuştur ya da en azından İngiltere'deki eski sevgilisinden ayrıldığından beri güzel bir hayat sunmuştur.

Doktor düşüncesinin vücudumda yarattığı bir ürperti var.

Rahmetli babam da tıpkı Pierre gibi doktor olduğu için mi eve biraz yakın geliyor? Yoksa başka bir şey mi? Bilmiyorum ama kendimi yine Cecilia'nın annesine bakarken buluyorum, ama bu sefer yakalanıyorum.

"İyi misin, Tiff? Cecilia annesine baktığımı fark etmiş olacak ki bana soruyor.

"Ee, evet, iyiyim," diyorum ama işe yaramıyor - iyi olmadığım çok açık ve arkadaşım da bunu biliyor.

"Ne oldu?" diye ısrar ediyor ve masadaki herkes bana bakıyor, arka plandaki tek gürültü mükemmel çalınan piyanonun sesi.

"Sadece..." diye başlıyorum, sonra söylemesem mi diye düşünüyorum. Ama Cecilia'nın annesi de dahil olmak üzere herkes hala bana bakıyor ve bir cevap bekliyordu, ben de tekrar ona baktım ve gerçeği söyledim. "Şey. Sadece seni bir yerden tanıdığımı düşünüyorum, hepsi bu.

"Annemi tanıdın mı? Cecilia gülmeden önce ikimizin arasına bakarak soruyor. "Bu çok garip.

Antoinette de gülüyor. Ama Cecilia'nın annesi gülmüyor. Sadece masaya bakıyor ve sonra elini karnına götürüyor.

'Oh hayır. Banyonuzda biraz midemin bulandığını hissettim' diyor. 'Midem biraz rahatsız ve korkarım bu akşam yemeğin tadını çıkaramayacağım. Otele geri dönmek zorunda kalabilirim.

Bu bana çok kötü bir oyunculuk gibi geliyor ama hem Pierre hem de Cecilia bunu yutmuş görünüyor ve ona iyi olup olmadığını soruyorlar. Hayır diyor, ama bir dakika önce bana iyi görünüyordu, en azından ben onu tanıdığımı söyleyene kadar. Ama kimse başka bir şey söyleyemeden annem masaya geliyor.

Beni gördüğünde "Merhaba!" diyor ve ben de hemen ayağa kalkıp ona sarılıyorum, böylece diğer yabancıların yanında kendini daha rahat hissedecek. Bu aynı zamanda normal bir ilişkimiz varmış gibi görünmesini de sağlayacak, çünkü Cecilia'nın ailesinin tuhaf olduğumuzu düşünmesini istemiyorum.

Nadiren de olsa kucaklaşmak güzeldi ve ayrılırken annem birlikte olduğum diğer insanlara bakmadan önce buranın ne kadar güzel bir restoran olduğunu söyledi.

İşte o zaman yüzü dehşet içinde düştü. Şu anda benim baktığım kişiye bakıyor ama arada çok önemli bir fark var.

Sadece Cecilia'nın annesini tanıdığımı sandım.

Ama annemin onun kim olduğunu bildiği çok açık.

TWENTY-SEVEN

ALICE

Bu nasıl oldu?

Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim kadının yüzüne bakarken söyleyebildiğim tek şey "Fern?" oldu.

Son gördüğümünden bu yana değişmiş bir yüz, ama yirmi yılın en iyi kısmı bunu yapar. Hâlâ o, tabii ki öyle. Bu yüz hatlarını her yerde tanırım, birkaç kırıksıklık ve yeni bir saç modeli olsa bile. Paris'in ortasında şık bir restoran gibi alışılmadık bir ortamda bile onun yüzünü tanıyabilirim. Arberness'ten ya da Cornwall'dan, yani bu kadını çağırttığım yerlerden çok uzaktayız ama onun o olduğunu inkâr etmek mümkün değil; gerçi tuhaf bir şekilde Fern de şimdi bunu yapmaya çalışacak gibi görünüyor.

"Affedersiniz?" diyor, şaşkın görünüyor, ama ifadesindeki şoku da görebiliyorum ve o da benim kadar hazırlıksız yakalanmış durumda. Bir hata yapmışım gibi davranmakta pek de iyi bir iş çıkarmıyor. O da beni tanımış olmalı - tanımamasına imkân yok. Çok fazla geçmişimiz var.

Masadaki adam şimdi "Fern kim?" diye soruyor ve dürüst olmak gerekirse yüzündeki şaşkınlık gerçek gibi görünüyor. Fern'in hayatında yeni bir erkek olduğunu ve ondan sır sakladığını tahmin ediyorum ama bu pek de şok edici değil. Şok edici olan şey, geçmişimle tekrar yüzleşmem ve daha spesifik olarak doktorun karısıyla bir kez daha yüz yüze gelmem. O kadar uzun zamandır kaçıyor ki, İngiltere'deki polisin onu aramaktan vazgeçtiğine ikna oldum. Belki şimdiye kadar onu unutmuşlardır bile. *Ama ben asla unutmadım.*

Fern'e, "Benim olduğumu biliyorsun," dedim. "Alice.

Fern adımı duyuyor ama yine de kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor, masadaki gerçekten bilmeyen diğerlerinin aksine.

"Evelyn, gitmemiz gerek" diyorum aniden kızıma, hâlâ neye bulaştığımı tam olarak bilmediğimi hissediyorum ama çocuğum için en iyisinin bu durumdan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak olduğunu düşünüyorum. Ama sadece bizim için en iyisi değil, bu masadaki herkes için en iyisi, çünkü Fern dışında, hepsi onun hakkında ne kadar şey biliyor? Masada kızımın birlikte oturan iki genç kadın daha görüyorum ama kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. En son birlikte olduğumuzda Fern'in yanında küçük bir kızı vardı, sanırım bu kadınlardan biri o olmalı. Diğer bir arkadaş olabilir ya da belki Fern'in artık iki kızı var. Durum ne olursa olsun, Fern'in tüm ailesi daha da kötüye giderse havaya uçma riski altında ve geçmişe rağmen Fern yine de çocuğumun hayatını kurtardı. Tekrar uzaklaşmaya hazırım, özellikle de uzaklaşmak Fern'in varlığında yapılabilecek en güvenli şey olduğu için.

"Evelyn?" diyor genç kadınlardan biri. "Adının Tiffany olduğunu sanıyordum?"

Bu benim kafamı daha da karıştırıyor ve kızıma bakıyorum, ama o henüz yerinden kalkıp, yapmamızı önerdiğim gibi gitmiyor. Bana bakmadan önce Fern'e bakıyor, görünüşe göre onay almak için.

"Fern?" diye soruyor meraklı bir ses tonuyla, sonra cevap vermeme bile gerek olmadığını fark ediyor. Bu kadınla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu zaten hissediyordu. 'Aman Tanrım, bu sensin! Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum! Sen babamı öldüren kötü kaltaksın!'

Evelyn oturduğu yerden kalkıyor ama sadece masanın öbür ucundaki Fern'e hamle yapmak için... Fern hemen yoldan çekiliyor, yanındaki adam da Evelyn'i uzak tutmak için kolunu uzatıyor. Ancak çıkardığı gürültü tüm restoranı rahatsız ediyor ve piyano çalmayı bıraktığında, diğer yemek yiyenler için ana eğlence kaynağı haline geliyoruz.

"Ne halt ediyorsun sen? O benim annem!" diyor Fern'e en yakın genç kadın, sanırım bu Cecilia olmalı, yıllar önce Cornwall'da kısa bir süre tanıştığım bebek. "İyi misin anne? Neler oluyor?"

Cecilia Fern'e bakar, onun iyiliği için endişelenmektedir çünkü Fern bayılacak gibi görünmektedir. Hayalet gibi bembeyaz kesilmiş ve ortağı ile kızı onu dik tutmasa yere yığılacakmış gibi görünüyor.

"Evelyn! Gidelim" diyorum, kızım Fern'i zorlamaya devam ederse bunun kötü sonuçlanacağından korkuyorum; bu kadın her seferinde

Köşeyi dönünce hep kaçıyor ama birileri ölmeden önce değil.

Ama Evelyn benim yıllar önce yaptığımı yapıp Fern'in çekip gitmesine izin verecek durumda değil. Bu noktayı en dramatik şekilde vurgulamak için masadan bir bıçak alır ve en keskin ucunu Fern'e doğrultur.

"Sen olduğunu biliyorum ve bu sefer kaçamayacaksın! Evelyn ağlıyor.

Garsonlardan biri durumu yatıştırmaya çalışmak için koşarak geliyor. Onu kıskanmıyorum - gerçekte neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri olsaydı, durumu yatıştırmamanın artık imkansız olduğunu bilirdi. Bunu zaten biliyorum, bu yüzden tek umudum Evelyn o bıçağı kullanıp Paris hapishanesine düşmeden ya da daha kötüsü Fern bıçağı ele geçirip kendini savunmak için kullanmadan önce onu buradan çıkarmak.

"Evelyn, lütfen! Bıçağı tutan kolunu tutarak tekrar deniyorum ama gücü beni şaşırtıyor, belki de şaşırtmamalı. Kızım hayatı boyunca içinde büyüdüğü koşullardan nefret etti ve şimdi bunların hepsinin nedeniyle yüz yüze geldi. Asla geri adım atmayacak ve sanırım Fern de bunu benimle aynı anda anlıyor çünkü aniden gitmek için dönüyor.

"Artık gitmeliyiz! Fern ağlıyor. "Bu insanlar tehlikeli!

Evelyn'in elinde bir bıçak varken buna karşı çıkmak zor, bu yüzden ortağı ve kızı hızla onu takip ediyor, ancak diğer genç kadın sadece koltuğunda kalıyor, görünüşe göre korkudan donmuş ya da oturmaya devam etmek için sersemlemiş. Üç aile üyesinin restorandan ayrılışını izliyoruz. Ama en azından gidiyorlar. Fern'le yolumun tekrar tesadüfen kesişmesi beni hayrete düşürüyor; önceki seferlerde olduğu gibi kan dökülmediği için şanslı olduğumuzu da biliyorum.

Ve sonra Evelyn elinde bıçakla Fern'in peşinden gider.

"Hayır!" diye bağırarak kızımı beni geçmeden yakalamaya çalışıyorum. Ama artık çok geç, bu yüzden tek yapabildiğim Fern ve ailesini restoranın dışına doğru kovalarken onu takip etmek. Arkamızda aval aval bakan müşterileri ve gidişimizi izlemekten başka bir şey yapamayan dehşete düşmüş garsonları aceleyle bırakıyoruz.

Evelyn! Dur! O tehlikeli! Kızımı caddeye kadar kovalarken bağıriyorum ama o yavaşlamıyor ve birkaç yaya aceleyle yolundan çekilirken Fern'e bıçak saplamasını engellemenin imkansız olduğunu anlıyorum çünkü onu yakalayamıyorum. Ama pes de edemiyorum, bu yüzden koşmaya devam ediyorum ve başka bir sokağa geçerken ve daha fazla yaya yolumuzdan çekilirken kızıma sesleniyorum.

İleride bir araba kornası duyuyorum ve Fern'in çaresizce kaçmaya çalışırken bir aracın çarpmasından kıl payı kurtulduğunu görüyorum, ama bu Evelyn'in ona biraz yol açmasını sağlıyor. Şimdi Fern'in yanındaki adamın kızımın o bıçakla bir yıkıma neden olmasını engelleyebileceğini umuyorum.

Şimdi daha büyük bir caddeye çıktık ve Fern ile ailesinin yolun karşısına koştüğünü gördüğümde birkaç araba frene basmak zorunda kaldı. Evelyn'in karşıya geçmeye çalışırken hızla gelen bir araç tarafından ezilmek üzere olmasından korkuyorum. Ve sonra mide bulandırıcı bir gümbürtü duyuyorum - işte o zaman arabalardan birinin önlerinden kaçan insanlardan kaçınmak için yeterince hızlı yavaşlayamadığını anlıyorum.

İlk başta kızımın zarar görmesinden korktum. Ama çarpan o değildi. Kaldırımın hemen kenarında durdu. Bütün bunlara sebep olan kadının Fern olup olmadığını merak ediyorum ve onun ölü bedenini görmenin nasıl bir his olacağını düşünüyorum. Ama o da değil, çünkü yolun karşısına geçtiğini ve tam karşımda durduğunu görebiliyorum, ancak o da kazaya doğru dönmüş durumda. Sonra Cecilia'nın da onunla birlikte olduğunu görüyorum, bu da sadece bir kişinin kayıp olduğu anlamına geliyor.

İşte o zaman Fern'in ortağının yolun ortasında yüzüstü yattığını görüyorum.

Ona çarpan aracın ön tamponu hasar görmüş ve aracın sürücüsü direksiyonun arkasından inmiş ve olanları anlamaya çalışırken başını ellerinin arasına almış. Görüldüğü kadar kötü görünüyor çünkü kurban hareket etmiyor. Bunu bilen tek kişi ben değilim. Birçok sürücü ve yayanın da durup baktığı kalabalık yolda gözlerim Fern'in gözleriyle buluştuğunda, az önce birlikte olduğu adamın artık aramızda olmadığını bildiğini görüyorum.

İşte o zaman Evelyn'i tutuyorum ve ona polis gelmeden ya da daha kötüsü Fern misilleme olarak bir şey yapmadan önce buradan hemen çıkmamız gerektiğini söylüyorum.

Bu sefer, nihayet, kızım da benimle aynı fikirde.

TWENTY-EIGHT

FERN

"Pierre!

Kocama ulaşmak için aceleyle yola geri dönüyorum, kendime trafik çarpmasından endişe etmiyorum çünkü etrafımdaki her şey durmuş durumda. Yol tamamen kapalı, çünkü sevdiğim adam asfaltta yatıyor ve o araba çarptığından beri henüz hareket etmedi.

Pierre! Beni duyabiliyor musun?"

Ona ulaşıp yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum, hareket ettiğini görmeyi ya da bir ses çıkardığını duymayı umuyorum, ama ses çıkarmayınca boynunun yan tarafında nabız olup olmadığını kontrol ediyorum. Hissedemiyorum ama bu sadece içinde bulunduğu garip pozisyondan kaynaklanıyor olabilir. Şu anda yüzüstü yatıyor, ancak onu sırt üstü çevirmeyi denemekten daha iyi biliyorum, çünkü bu, aldığı yaraları daha da kötüleştirebilir. En azından buraya gelecek olan acil servis çalışanlarının ellerinde işe yarayacak bir şeyler olduğunu hissedebilmek için ondan tek bir yaşam belirtisi almak için çaresizim. Ancak Pierre'in kıpırdamayan bedenine bakarken ve hem kafasında hem de sırtında kan gördüğümde en kötüsünden korkuyorum - ve korkan tek kişi ben değilim.

"Öldü mü?" diyor arkamdaki korkmuş ses ve Cecilia'nın yere baktığını görmek için arkamı dönüyorum. Onun arkasında telefonla konuşan birini görüyorum ve yardım çağırdığını tahmin ediyorum. Sonra etrafıma bakıyorum ve beni izleyen, ne olacağını görmek için bekleyen başka yüzler görüyorum. Ama Alice ve Evelyn'in yüzleri aralarında değil, gerçi bunun iyi mi kötü mü olduğunu göreceğiz.

Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kızım nasıl oldu da Alice'in kızıyla arkadaş oldu ve nasıl oldu da hepimiz Paris'te bir restoranda aynı masaya oturduk, benim gerçek kimliğim ortaya çıktı ve

Bir zamanlar hayatını kurtardığım kişi daha sonra beni sokaklarda bıçakla kovaladı. Ancak şu anda en önemli şey kızımı korumak ve bu da beş yaşından beri tanıdığı adamın şu anda önünde kanlar içinde ve morarmış bir şekilde yattığı gerçeğini hazmetmeye çalışırken ona yardımcı olmak anlamına geliyor.

Bilmiyorum. Yani, hayır, o ölmedi. Sadece yardıma ihtiyacı var,' diyorum ve sesimi buradaki herkesin duyabileceği şekilde yükseltiyorum. 'Yardıma ihtiyacı var! Ambulans çağırın! Lütfen, ona yardım edin!

Yerdeki doktorun acilen bakıma ihtiyacı var ve uzaktan gelen siren sesleri bana yardımın yolda olduğunu söylüyor. Çok hızlı oldu ama sanırım kaza yapılacak bir yer varsa, dünyanın en işlek şehirlerinden birinin ortası en iyi yerdir - yardımın gelmesi asla uzun sürmez. Yardım gelene kadar Pierre'le oturup ona iyi olacağını söylemekten başka yapabileceğim bir şey yok, bir yandan da sadece beni duyması için değil, ona doğruyu söylediğimi anlaması için dua ediyorum.

Cecilia başka bir şey söylemiyor, sadece ayakta duruyor ve önünde yerde yatan bana bakıyor. Bir ambulans geliyor ve sağlık görevlileri hızla işe koyulmadan önce iniyorlar. Hastayı muayene edebilmeleri için yoldan çekiliyorum ve birazdan olumlu bir haber geleceğini umuyorum. Mucizevi bir şekilde dileğim gerçekteşiyor, çünkü hastanın öldüğünü doğrulamıyorlar, bunun yerine onu olabildiğince hızlı bir şekilde güvenli bir şekilde hareket ettirmeye çalışıyorlar, bir yatağa yatırılmadan ve ambulansın arkasına taşınmadan önce boynunu destekliyorlar. Cecilia gibi ben de hızla onu takip ediyorum ve içeri girmeme izin veriliyor; ikimiz de Pierre'e yapılan müdahaleyi korku ve umutla izliyoruz. Ambulansın kapıları kapanıyor ve hareket ediyoruz.

Paris sokaklarında en yakın hastaneye ulaşmak için yarışırken, bir çift sağlık görevlisinin A&E bölümündeki meslektaşlarına hastayı oraya götördüklerinde çalışabilecekleri bir şeyler vermek için ellerinden geleni yaptıklarını izliyorum. Kocam kalp monitörüne bağlandı, oksijen verildi ve korkutucu bir şekilde defibrilatörle bir kez canlandırıldı. Hayata tutunmaya çalışıyor ama durumunun kötü olduğu açık ve sağlık görevlileri bunu biliyor gibi görünüyor çünkü onlara ne zaman neler olduğunu ya da iyi olup olmayacağını sorsam ya ellerinden geleni yaptıklarını ya da sessiz olmamı söylüyorlar.

Cecilia hala bir şey söylemiyor, bu yüzden tam olarak ne düşündüğünü bilmek zor. Tek endişesinin Pierre'in sağlığı olduğunu tahmin ediyorum, belki de umuyorum, ama o restoranda söylenenlerden sonra, suçlandığım şeyi ve bana takılan ismi düşünüyor olabileceğinin de farkındayım.

çağırdı. Alice bana Cecilia'nın beni hiç tanımadığı gerçek adım olan Fern ile seslenirken, Evelyn babasını öldürdüğümü söyledi.

Cecilia tüm bunlardan ne çıkarıyor?

Tehlikede olduğumuzu, o restorani terk etmemiz gerektiğini vurgulamaya çalıştım ve kocamın kazasından önce Pierre ve Cecilia'nın yanımda görünmesiyle o yola ulaşmayı başardım. Ama şimdi korkarım her şey bitti ve kocama ne olursa olsun, ondan ve kızımdan cevaplamam gereken bazı zor sorular olacak. Ama Pierre'in bana bu soruları sormak için hayatta olmasını, ona üzgün olduğumu ve yalanlarıma rağmen onu gerçekten sevdiğimi söyleyemeden ölmesine tercih ederim, bu yüzden geleceğin tüm korkutucu düşüncelerini şimdilik kafamdan uzaklaştırıyorum ve sağlık görevlilerini onu kurtarmaları için teşvik etmeye devam ediyorum.

Ne yazık ki hastaneye vardığımızda kalp monitörü yaşam belirtisi göstermeyi bırakmış ve defibin tekrar tekrar kullanımı eskisi gibi çalışmıyordu. Fransızca bir sürü acele cümle duyuyorum ve dil anlayışım bunlardan birini deşifre etmeye yetiyor, ancak duyduğumda keşke yapmasaydım diyorum.

"Onu kaybediyoruz.

"Hayır! Denemeye devam et! Yüzümden yaşlar akarak ağlıyorum ve şimdi Cecilia da ağlıyor. Ancak sağlık görevlilerinin tüm çabalarına rağmen, ambulansın kapıları açıldığında ve yardım etmek için başka biri içeri girdiğinde, onu içeri sokma telaşının sona erdiği açıkça görülüyor.

Pierre gitti.

Ölümü bana yarım saat sonra hastanedeki kıdemli bir doktor tarafından teyit edildi, ancak söylediği bir şey diğerlerinden daha fazla dikkatimi çekse de sözleri benim için sadece bir bulanıklık.

"Polis.

Tabii ki olaya müdahil olacaklardır çünkü bir adamın nasıl olup da bir arabanın çarpması sonucu öldüğüne dair bir soruşturma yapılması gerekecektir. Eminim olaya karışan aracın sürücüsüyle yol kenarında çoktan konuşulmuştur ve onlara gerçeği, yani Pierre'in iki kişiyle birlikte trafiğin önüne çıktığını söylediğini tahmin ediyorum. Birkaç tanık da polisle konuşmuş ve bu ifadeyi desteklemiş olabilir, ancak muhtemelen yola koştuklarını gördükleri kişilerin kovalandığını söylemiş olabilirler. Polis benimle konuşmak ve neden kaçtığımızı öğrenmek isteyecektir ve bunu sorduklarında onlara ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Alice ve Evelyn'in polisle konuşup konuşmayacağı konusunda da hiçbir fikrim yok.

Ama Őu anda bunu dűŐünemiyorum bile çünkü kocamı yeni kaybettim ve kızım da babası gibi sevdiği bir adamı kaybetti. Bu yüzden özel bir odaya götürölürken yanında kalmaya özen gösteriyorum ve polis hakkında endişelenmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Buraya gel," diyorum, ona sarılmaya çalışıyorum ama yaklaŐtıĐında geri çekiliyor.

"Benden uzak dur! Cecilia kızgın görünerek ağlar. "Ve bana gerçeği söyleyene kadar benden uzak durabilirsin!

"Gerçek mi?"

"Kimsin sen?"

"Ne? Benim, annen.

"Neden sana Fern dediler? Ve neden Tiffany, Evelyn ya da adı her neyse, babasını senin öldürdüğünü söyledi?"

Sanırım bu konuşmayı gerçekten yapıyorum. "Bilmiyorum. I..."

Beladan kurtulmak için yalan söylemek benim doğal eğilimimdir ve ancak yalan işe yaramadığında şiddete başvururum, ancak bu farklı. O benim kızım, bu yüzden ona yalan söylemek daha zor, özellikle de artık büyüdüğü için ve şiddete gelince, sırrımı koruma meselesi olsun ya da olmasın, ona zarar verecek bir şey yapmamın imkanı yok. Bu yüzden aptalı oynayacağım düşünce tarzını bırakıp başka bir yol izliyorum çünkü Pierre öldüğüne göre bu işin daha da kötüye gidebileceğini sanmıyorum, özellikle de Cecilia bundan sonra ne yapacağını söylediğinde.

"EĞer bana doğruyu söylemezsen beni bir daha asla göremezsin," diyor kızım ve bir yalanı daha ağzından kaçırmaya çalışırsam ne olacağı konusunda beni hiç şüpheye düşürmüyor. Bu yüzden zahmet etmeyeceğim. Neden uğraşayım ki? Zaten gerçek adımları ve neler yaptığımı biliyor; internette boşlukları doldurması uzun sürmez. İşte başlıyoruz.

"Sana karşı dürüst olmadım," diye başlıyorum, Drew ölmeden ve ben masum bir halk üyesi olmaktan çıkıp bir suçlu haline gelmeden önceki halimden daha da gergin hissederek. "Sana İngiltere'yi terk ettiğimizi çünkü beni taciz eden bir partnerim olduğunu söyledim. Ama gerçek bu değildi. Gerçek Şu ki..."

Bu çok zor. Başka bir can almaktan daha zor, ya da en azından Şu anda, hastanenin bu sessiz, özel bölümünde, etrafımızdaki odalarda pek çok başka hayat kurtarılırken öyle hissettiriyor.

"Gerçek Şu ki, İngiltere'den ayrıldık çünkü polisten kaçıyordum," diyorum konuşurken titreyerek. "Bugün hâlâ onlardan kaçıyorum.

Kaçıyor musun? Ne yaptın sen?' Nereden başlasam ki?

'Bazı hatalar yaptım. Bazı şeyleri yanlış şekilde ele aldım.

Ben-' 'Ne yaptın?'

Cecilia belirsiz olmama izin vermeyecek.

"Kocamın bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Ben de onu öldürtmek ve suçu metresinin üzerine atmak için bir plan yaptım.

Cecilia mahcup görünüyor, ancak bazı boşlukları kendisi doldurmaya başlasa da olayın yarısını bile bilmiyor.

"O Evelyn'in babası mıydı?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca, bu akşam yemekte tanıştığı kadının rahmetli kocamın beni aldattığı kişi olduğunu anlıyor.

Zaten bilmesini istediğimden çok daha fazlasını biliyor, ancak şu anda İngiliz gazetelerinde rezil olmuş bir doktorun dul eşi olduğum bağlantısını kurmuş gibi görünmüyor.

'Kocanı öldürdün ve suçu metresinin üzerine attın' diyor, gerçekleri kendi kendine tekrarlayarak. 'Bu yüzden mi kaçtın? Bu yüzden mi tüm hayatım boyunca İngiltere'nin asla gidemeyeceğim korkunç bir yer olduğu söylendi?

"Bizi korumaya çalışıyordum.

"Kendini korumaya çalışıyordun! Cecilia ağlıyor, annesinin gerçekte kim olduğunu öğrenirken gözleri yaşıyor. 'Seni bencil sürük! İnsanların hayatlarını mahvettin ve bana her gün yalan söyledin ve şimdi Pierre senin yüzünden öldü!

'Bu benim hatam değildi! Onu trafiğin içine doğru kovalamadım,' demeye çalışıyorum ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum çünkü elbette suçlu benim ve Cecilia da bunu biliyor. Ama o başka bir şey söyleyemeden ve ben ona babasına gerçekte ne olduğu da dahil olmak üzere daha fazla bir şey söyleyip söylememe konusunda acımasız bir karar vermek zorunda kalmadan önce, odaya giren bir polis memuru tarafından bölündük.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor," diyor dalgın bakışlı adam, muhtemelen sevdiğimiz birini kaybettiğimizin ve şimdi hayatımıza daha fazla stres getirmesi gerektiğinin farkında olduğu için. Ancak ikimizin gerçekte ne kadar stres altında olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok.

Evet, Pierre'in yasını tutuyoruz ama başka bir şeyin de yasını tutuyoruz.

Artık sandığımız gibi sevgi dolu bir anne-kız ikilisi olmadığımız gerçeğinin yasını tutuyoruz. Ve işler daha da kötüye gidecek.

Polis memurunun ilk sorusunu yanıtlamakla başlayarak, buradan daha da kötüsü. "Merhum neden trafiğe çıkıyordu?"

TWENTY-NINE

CECILIA

Hayatımın büyük bir bölümünde sevdiğim bir adamın gözümün önünde öldüğünü gördüm ve sonra annemin patolojik bir yalancı olduğunu öğrendim, bu kişi sadece birinin cinayetini planlamakla kalmayıp bundan paçayı sıyrabiliyordu.

O halde soru şu olmalı; neden şu anda ona yardım ediyorum?

Polis memurunun neden trafiğe çıktığımıza dair sorusuna cevaben "Arkamızdan birinin terörist diye bağırdığını duyduğumuzu sandık" diyorum.

"Terörist mi?

"Evet, panik vardı. Diğer insanların kaçtığını sandım. Ama her şey çok hızlı oldu. Neler olduğunu anlayamadım.

Yalanı devralması için anneme bakıyorum ve belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu konuda ne kadar iyi olduğu göz önüne alındığında, bir adım bile atmıyor.

"Tehlikede olduğumuzu düşündük," diyor. 'Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde karşıdan karşıya geçmeye çalıştık ama Pierre çarptı ve...'

Şimdi sesi kesiliyor çünkü daha sonra ne olduğunu hepimiz biliyoruz ama söylemesi gereken her şeyi söyledi ve daha da önemlisi söylemesi gerekenleri söylemedi. İkimiz de takip edildiğimiz gerçeğinden bahsetmedik çünkü annemin suçlu olduğu yeni ortaya çıkmıştı. Ama ben sadece yardım ediyorum çünkü bu konuda bilmem gereken daha çok şey olduğunu hissediyorum ve ancak bu memur tarafından tutuklanmazsa annemle konuşma ve bu cevapları daha çabuk alma şansım olacak. İleride yalanlarına katlanamayacağımı düşünürsem tutuklanmasını isteyebilirim ama şimdilik bana her şeyi anlatabilmesi için özgür olmasını istiyorum ve ona bunca yıldır yalan söylenmiş olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak anlatabilirim.

"Görgü tanıklarının hiçbirisi panikten ya da terörist kelimesini

duyduklarından bahsetmedi" diyor polis memuru.

sadece bir gerçeği ifade ediyor, başka bir şey söylemiyor ya da soğukkanlılıkla bizim anlattıklarımıza şüpheyi yaklaşıyor. Ama annem ve ben hikayemize sadık kalmadan önce birbirimize bakıyoruz.

"Dediğim gibi, her şey çok hızlı oldu. Neler olup bittiğini gerçekten bilmiyordum," diye tekrarladıktan sonra, polis memurunun ipucunu anlaması umuduyla elimi yorgun yüzüme sürüyorum - duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve bizi bir süre yalnız bırakması gerekiyor. Neyse ki bunu yapıyor ve daha uygun bir zamanda resmi açıklama yapmamız gerektiğinden bahsetmeden önce bize başsağlığı diliyor. Sonra da bizi yalnız bıraktı. Ama annem rahat bir nefes almış olsa da, bu işin henüz bitmediğini hemen anlıyorum.

"Pierre iyi bir adamdı," diyorum meydan okurcasına. 'Ve sen ona yalan söyledığın için o öldü. Ne yaptığını bilseydi asla seninle birlikte olmazdı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Annem beni biraz şaşırtarak şöyle diyor. 'Benden nefret edeceğinin farkındayım, tıpkı İngiltere'deki herkesin benden nefret ettiği gibi. Ama ben bize iyi bir hayat vermeye çalışıyordum. Sana verebileceğim kadar normal bir çocukluk geçirmeni istedim. Bu, seni yeni ve güvenli bir yere götürmem ve orada bizim için bir hayat kurmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda hayatında bir baba figürüne sahip olabilmen için başka bir adama tekrar güvenmeme izin vermem anlamına geliyordu.

"Ama sen başka birinin baba figürünü elinden aldın! Ben ağlıyorum. "Birisi senin yüzünden babasını kaybetti.

Sonra annemin bana kendi babam hakkında yalan söylediğini fark ettim. Eğer hayali bir tacizci eski sevgili değilse, kimdi o?

"Babam nerede? Sinirle sordum. "Ona ne oldu?" "Cecilia, lütfen-

"Nerede o? Annemin oyalama taktiklerine hiç tahammül edemeyerek tekrarlıyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyor.

"Bilmiyorum da ne demek?

"Lütfen, beni bu konuda konuşturmamanızın daha iyi olacağını söyledüğimde bana inanın.

'Kimin için daha iyi? Benim için mi, senin için mi?

'İkimiz için de! Seni seviyorum ve bu aileyi sağlam tutmaya çalışıyorum! "Ne ailesi?

Yüksek sesle sorduğum soru annemin çenesini kapatmasına neden oluyor ama az önce söylediklerimi yumuşatmaya çalışmıyorum.

'Bu gerçek bir aile değil. Ne annemi ne de babamı tanıyorum! En azından babamın bana yabancı olmak için bir bahanesi var. Onunla daha önce hiç tanışmadım ve tanışacak mıyım bilmiyorum. Ama seni hayatım boyunca tanıdım ve sen hala benim için bir yabancısın! Sen bir yalancısın ve sadece başkalarının hayatını mahvetmekle kalmadın, benimkini de mahvettin!

Annemden bıktım artık ve bu odadan çıkmam gerekiyor, özellikle de bana daha fazla bir şey anlatmak istemediği çok açık olduğu için. Babamla korkunç bir şey olduğu da ortada; ama o bana gerçeği söylemeyecekse, söyleyecek birkaç kişi tanıyorum. Ama ben kaamadan annem peşiinden geliyor ve koridora kaamadan beni kapıda durduruyor.

'Cecilia, lütfen. Sakin ol ve bu konuyu konuşalım.'

'Bu konuda konuşmaya çalışıyorum ama bana doğruyu söylemiyorsun ve ben sana bunu yaparsan ne olacağını söyledim. Ben gidiyorum!'

Geri çekilmeye çalışıyorum ama annem sıkı sıkı tutuyor. Ne zaman bu kadar güçlendi?

"Seni korumaya çalışıyorum," diyor annem. "Neden bunu yapmama izin vermiyorsun?" "Beni neyden koruyacaksın?"

"Her şey!"

Bu şifreli bir cevap ve bana hiçbir şey söylemiyor, o zaman kalmamın ne anlamı var?

"Bırakın beni! Annem buna hayır dese de, bir hemşire odamızın önünden geçip tüm bu gürültünün ne olduğunu görmek için başını çevirdiğinde beni tutmaktan başka çaresi kalmıyor. Annem beni bırakır bırakmaz koridorda koşmaya başladım. Annemin bana geri dönmem için seslendiğini ve hemşirenin ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunu duyuyorum ama durmuyorum. Hastanenin içinde koşuyor, labirent gibi koridorlarda buradan çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum. Sonunda başarıyorum ve dışarı çıktığımda ağız dolusu temiz hava emiyorum, burada park etmiş birkaç ambulansın yanı sıra banklarda veya tekerlekli sandalyelerde oturan, sigara içen veya sohbet eden ya da sadece içerideki kasvetli ortamdan bir mola veren birkaç hasta görüyorum. Onlar buradan canlı çıkabilir ama Pierre asla çıkamayacak ve arkamdaki binada bir yatakta yatan bedeninin soğumasını düşündükçe midem bulanıyor. Bu sadece buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istememe neden oluyor, bu yüzden bir taksi çağırıyorum ve iine bindiğimde annemin bizi götüren şoförü durdurmak için dışarı koştuğunu görmemek beni rahatlatıyor.

Yola çıktığımızda rahatlayamıyorum çünkü bu henüz bitmedi. Yakın bile değil ve nasıl biteceğini bilmiyorum. Tek bildiğim annemin söylediği kişi olmadığı ve daha fazlasını öğrenmek istediğim. Ama yalan söylemeyeceğine güvenemem. Ne kadar kötü olursa olsun bana gerçeği söyleyecek birinden öğrenmeliyim ve bu yüzden Tiffany'yi ya da gerçek adı olan Evelyn'i bulmalıyım. Bu şehrin herhangi bir yerinde olabilirler ve şehrin sokaklarında bir adamı ölümüne kovaladıkları gerçeğine dayanarak şehri hızla terk etmeyi planlıyor olabilirler. Ama bir noktada, Evelyn'in eşyalarını almak için daireye geri döneceği kesin. Pasaportu orada olacak, bu yüzden Paris'ten ayrılamaz, yani onları ortadan kaybolmadan önce dairede yakalama şansım var, muhtemelen sonsuza dek.

Eğer onlara ulaşabilirsem, sonunda sadece annemle ilgili değil, hayatımla ilgili de gerçeği öğrenebilirim.

Eğer onları kaçırsam, ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak sorularla baş başa kalacağım.

Başka seçeneğim yok.

Gitmeden önce Evelyn'i bulmalıyım.

Ya da annem onu bulup susturmadan önce.

THIRTY

EVELYN

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Beton yola sertçe inmeden önce havada uçan o adamın görüntüsü.

Ölmüş olmalı, bundan kurtulmasının imkanı yok. Araba çok hızlı gidiyordu; korkunç bir şekilde yere düştü; ayağa kalkamadı. Hiç hareket bile etmedi.

Gözümün önünde bir adamın öldüğünü gördüm.

Vücudum soğuk, titrek ve güçsüz, sanırım şok böyle bir şey. O adama araba çarptığını gördüğümünden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama o zamandan beri olan her şey bir bulanıklıktı.

"Gitmeliyiz!" diye ısrar ediyor, içinde bıçak olmayan elimi çekerken. 'Evelyn, çabuk! Buradan hemen çıkmalıyız!'

Aciliyet ihtiyacını anlıyorum ama kendimi önümdeki manzaradan ayırmak mümkün değil. Yolun ortasındaki cesede bakıyorum ve bir yaşam belirtisi, herhangi bir belirti göstermesi için dua ediyorum, böylece en azından bu adamı istemeden de olsa ölüme sürüklediğimi bileceğim. Hareket etmedi, bu yüzden umutsuzca aradığım güvenceyi alamadım. Elimdeki tek gerçek, bu adamı karısının peşinden bıçakla koşarken trafiğe doğru kovaladığım ve bu nedenle öldüğü ve teknik olarak bunun olmasına neden olduğum için suçlu olduğum.

Ama bunu bilen sadece ben değilim. Annem de biliyor, bu yüzden olay yerinden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam için çok hevesli.

Evelyn! Beni dinle! Gitmeliyiz, yoksa tutuklanacaksın! Hapse girmek istiyor musun?'

Ancak şimdi gözlerimi cesetten ayırabiliyorum ve benim için ne kadar endişelendiğini görmek için anneme bakıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Kaçmalıyım, yoksa bunun için suçlanacağım. Ama bu gerçekten benim hatam değil. Şimdi cesedi kontrol edecek olan kadının suçu.

Fern'in sıkışık yola geri dönmek için acele ettiğini, kocasına olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışırken duran araçların arasından sıyrıldığını görüyorum ve az önce olanlardan dolayı ne kadar üzgün olduğunu anlıyorum. Bunun suçlusunun o olduğunu biliyorum çünkü onu takip ediyordum ve bunun iyi bir nedeni vardı. O kötü şöhretli Fern Devlin ve babamı öldürdü. O zamandan beri kaçıyor. Ama şimdi onun nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü az önce birini öldürdüm.

Şimdi ben de koşuyorum.

Annem beni cesetten, Fern ve Cecilia'dan, sürücülerden, yayalardan ve olanları görmüş olabilecek herkesten uzağa sürüklerken onu takip ediyorum. Yoldaki sağlık görevlilerinden ve bu olaydan dolayı birilerini tutuklamaya gelen polis memurlarından da uzağa. Olay yerinden güvenli bir mesafe uzaklaşana kadar koşmaya devam ediyoruz ve ancak anneme fiziksel olarak daha fazla koşamayacağımı söylediğimde duruyoruz. Ama durmama neden olan şey yorgunluk değil. Olan biten her şeyden bunalmış olma hissi. Bir molaya ihtiyacım var. Bir dakikaya ihtiyacım var. Ne yazık ki annem devam etmemiz gerektiğini söyleyip duruyor.

Uzaktan siren sesleri duyarken bana 'Paris'ten olabildiğince çabuk ayrılmalıyız' diyor. 'Havaalanına gitmeli ve buradan kalkan ilk uçağa binmeliyiz. Ya da Eurostar'a binmeliyiz. Hangisi daha çabuk olacaksa. Ama gitmeliyiz ve hemen gitmeliyiz!

Annem bir sonraki adımımızın basit olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak hala çözülmemiş bu kadar çok şey varken nasıl olabilir?

"Peki ya Fern? Ben soruyorum. "Ne olmuş ona?

"Yine kaçacak!

"Umurumda değil! Kaçmak zorundayız yoksa az önce olanlar için suçlanacağız!

Ama bu onun hatasıydı! Onu kovalamak zorundaydım! Babam için!"

Tehlikeli ve aptalca olsa da Fern'in peşinden gitmek o an için bana çok mantıklı gelmişti, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Omuzlarımı silkip Fern'e her şeyin affedildiğini mi söyleyecektim? Ben anne değilim. Bundan daha iyisini yapabilirim. Ya da en azından yapabileceğimi düşündüm.

Gece havayı dolduran daha fazla siren sesi var ve ilk müdahale ekiplerinin şu anda olay yerinde kurbanı hayata döndürmeye çalıştıklarını hayal ediyorum. Ama başarılı olacaklar mı? Bilmek istiyorum ama annemin umurunda değil gibi görünüyor.

Anlamıyor musun? Geçen sefer Fern'in kaçmasına izin verdiğim için beni suçladığında sana söylemeye çalıştığım şey buydu. Ölüm o kadını her yerde takip ediyor! Onu durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok çünkü her zaman birileri zarar görüyor ve bu her zaman bir başkası oluyor, asla o değil! Şimdi o adam ölmüş olabilir ve bunun için biz suçlanacağız ve o da her zaman yaptığı gibi ortadan kaybolacak. Onunla işler böyle yürüyor. Ama beni gönderdiği gibi seni de hapse göndermesine izin vermeyeceğim! *Hemen gitmeliyiz!*

Annem tekrar elimi çekiyor ama bu sefer bıçağın olduğu elimi tutuyor ve ben de düşürüyorum. Yerde yüksek sesle takırdıyor ve yolun diğer tarafında yürüyen bir yayanın dikkatini çekiyor. Annem hemen yerden alıyor ve bana ondan kurtulmamız gerektiğini çünkü polis bizi onunla bulursa iyi görünmeyeceğini söylüyor. Daha sonra beni tekrar hareket etmeye teşvik etmeden önce onu bir çöp kutusuna atıyor.

Şimdi onun haklı olduğunu anlıyorum. Fern'i neden terk ettiğini anlıyorum. Kötü şeyler o kadını takip ediyor ve bu kötü, çok kötü. Sirenler bunun kanıtı. Hayatımın büyük bir bölümünde, hiç tanımadığım ve yıllardır ölü olan babamın intikamını almak istedim. Ama şimdi görüyorum ki, hayatının büyük bir bölümünü beni yetiştirmeye adanmış olan anneme daha fazla odaklanmalıymışım. Şimdi ikimizin güvende olduğundan emin olmam gerekiyor - Fern'in zarar verebileceği hayatta kalan tek kişi biziz, ki bu annemin yıllardır bana söylemeye çalıştığı bir şey değil.

"Tamam," diyorum, işler bizim için daha da kötüye gitmeden Paris'ten olabildiğince çabuk ayrılmamız gerektiği konusunda annemin planını kabul ediyorum. Ama sonra bu planda küçük bir sorun olduğunu fark ediyorum.

"Pasaportum! Ağlıyorum. "Dairede!

Ülkeden çıkmak için ihtiyacım olan tek şeyin yanımda olmadığını fark edince annemin yüzü düşüyor.

'Gidip almamız gerekecek,' diyorum ve gerçekten de yapabileceğimiz başka bir şey yok.

"Çabuk olun! Annem ağlıyor. "Ne tarafa?

Yolu gösteriyorum ve annem arkamdan gelirken yola koyuluyorum, siren sesleri her saniye daha da yükseliyor.

Daireye varmamız sadece beş dakika sürüyor ve içeri girmek için Antoinette'in anahtarının hâlâ bende olmasına seviniyorum, yoksa gerçekten **mahvolurdum**.

İçeri girip çantamı aldıktan sonra pasaportun olması gereken yerde olup olmadığını kontrol ediyorum. İç cebin içinde fermuarlı olarak buluyorum ve annem onu görünce gitme zamanının geldiğini söylüyor. Kıyafetlerim ve banyo malzemelerim gibi pek çok eşyam dairenin etrafına saçılmış durumda, ben de onları toplamaya başlıyorum.

Ne yapıyorsun? Gel hadi!"

Annem beni sürükleyerek götürdü ve şimdi tekrar kapıdayız, tam kapıdan çıkmak üzereydik ki...

"Antoinette!"

Dışarıda duran arkadaşımı gördüğümde şaşkınlıktan neredeyse çantamı düşürecektim. Onu restoranda bıraktığımızdan beri görmemiştım ve sadece bir saniye önce onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ne haltlar dönüyor burada? Antoinette öfkeyle sorar. "Restoranda olanlar da neydi?"

Ne kadar çılgınca olsa da, Antoinette'in bu gece olanların sadece yarısını bildiğini ve biz restorandan ayrıldıktan sonraki kaza hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyorum. Bu iyi bir şey ama kaçışımızı bölmesi yine de kötü ve ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

"Uzun hikâye ama gitmemiz gerek," diyor annem benim yerime cevap vererek ve beni Antoinette'in yanından çekiyor.

"Uzun bir hikaye mi? Neler oluyor? Antoinette ağlıyor ama görünüşe göre ikimizin de planı onu görmezden gelip devam etmek - işe de yarıyor gibi görünüyor.

Ta ki apartmanın önüne başka biri gelene kadar.

THIRTY-ONE

CECILIA

Annemi hastanede bıraktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden doğruca daireye geri döndüm ve iyi ki de dönmüşüm, çünkü dönmeseydim Evelyn ve Alice'i kaçmaya çalışırken kaçıracaktım. İkisi de beni gördüklerine şaşırılmış görünüyorlar ama buradan olabildiğince çabuk çıkmak istemelerine şaşırdığımı söyleyemem.

"Nereye gidiyorsunuz? Çantaları yanlarında ve Antoinette hemen arkalarında, önümde dururken onlara soruyorum.

Ne Alice ne de Evelyn bir şey söylemiyor, ben de sakın olmaya çalışarak onlara tekrar soruyorum.

"Nereye gidiyorsun?

"O iyi mi? Evelyn bana soruyor, bu da en azından neden olduğu yıkımı önemsedğini gösteriyor.

"Ne düşünüyorsun? Soğuk bir şekilde cevap veriyorum ve Evelyn mesajı alıyor, durumun tüm dehşeti gözlerinin önüne serilirken gözlerinden yaşlar akıyor. Ama hala bir umut olduğunu düşünüyorsa diye, bunu açıkça belirtiyorum.

O öldü. Annemi onunla birlikte hastanede bıraktım. Annemi ve polisi.'

"Pierre öldü mü? Antoinette dehşet içinde soruyor, ben de üzüntüyle başımı sallıyorum. "Polis mi? Alice de en az kızı kadar üzgün görünüyor.

"Evet. Ne olduğu hakkında bir sürü soruları var. "Tanrım," diye ağlar Evelyn.

Evelyn daha fazla sinirlenmeden, "Ama benimki kadar çok soru değil," diyorum.

'Olanlar için çok üzgünüz. Pierre'in yaralanmasını istememiştik,' diye yalvarıyor Alice. Bu bir kazaydı. Şok geçiriyorduk. Biz asla

görmeyi bekliyordum...'

'Bana sadece annem hakkındaki gerçeği söyle,' diye karşılık veriyorum. Tek istediğim bu.

Eğer bunu yaparsan, belki polis seni bulmadan gitmene izin veririm.

Bir apartmanın dışında sokakta durmak böyle bir konuşma yapmak için en iyi yer olmayabilir, ancak bunu daha kolay hale getirecek bir yer olacağını sanmıyorum, bu yüzden Alice veya Evelyn'in bana gerçekleri vermesini bekliyorum, ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar.

"Annen korkunç şeyler yaptı," diyor Alice, önce konuşarak. 'Ben de dahil olmak üzere pek çok insana zarar verdi. Ama ben şanslı olanlardan biriyim. Hâlâ hayattayım. Diğerlerinin çoğu değil.

Evelyn'e sessizce 'Baban gibi,' diyorum ve o da başını sallıyor.

"Fern'in kocasıyla bir ilişkim oldu," diye devam ediyor Alice. 'Bu benim hatamdı ve bunun için kendi payıma düşen suçu üstleniyorum, ama Fern bunu öğrendiğinde ne yapacağını asla bilemezdim. Öğrendiği zaman. O sırada ortağım olan Rory ile birlikte Drew'i öldürmek için plan yapacağını asla bilemezdim. Sonrasında da Rory'yi öldürdü. Drew'in ölümünden sorumlu tutuldum ve hapse girdim. Sonsuza kadar orada kalacakmışım gibi görünüyordu. Dışarı çıkmamın tek nedeni birinin bana yardım etmesiydi.

Alice konuşmayı keser, açıkça söylediklerinden daha da zor bir şey söylemenin eşiğindedir.

Sonunda bana 'Babandı' dedi. 'Beni hapisten çıkaran oydu. Ama bunu yaparken hayatını kaybetti. Fern onu öldürdü. Önceki suçlarını itiraf etmesi için onu kandırdığını anladığında onu öldürdü. İşte o zaman kaçmaya başladı.

Annemin yapabileceklerinin gerçek ciddiyeti ve dehşeti üzerime çığ gibi düşüyor ve bunun bir tür hata ya da aşırı tepki olduğuna dair düşüncelerim bir anda silinip gidiyor. Olabileceği kadar kötüydü. Annemin sevgi dolu bir ebeveyn olduğuna dair sahip olduğum son hatıra, onun gerçekte ne kadar korkunç bir insan olduğunu anladığım o bir saniyede yok oluyor.

"Tüm bunlardan bu kadar uzun süre nasıl kurtuldu? diye sordum. "Polis onu nasıl yakalayamadı?

Alice neredeyse saygıyla, 'O çok zeki,' diyor. 'Ve şanslı. Bunların bir kombinasyonu ama her zaman paçayı sıyırdı.

Evelyn şimdi annesine bakarak, 'Durdurulabilirdi,' diyor. "Bir keresinde onu tutuklatma şansım olmuştu," diye itiraf ediyor Alice. 'Ne zaman sen sadece bir bebektin. Ama gitmesine izin verdim.'

"Neden?" diye soruyorum, tüm bunların ben hiçbirini hatırlayamayacak kadar küçükken bitmiş olabileceğine hayret ederek.

"Kızımın hayatını kurtardı," diyor Alice, Evelyn'e sevgiyle bakarak. 'Bundan sonra onu cezalandıramazdım, bu yüzden ona bir şans verdim. Gitmesine izin verdim ve ortadan kayboldu. O zamandan beri onu görmedim. Bu geceye kadar.

Aklımdaki en bariz soruyu sormadan önce, elimdeki kısıtlı zaman içinde tüm bunları değerlendiriyorum.

"Hâlâ bunu yanına bırakmaya istekli misin? Alice'e soruyorum, o da başını sallıyor.

"Evet. Yaptıklarına rağmen o kadından nefret edemem, çünkü o olmasaydı Evelyn burada olmazdı.

Evelyn'e bakıyorum, çünkü Fern'i o restorandan nasıl kovduğuna dayanarak farklı bir fikri olduğundan şüpheleniyorum.

"Peki ya sen? Ben soruyorum. "Tekrar gitmesine izin verecek misin?

"Yaptıklarının bedelini ödemeli," diye cevap veriyor Evelyn, o anda korkmuş görünüyor ama annemi incitmek konusunda hâlâ tutkulu olduğu belli. 'Benim hayatımı bir kez kurtarmış olabilir ama başkalarınınkini sona erdirdi ve bu doğru değil.

Evelyn bu konuda söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama uzaktan gelen siren sesi zihnini odaklıyor.

"Başımı belaya sokmak istemiyorum," diyor polisin gelmesinden korkarak. "Bu gece olanlar için özür dilerim.

Hem Alice'in hem de Evelyn'in Pierre'in ölümünün yankılarından korktuklarını görebiliyorum ve onları suçlayamam çünkü başka bir ülkede olmak ve tutuklanmaktan korkmak çok korkutucu olmalı. Ayrıca bunların hiçbirinin onların suçu olmadığını da görebiliyorum, gerçekten değil. Hayatlarında olanların çoğu annemin yaptığı bir şeye tepki olarak ortaya çıktı. Her şey Alice'in üzücü ilişkisiyle başlamış olsa da, annemin hatalarının bedelini birkaç masum insanın ödemesiyle burada sona erdi.

Alice ve Evelyn'in ayrılmaları ve ben onları bölmeden önce gittikleri yere devam etmeleri için yolu açarak kenara çekilirken hiçbir şey söylemiyorum. Sanırım havaalanı ya da muhtemelen tren istasyonu, ama her neredeyse, bana gerçeği söylediklerine göre onları daha fazla bekletmek istemiyorum.

Alice gitmeye hevesli görünüyor ve harekete geçiyor, ancak Evelyn o kadar hızlı gitmek istemiyor.

"Peki ya polis?" diye soruyor bana endişeyle.

'Onlarla ben ilgilenirim' diyorum, umarım bu onu eve dönüş yolculuğunda biraz olsun rahatlatır.

"Peki ya annen?" diye soruyor bana, belki de daha endişeli bir şekilde.

"Onu bana bırakın," diyorum soğukkanlılıkla, Alice ve Evelyn'i arkamdan kaçmaları için bırakarak daireye girmeden önce.

Antoinette'in beni apartmana kadar takip ettiğini duyuyorum ve milyonlarca soru soracağını biliyorum, ki soruyor da, ama bana sorduğu ilk soru oldukça tatlı.

"İyi misin?" diye soruyor ve eğer bana annemi, Pierre'i ya da bu gece öğrendiğim korkunç şeylerden herhangi birini sorsaydı gözyaşlarıma engel olabilirdim ama bu tek soru savunmamı kırıyor ve ne olduğunu anlamadan en yakın arkadaşımın omzunda ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarımın durması biraz zaman alıyor, ama durduklarında Antoinette tekrar sorulara başlıyor, ama ben cevap verecek durumda değilim. Belki de en önemli sorusu bundan sonra ne yapmayı planladığım, ama ona söylemesem de aklımda zaten bir şey var. Bu yüzden yatak odama gidiyorum ve arkadaşım bakmıyorken pasaportumu, birkaç parça kıyafet ve çantamla birlikte küçük bir sırt çantasına koyuyorum.

Yatak odamdan çıktığımda, "Biraz yürüyüşe çıkıp kafamı boşaltmam lazım," diyorum. Antoinette benimle gelmeyi teklif ediyor ama reddediyorum. "Şu anda gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyorum ve ona geri döneceğimi, çünkü polisin muhtemelen yakında birkaç soru daha sormak için burada olacağını söylüyorum.

"Annen geri gelir ve nerede olduğunu sorarsa ona ne diyeceğim? Antoinette kapıyı açtığımda bilmek istiyor ve bu iyi bir soru.

"Ona henüz onu görmek istemediğimi söyle," diyorum sırt çantam omzumda. "Tekrar hazır olduğumda ona haber veririm.

Oradan ayrılıp caddeye doğru ilerliyorum, adımlarım hızlı ve zihnim, akşamın o ana kadarki kaosa rağmen odaklanmış durumda. Böyle çılgınca bir zamanda düşüncelerimin düzensiz olacağını ve bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemeyeceğimi düşünürdüm ama durum böyle olmadı. Bundan sonra yapmam gereken şey bana yüksek sesle ve net bir şekilde geldi ve bunu yapmayı düşünmek bile beni korkutsa da, doğru hareket tarzının bu olduğunu hissediyorum. Bu en iyi hareket tarzı olduğu anlamına gelmiyor, ancak tüm bunların nasıl sonuçlanacağını göreceğiz.

İstasyona varana kadar yürümeye devam ediyorum, sonra içeri girip kalkış ekranlarını kontrol ediyorum. Bu geceki büyük talihsizliğime rağmen şu anda şanslıyım çünkü otuz dakika içinde buradan kalkacak bir servis olduğunu görüyorum, bu yüzden

Hiç vakit kaybetmeden doğrudan masanın arkasındaki çalışana gidiyor ve ondan tek yön bilet satın alıyorum. Sonra kuyruktaki yerimi alıyorum ve zamanı geldiğinde bana iyi yolculuklar dileyen sınır görevlisine pasaportumu gösteriyorum. Ama omzumdaki çantaya ve beni başka bir ülkeye götürecek olan trene biniyor olmama rağmen turist değilim.

İngiltere'ye turistik yerleri görmek için gitmiyorum.

İngiltere'ye gidip tüm bunlara bir son vereceğim.

Annem bunu yaptığım için benden nefret edecek.

Ama şu anda ben de ondan

nefret ediyorum. Sanırım

ödeşeceğiz.

THIRTY-TWO

FERN

"Telefona cevap ver, seni aptal kız," diyorum yüksek sesle, aramalarımın biri daha Cecilia'nın telesekreterine gidince çileden çıkıyorum. Kızımın telefonunu açmasını sağlayamıyorum ve durum böyle olduğu sürece nerede olabileceği ve ne yapıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu da her türlü nedenden dolayı endişe verici. Pierre'in ölümünden sonra onun ruh sağlığı için endişeleniyorum, çünkü bu hızlı bir şekilde atlatılması kolay olmayan bir travma. Onun için de korkuyorum çünkü bu gece benim hakkımda şok edici şeyler öğrendi ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağından endişeleniyorum. Ama aynı zamanda bencilce davranıp kendim için de endişeleniyorum, çünkü ya kızım karakola gidip bu akşam olan her şeyi anlatmaya karar verdiyse? İngiliz polisinden bu kadar uzun süre kaçtıktan sonra, işlediğim suçlar nedeniyle haksızlığa uğrattığım birçok insanın yanı sıra, sonunda beni alaşağı eden kendi kanımdan biri olursa, bu kesinlikle kaderin acımasız bir cilvesi olur. Ancak Cecilia'nın bir sonraki hamlesinin ne olduğunu öğrenene kadar, bir dedektifin bu özel hastane odasına girip bana kaçış zamanımın sona erdiğini söylediğini hayal etmekten vazgeçmek imkansız.

Sonra tam karşımda gerçek bir dedektif gördüm.

"Ben Dedektif Mathieu. Sizinle konuşabilir miyim?" diyor kısa siyah saçlı kadın ve ben hemen en kötüsünün olduğunu ve kızımın beni polise teslim ettiğini düşünerek paniğe kapılıyorum. Ama henüz kelepçeden eser yok ve dedektif oturduktan sonra bana da bir tane uzatıyor. Cecilia gittiğinden beri bir süredir bu odada volta atıyordum ve bir hemşire bana incelemeler tamamlandıktan sonra Pierre'in cesedini görebileceğimi söyledi. Buradan kaçabilirdim ama iki nedenden dolayı bunu yapamadım. Birincisi, düzgün bir şekilde

Pierre'e veda etmek ve son anının onun bir ambulansın arkasında ölmesi olmamasını istiyorum. İkincisi, hâlâ kızımın buraya dönmesini ve döndüğünde de yaptığım her şeyi neden yaptığımı anladığını ve beni affettiğini söylemesini umuyorum. İkinci kısımda iyimser olabilirim ama umut edebilirim ve dedektifin karşısındaki koltuğa otururken bu konuşmanın olabildiğince iyi geçmesini umuyorum.

"Kaybınız için üzgünüm," diyor Dedektif Mathieu, ben böyle ciddi bir konuşma yapmak için ne kadar genç görüldüğünü düşünürken. Otuzlu yaşlarında görünüyor ve böyle bir odada oturup bir doktorun dul eşiyle konuşmak kadar sıkıcı olmayan milyonlarca başka iş kolu olmalı. Belki de bundan hoşlanıyordur ve bana kocamın ölümüyle ilgili soruşturmada planın ne olduğunu anlatırken gözlerinde bir ışık gördüğümde hoşlandığını hissediyorum.

"Kazanın meydana geldiği caddedeki ve çevredeki güvenlik kameralarını kontrol ediyoruz ve yakında gerçekte ne olduğuna dair daha iyi bir fikre sahip olacağımızdan eminim" dedi. "Meslektaşına bir panik olduğunu ve koşmaya başladığınızı söylediğinizi biliyorum, bu yüzden bu paniğin başlangıcını ve başka birinin koşup koşmadığını belirlemeye çalışacağız.

"Bunun sadece bir kaza olduğunu sanıyordum," diyorum sessizce, dedektifin ayakkabılarına bakarak.

'Durum böyle olabilir, ancak her şeyi incelememiz gerekiyor, bunu yapacağız ve daha fazla bilgiye sahip olur olmaz sizi bilgilendireceğiz'.

Muhtemelen böyle bir zamanda bunun beni rahatlatması gerekirdi ama bu beni daha da kötü hissettiriyor çünkü polisin kameralara bakmasını istemiyorum. Eğer bakarlarsa Alice ve Evelyn'in peşimizden koştuğunu görebilirler ve Pierre'in trafiğe çıkmasının sebebinin onlar olduğunu anlayabilirler. O zaman tek yapmaları gereken ikisini bulup olayın ne olduğunu sormak olur ve eğer doğruyu söylerlerse mahvolurum.

Dedektif odadan çıkmadan önce bana bir kez daha başsağlığı diliyor ama içimden bir ses burada fazla kalmamam gerektiğini söylüyor, hele de polis Alice ve Evelyn'i aramaya başlamışsa. Neredeler şimdi? Tıpkı Cecilia gibi benim de hiçbir fikrim yok ve kaderimin kontrolüm dışında bu kadar tehlikeli bir şekilde sallanıyor olması dehşet verici. Şu anda kontrol edebileceğim tek şey burada kalıp kalmayacağım ya da buradan ayrılıp ayrılmayacağım. Ayağa kalkıyorum, gitmenin burada kalıp beklemekten daha iyi olacağına karar veriyorum.

tutuklanmam için. Ama tam odadan çıkarken hemşirenin tekrar geldiğini ve kocamın cesediyle ilgili bir güncelleme yapacağını görüyorum.

"Eğer hazırsan, onu şimdi görebilirsin" diyor, yüzünde çok şefkatli bir ifade var ve ben onun önünde kayıtsızca dururken kalbi benim için kırılıyor gibi görünüyor.

Muhtemelen gitmeliyim ama kocamı da son bir kez görmeliyim ve iyi bir eş olmak için tutuklanma riskini göze almalıyım. Hemşire bana yol göstermeye başlamadan önce sessizce 'Tamam' diyorum, beni birkaç koridor boyunca götürüyor ve sadece bir kapının dışına çıktığımızda duruyor,

arkasında rahmetli kocamın cesedi yatıyor.

Hemşire bana "İstediğin kadar kalabilirsin" diyor ve beni bırakmadan önce omzuma hafifçe dokunuyor; derin bir nefes alıp içeri girmeden önce birkaç saniye kapı koluna bakıyorum.

Oda soğuk ve metalik, tüm kimliğinden ve ruhundan arındırılmış, muhtemelen bu yüzden ölüleri saklamak için iyi bir yer. Odadaki tek şey Pierre'in bir levhanın üzerindeki cesedi, ancak şu anda beyaz bir çarşafı örtülü, onu kaldırıp altındakiyle yüzleşmeden önce kendimi daha fazla toparlamam için bana birkaç dakika veriyor.

Titreyen bir elle çarşafın üst yarısını yavaşça kaldırıyorum ve bunu yaptığımda Pierre'in solgun, metanetli yüzünü görüyorum. Gözleri kapalı ve saçlarındaki kan temizlenmiş, temiz ve düzenli görünüyor. Her zaman zeki bir adamdı ve şimdi de zeki görünüyor, ölümünde bile. Göğsünün üst kısmına geldiğimde çarşafı bırakıyorum, başı ve omuzları dışında vücudunun daha fazla kısmını görmeye gerek duymuyorum çünkü daha aşağılarda ne gibi yaralar olduğunu bilmek istemiyorum. Sonra, zavallı kocamın cansız yüzüne bakarken, söylenmesi gereken ilk şeyle başlıyorum.

"Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam."

Yüzümden altımdaki beyaz çarşafın üzerine tek bir gözyaşı damlası düşüyor ve yanaklarımı siliyorum ki daha fazlası düşmesin ve muhtemelen cesedin üzerine düşmesin.

"Sen çok iyi bir adamdın. Beni ve kızımı sevdiğin için teşekkür ederim.

Yüzümü tekrar silmem gerekiyor.

"Seni çok özleyeceğim. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama nereye gidersem gideyim, her zaman aklımda olacaksın, söz veriyorum.

Pierre'in elini çarşafın altından belli belirsiz çıkarıp tutuyorum ve hissedemeyeceğini bildiğim halde nazikçe sıkıyorum. I

Birkaç dakika boyunca onu elimde tuttum ama 'Seni seviyorum'dan başka söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Odadan çıktığımda, gözyaşlarımı silmeye çalışmamın bir anlamı yoktu çünkü çok hızlı akıyorlardı ve giderken bana mendil vermeye çalışan hemşirenin yanından geçip gidiyorum. Kendimi çıkışta bulana kadar yürümeye devam ediyorum, sadece Cecilia'yı tekrar aramak için duraklıyorum. Ama hala cevap yok, bu yüzden sadece sesli mesaj bırakabiliyorum.

"Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen beni affet. Tekrar kaçmak istemiyorum ve eğer beni hala görmek istediğini söylersen kaçmayacağım, ama sadece bilmem gerekiyor. Lütfen beni ara.'

Sesli mesajı sonlandırıp yürümeye başlıyorum, bir yerlerde bir taksi bulup yoluma devam edeceğimi düşünüyorum. Bakarken telefonumun çalması ve kızımın beni tekrar görmek istediğini söylemesi için dua ediyorum. O zamana kadar Alice ve Evelyn'in nerede olduklarını ve polisin onları henüz yakalayıp yakalamadığını ya da kendi istekleriyle onları görmeye gidip gitmediklerini merak ediyorum.

Umarım değildir.

Umarım biraz akılları başlarına gelir ve Pierre'e olanlar konusunda polisin herhangi bir incelemesinden kaçınarak Paris'ten mümkün olduğunca çabuk ayrılırlar.

Lütfen İngiltere'ye geri dön ve beni yalnız bırak, diye dua ediyorum binecek bir taksi bulurken sessizce. Lütfen hayatımın geri kalanını huzur içinde yaşamama izin verin.

THIRTY-THREE

ALICE

Arberness'in bana hayatımdaki karanlık anları hatırlattığı pek çok zaman oldu, ancak şu anda burada olmaktan memnun olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Otuz altı saat önce Manchester'a indikten ve eve dönüş yolculuğunun geri kalanını yaptıktan sonra buraya döndüğümde kesinlikle mutluydum. Evelyn ve benim Paris'ten uçağımıza binmemiz için geçen süre sinir bozucuydu ve uçak kapıdan uzaklaşıp motorlar çalışmaya başlayana kadar ülkeden sağ salim çıkabileceğimizden emin değildim. O zaman bile pilotun kuleden kalkışı iptal etmesini söyleyen bir telefon alacağından endişelenmiştim çünkü uçakta polisin konuşmak istediği iki yolcu vardı. Sonra kızım ile birlikte ellerimiz kelepçeli bir şekilde uçaktan indirildiğimizi, diğer yolcuların da pistten geçirilip bir polis arabasının arkasına bindirilirken uçağın penceresinden dışarı baktıklarını hayal ediyordum. O andan itibaren, ikimizin Pierre'i ölümüne kadar kovaladığımız kamera görüntülerinin bize gösterileceğinden ve ardından kasıtsız adam öldürmekten ya da savcılarının kabul edebileceği en iyi suçlama her neyse ondan tutuklanacağımızdan korkuyordum.

Bunların hiçbirisi olmadı. Uçağa kolayca binebildik ve uçak tam zamanında kalktı. Gökyüzüne çıktığımızda, kabin ekibi uçağın içinde dolaşarak ikramlarda bulundu ve Evelyn ve ben 38.000 feet'e yükselirken sinirlerimizi yatıştırmak için birer kadeh şarap içtik. Sorunsuz bir şekilde indik ve dünyanın geri kalanının buranın varlığından bile haberi yokmuş gibi hissedebileceği bu uykulu köyün güvenli battaniyesine geri döndük. Şu anda bizim de hoşumuza giden bu.

Evelyn ve ben Fransa'da Fern, Cecilia ve Pierre'in ölümüyle ilgili polis soruşturmasında neler olup bittiğini merak ettiğimiz bir güne daha hazırlanıyoruz.

"İnternette yeni bir makale var!" diyor kızım, elinde dizüstü bilgisayarıyla sabah yediden hemen sonra yatak odama koşarak girerken.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum, daha önce dinlenmemiş olmama rağmen yatakta doğrulduğumda midem bulanıyor. Saatlerdir uyanıktım, huzursuz bir gecenin ardından dönüp duruyordum.

"Sadece tercüme ediyorum," diyor Evelyn bana, bu yüzden o bulduğu Fransızca makaleyi İngilizceye çevirmek için interneti kullanırken sabırlı olmalıyım. "Anladım!" diye ağladıktan bir süre sonra yanımdaki yatağa oturuyor, böylece ikimiz de dizüstü bilgisayar ekranındakileri okuyabiliyoruz.

PARİS'TEKİ ADAMIN ÖLÜMÜYLE İLGİLİ SİR PERDESİ HALA ARALANAMADI

Kulağa umut verici geliyor ama emin olmak için daha fazla okumam gerekiyor. Neyse ki okuduğumda, polisin şu ana kadar Pierre'in neden trafiğe çıktığını öğrenmeye çalıştığını görüyorum. Bu makalede, son zamanlarda birkaç başka makaleden tanıdığım bir isim olan Dedektif Mathieu'dan bir güncelleme yer alıyor ve Pierre'in ölümünün gerçekleştiği bölgedeki CCTV kameralarından elde edilen bulgular hakkında konuşuyor. Havanın çok karanlık ve şehrin sokaklarının çok kalabalık olması nedeniyle soruşturmanın zor olduğunu söylüyor. Ayrıca, Pierre'in öldürüldüğü yolda sadece bir kamera olduğunu ancak ona çıkan sokaklarda kamera olmadığını ve bu kameranın da olayın gerçekleştiği tüm bölgeyi gösterecek uygun bir konumda olmadığını belirtti. Dolayısıyla polis, Pierre'in kovalandığından mı yoksa bilinmeyen bir tehditten mi kaçtığından emin olamıyor.

Evelyn makaleyi okumayı bitirdikten sonra 'Tanrıya şükür,' diyor, çünkü o da benimle aynı sonuca varmış. Bu Dedektif Mathieu için değil ama bizim için iyi bir haber, çünkü Pierre'in ölümüyle ilgimiz tespit edilmemiş gibi görünüyor. Dünkü bir makalede birkaç görgü tanığından bahsediliyordu, ancak hepsi de şaşkınlıklarını dile getirmiş ve koşan birkaç kişiyi fark etmiş olsalar da yüzleri ya da neyden kaçtıklarını tam olarak göremediklerini söylemişlerdi. Endişelenecek bir şey daha azaldı ama belki de endişelendiğimiz en büyük şey de gerçekleşmedi. Cecilia belli ki isimlerimizi polise vermemiş, yoksa şimdiye kadar bizimle temasa geçerlerdi. O gece Paris'teki varlığımızın radarın altında kalmasına izin verdi ve bunun için minnettarız.

O kadar. Her şey ona bağlıydı, çünkü Fern'in bizi polise anlatmayacağını biliyorduk; anlatırsa delirirdi, çünkü o zaman biz de onun suçlarını itiraf etmiş olurduk. Dördümüz de olanlardan paçayı sıyırmış gibi görünüyoruz, ancak ben sadece kendim ve kızım adına konuşabilirim. Fern ve Cecilia'nın şu anda ne yapıyor olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Hâlâ Paris'te olabilirler ya da evlerinin bulunduğu köye dönmüş olabilirler. Cecilia annesinden kaçmış olabilir ve belki Fern de kaçmıştır, bundan sonra ne olacağını görmek için etrafta dolaşımtansa kaçmanın daha iyi olacağını düşünmüştür. Hiçbir fikrim yok ve Evelyn'in günde birkaç kez kontrol ettiği Fransız haber makalelerine girecek bir şey olmadıkça asla bileceğimden şüpheliyim.

"Ne yapıyorsun? Dizüstü bilgisayarını geri alıp kullanmaya devam ederken Evelyn'e soruyorum.

"Sadece yeni bir haber var mı diye bakıyorum," diye cevap veriyor, ki bu mantıklı ama aynı zamanda beni üzüyor - ne kadar endişeli olduğunun bir işareti. Keşke ona her şeyin yoluna gireceğini ve endişelenecek başka bir şey olmadığını söyleyebilseydim ama yapamam, en azından şimdilik. Umarım yeterli zaman geçtiğinde Paris'teki polisin bizi teşhis edip sorgulamayacağı ikimiz için de açık hale gelir; o gün geldiğinde kızım biraz huzur bulabilir.

"Kahvaltı için ne istersin? Yataktan kalkıp sabahlığını giyerken ona soruyorum. Daha sonra düzgün kıyafetler giyeceğim, özellikle de Paris'ten döndüğümüzden beri neredeyse hiç giyinmediğim için, ama şimdilik sadece rahat olmak istiyorum. Döndüğümüzden beri ikimiz de evden çıkmadık ama bence bugün dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağımız bir gün olmalı. Hatta ikimize köyün barında öğle yemeği yemeyi bile önerebilirim, ama önce bir fincan çay ve bir dilim kızarmış ekmek.

Evelyn bana biraz tost istediğini söyledi, ben de yapmak için aşağıya indim, bir daha yalnız yemek yemeyeceğim için mutluyum, ancak Evelyn'in seyahatten erken dönmesinin koşullarının iyi olmadığını da farkındayım. Kızımın hâlâ Avrupa'da bir yerlerde olması, gezip görmesi gerekiyordu ama o çoktan buraya döndü ve gitmeden önceki halinden daha kötü bir durumda. Gitmeden öncesine göre daha iyi olan tek şey ilişkimiz. Paris'te paylaştığımız deneyim bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Keşke böyle bir şey olmasaydı ve bir hayat kaybedilmeseydi ama en azından kızım artık Fern'in gitmesine izin verme nedenlerimi anlıyor.

Birisi onu alt edebileceğini düşünürse ne olacağını çok iyi biliyor.

Evelyn ayrıca Pierre'e araba çarptıktan sonra gösterdiğim tepkiye bakarak onu ne kadar sevdiğimi ve onu güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi de gördü. Kızım şoka girerken, onun olay yerinden güvenli bir şekilde uzaklaşmasını ve kanundan kaçmasını sağlayacak kadar soğukkanlılığımı korudum. Polis onunla konuşmuş olsaydı, büyük olasılıkla o kadar kötü bir durumda olacaktı ki onlara gerçeği söyleyecekti ve o zaman Pierre'in ölümüne neden olduğu için onu tutuklamaktan başka çareleri kalmayacaktı. Ama ben bunun olmamasını sağladım ve Evelyn de bunu biliyor, bu da zor koşullara rağmen kendisini bana daha yakın hissetmesini sağlıyor.

Kızımın ne kadar süreyle eve döneceğinden emin değilim, ancak sürdüğü sürece bunun tadını çıkarmaya çalışacağım. Ancak ayrıldığı gün geldiğinde de mutlu olacağım, çünkü bu onun hayatına yeniden devam ettiği anlamına geliyor olmalı. Şimdilik, Arberness'te sakın bir gün daha geçireceğiz, haberleri kontrol edeceğiz ve buradan kilometrelerce uzakta bizi etkileyebilecek bir şey olup olmadığına bakacağız.

Çaydanlık kaynarken ve tost makinesi işini yaparken, daha sonra yapacağımız olası yürüyüş için hava durumunu kontrol etmek üzere mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. Ama hava pek iyi görünmüyor - gökyüzü gri ve yağmur yağacak gibi görünüyor.

Sanırım bir fırtınanın yolda olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. Umarım sadece hava durumu türündendir ve başka bir tür değildir.

THIRTY-FOUR

CECILIA

İçinde seyahat ettiğim arabanın ön camına büyük yağmur damlaları çarpmaya başlıyor ve sürücünün onlardan kurtulmak için silecekleri çalıştırması uzun sürmüyor. Ancak tamamen net bir görüşe sahip olmak imkansız, çünkü gökler gerçekten üzerimizde açıldı ve yağmur artık sağanak halinde yağıyor.

Taksi şoförüm bana kıkırdarak 'İngiltere'ye hoş geldiniz' dedi ve burada havanın çoğu zaman böyle olduğunu ima etti. Dünyanın bu bölgesinin genelde güneşli olmadığını duymuştum. Ama buraya tatil için gelmedim, bu yüzden güneşin bulutlarla örtülüp örtülmediği umurumda değil, ki bu iyi bir şey çünkü dışarıda gerçekten fırtına var.

Ön cam silecekleri fazla mesai yapmaya devam ederken şoföre "Oraya varmamıza ne kadar var?" diye soruyorum.

"Yaklaşık on dakika kadar," diye yanıtlıyor. 'Tabii ben oraya vardığımda ana yol sular altında değilse. Ama öyle olmamasını umalım.

Yine kendi kendine kıkırdıyor ama ben gülmüyorum. Hedefime ulaşmama hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum, hele ki bu kadar yaklaşmışken ve buraya gelmek için bu kadar yol kat ettikten sonra.

Paris'ten Eurostar'la ayrıldım ve Londra'da indim, ilk kez İngiliz topraklarına ayak basıyordum ve oraya varırken hayatım boyunca anneme verdiğim sözü bozmuştum. Bana her zaman gitmemem gerektiğini söylediği yerdeydim ama durmayacaktım. Ertesi günkü tren seferlerinin başlamasını beklerken başkentte bir gece geçirmek zorunda kaldım ve sonra kuzeye gitmek için binebildiğim ilk trene bindim. Manchester'a giden bir trene bindim ve oraya vardığımda şehirde benim için önemli olan birkaç şeyi yapmak için biraz zaman harcadım. Geceyi Manchester'da geçirdikten sonra tekrar yola çıktım.

Bu sabah saat sekizde Carlisle'a vardktan sonra yolculuğumun son ayağında beni buraya getirecek bir taksi buldum.

Uzun bir yolculuktur ve annemin beni aramaya çalıştığını ya da sesli mesaj bıraktığını gördüğümde daha da uzadı, ama artık neredeyse bitti. Nerede olduğuma dair hiçbir fikri yok çünkü hiçbir aramasına cevap vermedim ya da hiçbir mesajına yanıt vermedim, bu yüzden sanırım onunla konuşmak istemediğime dair kendi mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde alıyor.

En azından henüz değil.

Birkaç dakika sonra şoförüm 'Neredeyse geldik' diyor ve ne mutlu ki ben arabadan inmeden önce yağmur biraz hafiflemiş görünüyor. Nereye yaklaştığımızı görmek için önüme bakıyorum ama henüz pek bir şey göremiyorum, bu garip çünkü şoför neredeyse vardığımızı söylemişti. Ama sonra bir virajı dönmeden önce uzaktaki tepede birkaç ev seçmeye başlıyorum ve hepsi büyük bir su kütesinin yanında bir araya toplanmış daha fazla bina görüyorum.

"Genellikle buradan İskoçya'nın güney ucunu görebilirsiniz," diyor şoför sanki turist rehberimmiş gibi. "Ama bugün değil, bu havada değil.

Hava çok kasvetli ve suyun üzerinde asılı duran sis, buraya vardığımızda çok uğursuz bir his veriyor. Sanki evren buraya girişimi işaretlemek için bir önsezi duygusu ekliyor ve belki de bu doğru çünkü her şey plana göre giderse burada işler kesinlikle karanlık olacak.

"Sizi nereye bırakmamı istersiniz?" diye soruyor şoför. "Sahilin aşağısında, lütfen.

'Sahil mi? Bu havada mı? Emin misin?'

"Evet, teşekkür ederim," diyorum elimi çantama atıp kredi kartımı çıkarırken. Şoför deli olduğumu düşünüyor ama yine de paramı almaktan çok mutlu olacağından eminim ve tabii ki öyle de oluyor. Park ettikten sonra bana kart makinesini uzatıyor, ben de kartımı makineye dokundurarak ücreti ona aktarıyorum ve tekrar teşekkür edip iniyorum.

Yağmur tekrar yağmaya başladığında biraz alaycı bir şekilde "İyi eğlenceler!" diyor ve o buradan hızlıca çıkarken, ben şimdi sıkışıp kaldım, ki bu benim için sorun değil. Yağmur damlalarının ıslattığı kuma doğru ilerliyorum. Taneler ayağımın altına yapışıyor ama ayakkabılarımın mahvolmasından endişe etmiyorum. Tek istediğim bu sahilde belirli bir yer bulmak ve telefonumdaki haber bana yol gösterecek.

Sahilde Doktor Drew Devlin'in öldüğü yeri kabaca bulmam yaklaşık beş dakikamı alıyor. Yağmur damlaları etrafımdaki kumlara vururken, annemin burada olduğu zamanı hayal etmeye çalışarak durup sessizce manzarayı inceliyorum. Drew'u sahte bahanelerle buraya çekmiş ve Alice'in ortağı olan suç ortağına onu öldürtmüştü. Bu her şeyin başlangıcıydı, annemin suç hayatının başlangıcıydı ve o zamandan beri suç işlemeye devam ediyor.

Evelyn için üzülüyorum çünkü babası burada, böylesine kasvetli bir yerde ve böylesine korkunç bir şekilde hayatını kaybetti. Ben de bir babayı korkunç koşullarda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve İngiltere'ye geldiğimden beri ziyaret ettiğim tek yer Drew'in ölüm sahnesi değil. Dün Manchester'daki PinkTree Otel'deydim, tüm haberlerde babam olduğunu tahmin ettiğim adamın ölüm yeri olarak gösterilen yerdeydim. Fern, Greg'i 6E numaralı odada öldürmüştü; otel görevlisine odayı görüp göremeyeceğimi sordum. Babamın annem tarafından bıçaklanarak öldürüldüğü yerde durmak istemem hastalıklı görünebilir ama yine de sordum, odada birinin kaldığını ve bunun mümkün olamayacağını söylediler.

Acaba konuk o odada daha önce ne olduğunu biliyor muydu?

Eğer öyleyse, farklı bir tane istemiş olabilirler.

Odaya girmeme izin verilseydi bile, bunun rahmetli babama yakın olmak gibi olmayacağını biliyordum, bu yüzden mezarını da ziyaret etmeyi ihmal etmedim, onun gerçek ebedi istirahatgahını. Mezar taşını bulduğum yağmurla ıslanmış mezarlık Manchester'ın sakin bir köşesinde yer alıyordu ve ona bıraktığım bir buket çiçek kasvetli ortama nadir bir renk katmıştı. Oraya gittiğimde birkaç kelime söylemeyi hayal etmişim, artık beni duyamasa bile sessizliği bozacak bir şeyler, ama sonunda yapmadım. Babamın kemiklerinin yattığı yerde durduğumu bilmek garipti. Hayat yolculuğum açısından, o sadece konseptte yer aldı ve kelimenin tam anlamıyla bundan sadece birkaç dakika sonra hayatını kaybetti. Ama bu onun suçu değil; eğer ona şans verilseydi eminim iyi bir baba olurdu.

Bu fırsattan mahrum bırakıldı.

Sahilin bu kısmında rüzgar çok kuvvetli ve sadece birkaç metre ötedeki yağmur ve girdaplı suyla birlikte, böyle olduğunda çok acımasız bir ortam oluşturuyor. Eminim bir yaz gününde çok güzel görünüyordur, ama yine de ölünecek bir yer değil, yine de bu plaj Drew'in gördüğü son şeydi.

Annem bundan emin oldu.

Düşüncelerimle on dakika baş başa kaldıktan sonra ıssız sahilden ayrılıyor ve yolumu kolayca bulabileceğimi düşünerek köye doğru ilerliyorum. Annemin tarihinde ne kadar büyük bir rol oynadığını fark ettiğimden beri Arberness hakkında okuduğum her şeye göre burası küçücük bir yer. Taksiyle buraya gelirken bunu zaten anlamıştım ama şimdi daha da iyi anlıyorum. Hava durumu nedeniyle sokaklarda çok fazla insan yok, bu da bana kim olduğumu ve burada ne yaptığımı sorabilecek herhangi bir 'dost yerel' ile sohbet etmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Bunları bilselerdi kesinlikle kaçıp hangi evde yaşıyorlarsa oraya giderlerdi. Bu aynı zamanda Alice ya da Evelyn ile henüz karşılaşmayacağım anlamına geliyor ve onları yakında mutlaka görecek olsam da, biraz daha huzurun tadını çıkarmalarına izin vereceğim.

Bir sonraki durağım köy barı ve ben içeri girerken köşedeki masada içki içen iki yaşlı adam biralarından başlarını kaldırıp içeri kimin girdiğine bakıyorlar. Beni, yani on sekiz yaşındaki yabancı bir kadını gördüklerinde şaşırmış görünüyorlar ama sanırım böyle bir mekana her gün genç bir kadın girmiyor. Bu bar kesinlikle demode ve işletmecisi de ben bara yaklaşıp sıcak bir karşılama alırken demode görünüyor.

"İyi günler. Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor ev sahibi, bir eliyle kırışmış sakalını sıvazlarken diğer eliyle bira pompalarından birine yaslanıyor. Bütün gün ayakta duramayacak kadar yaşlı görünüyor ama belki de işini seviyordur. Acaba annem köyde yaşarken buranın sahibi o muydu? Eğer öyleyse, burada içmiş olmalı ve ailemizin iki nesline hizmet etmiş olabileceğini düşünmek garip geliyor.

"Bir votka ve limonata lütfen," diyerek bara oturuyorum.

"Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?" diye soruluyor, ki bu muhtemelen beklenen bir şey.

"Elbette," diyorum, çantamdan bir kart çıkarıyorum ve ev sahibi kartı incelediğinde kaşlarını kaldırıyor.

"Fransa'dan mı
geliyorsun?" "Elbette.

Adam içkimi hazırlamaya başlamadan önce bana kimliğimi geri veriyor ama kısa süre içinde bana başka bir soru soracağını tahmin ediyorum. Köşedeki iki adam da kendi işlerine bakmaya geri döndüler, ama içimden bir ses onların da çok yakında benimle tekrar ilgileneceklerini söylüyor.

"Buyurun," diyor ev sahibi **i ç k i m i** önüme koyarken gülümseyerek. 'Peki, sizi Arberness'e getiren nedir? Sen

Seyahat mi?

Pipeti olup olmadığını sormadan önce 'Pek sayılmaz' diye yanıtlıyorum.

"Elbette," diyerek bana bir tane uzatıyor ve ben de uzun, susuz bir yudum almadan önce içkimi biraz karıştırmak için kullanıyorum. Bitirdiğimde bardağımı tekrar yerine koyuyorum ve anında bu köyün konuşulan kişisi olmaya hazırlanıyorum.

Ev sahibi boş bir bardağı alıp bulaşık beziyle parlatmaya başlarken, "Annem eskiden burada yaşardı," diye başlıyorum.

'Gerçekten mi? Hayatım boyunca bu köyde yaşadım, bu yüzden onu kesinlikle tanırım. Adı neydi?' diye sorar ev sahibi.

"Onu kesinlikle tanıyorsunuz," diyorum başımı sallayarak. "Fern Devlin.

Ev sahibi elindeki bardağı düşürüyor ve bardak barın arkasındaki sert zeminde gürültüyle paramparça oluyor. Ama ben irkilmedim. Sadece köşedeki iki adama bakmak için dönüyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde onlar da bana bakıyor.

"Fern Devlin mi dedin?" diye soruyor içlerinden biri endişeyle, ben de başımı sallıyorum.

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor diğeri ve ben de aynısını yapıyorum.

"Sanırım polisi aramam gerekiyor," diyor ev sahibi ayağının dibindeki cam kırıklarından uzaklaşırken, ama tam telefona uzanacakken elimi kaldırıyorum ve durmasına neden oluyorum.

"Sadece sabırlı ol," diyorum. 'Polisin onu bulmaya çalışmasının bir anlamı yok çünkü saklanmakta çok iyi. Benim daha iyi bir fikrim var. Onu bana bırakın.

THIRTY-FIVE

FERN

Paris'te kalmaya ve Pierre'in cesedinin köye gömülmek üzere resmi olarak serbest bırakılmasını beklemeye karar verdim, ancak ne kadar önemli olsa da sadece bunun için kalmadım. Kaldım çünkü şu ana kadar polis bana daha fazla ilgi göstermedi, bu da tutuklanma korkusu olmadan hayatıma devam edebileceğimi düşünmeme izin verdi. Gizli kimliğim hala bir sır gibi görünüyor, en azından yetkililerden, bu yüzden henüz paniğe gerek yok. Ayrıca Paris'te kaldım çünkü Cecilia burada yaşıyordu ve hala burada bir yerlerde olduğunu, gizlendiğini ve muhtemelen önce benim gitmemi beklediğini varsaymak zorundayım. Birkaç kez evine gittim ve onu gelirken ya da giderken yakalamaya çalıştım ama gördüğüm tek kişi Antoinette oldu. Cecilia'nın nerede olduğunu sormak için ona her yaklaştığımda kızımın en iyi arkadaşından pek hoş bir karşılama görmedim; bana yardım edemeyeceğini söyleyip gitmemi istemeden önce her zaman beni görünce dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Sanırım artık tam olarak kim olduğumu biliyor ve internette hakkımda her şeyi okudu, bu yüzden bugünlerde yanımda anlaşılır bir şekilde gergin. Benim için bir tehdit olabileceğinden ve polise gidip kim olduğumu söyleyebileceğinden endişelendim, ancak bunu yapmış gibi görünmüyor. Korkudan ya da Cecilia'ya olan sadakatinden olabilir, ama her ne olursa olsun, Antoinette şimdiye kadar sessizliğini korudu, şükürler olsun. Ben de onun için bir tehdit oluşturmuyorum, en azından bana yalan söylemediği sürece, ama yalan söylediğini düşünmek için bir nedenim yok.

Kızımın nerede olduğunu en yakın arkadaşı bile bilmiyor.

Antoinette'i en son gördüğümde bana karşı bu kadar temkinli olduğunu görmek korkunçtu. Onu küçüklüğünden beri tanırım, oyun parkında ona ve annesine el sallardım. Cecilia bana yeni ve en iyi

arkadaş edinmişti. Onun çocuğumla birlikte büyüdüğünü gördüm ve etten kemikten olmasak da, gençliğinde evimizde geçirdiği zaman nedeniyle Antoinette'i neredeyse kendi kızımından biri olarak görüyordum. Ancak Antoinette geçmişimi bildiği için aramızdaki her türlü ilişki sona erdi ve bunun için internetteki tüm haberlere teşekkür etmeliyim. Eminim her birini okumuştur ve eğer okuduysa, ona yaklaştığımda gergin olmasına şaşmamalı. Hatta onu bir sonraki kurbanım yapıp yapmayacağımı tahmin etmeye çalışmış bile olabilir ki bu çok gülünç ama seri katil olarak tanınmaya başladığınızda sorun da bu oluyor.

İnsanlar sizin tekrar öldürmenizi bekliyor, ki bu sizden önce gelen korkunç bir ün.

Ama bu sefer işler farklı. Kendi canımı korumak için başka bir canı almanın artık içimde olduğundan emin değilim. Ya da belki de yaşla birlikte öldürmemi engelleyecek bir sakinlik geldiğini umuyorum, ama tekrar sıranana kadar bunu gerçekten kim bilebilir? Belki de üzerime çöken gerçekten bir sakinlik değildir, belki de daha çok bir keyifsizlik ya da daha kötüsü bir depresyondur. Pierre'in ölümünün yarattığı travma, sevdiğim adamı ve birlikte sahip olduğumuz geleceği kaybetmek var. Ama bundan daha da kötüsü kızımı bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek. Bu bile başlı başına pes etmem ve artık hiçbir şey için mücadele etmek istemem için yeterli ama onunla iletişim kurmama izin vermezken başka ne düşünebilirim ki?

Bir mucizeye
ihtiyacım var.
Ve sonra
anladım.

Seine Nehri kıyısında bir bankta otururken, güneş sudan yansırken ve Parisli yayalar nehrin üstünden geçen köprülerde koşuştururken telefonumun çaldığını duyuyorum. El çantamdan çıkarırken, morgdan birinin Pierre'in cesedinin taşınmaya hazır olduğunu bildirmek için beni arayacağını umuyorum. Ama değil.

Ben Cecilia.

"Merhaba! Yüksek sesle ve net bir şekilde sesleniyorum, böylece cevap verdiğimi kesinlikle duyabiliyor. Banktan kalkıyorum ve nehrin kenarına biraz daha yaklaşıyorum. Neden insanlar önemli bir telefon görüşmesi yaptıklarında, sanki karşılarındaki kişi oturmaya devam ederse onları duyamayacakmış gibi ayağa kalkıp volta atmayı severler? Bilmiyorum ama şu anda kesinlikle volta atıyorum.

"Merhaba anne," diyor hattın diğer ucundan gelen sessiz ses.

"Neredesin? İyi misin?

"Ben iyiyim.

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Keşke iyi olduğunu bana haber verseydin. Çok endişelendim. Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Benim için mi yoksa kendin için mi endişeleniyorsun?"

Bu sert bir soru ama ne yazık ki Cecilia'nın bunu neden sorduğunu anlayabiliyorum.

"Senin için endişeleniyorum elbette," diye onu temin etmeye çalışıyorum, ama muhtemelen biraz yanlış anlaşılıyor - Cecilia'nın sırrıma nasıl tepki verdiği konusunda endişelenmemem, düpedüz garip olmasa bile, olağandışı olurdu.

Cecilia, "Sanırım polisle konuşup konuşmadığımı bilmek istiyorsun," dedi. "Hayır, sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Yani sahip olup olmamam umurunda değil mi?"

"Hayır. Yani, umarım yapmamışsınızdır, ama sırf bundan sonra olakarlardan önce size bazı şeyleri doğru dürüst açıklama şansım olsun diye."

Kızımın benden ne söylememi istediğini bilmiyorum, bu yüzden ona önceliğimin kendisi olduğunu bildirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Onlara tek kelime etmedim," diyor Cecilia, ki bu büyük bir rahatlamaydı, çok önemli bir kelimeyi eklemeyden önce. "Henüz."

"Sadece gel ve benimle buluş ve sana tüm bunları yüz yüze açıklamama izin ver," diye yalvarıyorum. "Hakkımda duyduklarınızın ya da okuduklarınızın size korkunç geleceğini biliyorum ama bunların hepsini yapmak için bir nedenim vardı ve sadece size kendimi açıklama şansına ihtiyacım var. Lütfen, bana bunu verir misiniz?"

Cecilia sakın bir şekilde 'Evet,' diye cevap verir, bu daha olumlu bir haberdır.

"Harika! Neredesin? Hemen gelip seninle buluşabilirim. Hala Paris'te misin?"

"Hayır, değilim."

"Köye geri mi döndün?"

"Hayır."

"Neredesin o zaman?"

Kızım bana cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Arberness'deyim."

Onu doğru duymuş olamam. Telefon hattında biraz parazit olmalı.

Düşündüğüm şeyi öylece söylemiş olamaz.

"Pardon, ne?"

"Arberness'deyim anne. Orayı iyi biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyorum ve Cecilia da bunun farkında ama nerede olduğu konusunda kafam karışık değil. Kafamı karıştıran kızımın o kadar yer varken neden oraya gitmeye karar verdiği.

"Ne yapıyorsun orada?" diye soruyorum, son birkaç gündür bedenimde taşıdığım gerginlik şimdi daha da artıyor.

"Birkaç kişiyi ziyarete geldim.

Kimden bahsettiğini tahmin edebiliyorum ama isimlerini söylemek istemiyorum. Cecilia, "Alice ve Evelyn'i henüz görmedim," diyerek onlardan bahsediyor.

Ben. "Ama yapacağım.

"Neden? Ne yapıyorsun?

'Annemi daha iyi tanımaya çalışıyorum. Buradaki yerlilerden birkaçıyla senin hakkında konuştum bile. Hepsinin anlatacak bir sürü hikayesi var.

Eminim öyledir.

'Cecilia, ne yapman gerektiğini düşünüyorsan, yapmayacaksın. Tüm bunlar hakkında konuşman gereken tek kişi benim, bu yüzden lütfen oradan ayrıl ve Fransa'ya geri dön ve doğru düzgün konuşalım.

"Bana gelmeye ne dersin?" diye soruyor. Buna vereceğim cevabı dikkatlice düşünmek zorundayım.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyorum dürüstçe. 'Biri İngiltere'ye döndüğümü öğrenirse tutuklanırım. O zaman asla konuşamayız, en azından hapishane ziyaretçi odası dışında.

"Bu benim hatam değil.

"Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Sadece durum böyle. Lütfen Fransa'ya geri dön. Lütfen burada konuşmamıza izin ver.'

"Hayır, sanırım burada kalacağım," diyor Cecilia ve rüzgârın estiğini duyuyorum, ama ses benim tarafımdan gelmiyor. Hattın diğer ucundan geliyor. İskoçya'dan esen o meşhur Arberness rüzgarı olmalı. Kızımın bu telefon görüşmesini yaparken sahile yakın olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, Evelyn'in babasının ölümünü izlediğim yerin hemen yakınında demektir.

'Cecilia, lütfen. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum,' diye itiraf ediyorum. "Gelip beni burada, Arberness'te görmeni istiyorum.

"Ne?

Beni duydun. Buraya gelmeni istiyorum. Eğer bunu yaparsan, bundan sonra ne olursa olsun, ileriye dönük bir ilişkimiz olacak.

"Ya gelmezsem?

"O zaman beni bir daha asla göremeyeceksin.

'Cecilia, yapamam. Polisin beni arayacağını biliyorsun.'

'Eğer gerçekten istiyorsan buraya gelebilirsin,' diyor bana sakince. 'Bu sadece bunu yapmak için ne kadar çaresiz olduğuna bağlı. Beni tekrar görmek için ne kadar çaresiz olduğuna. Eğer gelmezsen o zaman benim hakkımda ne hissettiğini anlarım.

"Cecilia. "Güle
güle anne.

Arama sona eriyor ve kızımı tekrar aramaya çalışmama rağmen telefonu açmayı reddediyor. Sanırım söylemesi gereken her şeyi söyledi. Bana durumu anlattı ve şimdi sadakatimi gerçekten test etti.

Ya kendimi ilk sıraya koyarım ve çocuğumu bir daha asla göremem.

Ya da onu ilk sıraya koyarım ve Arberness'in ve beni adaletle yüzleştirmeye çalışan her polis memurunun gazabıyla yüzleşirim.

Seine Nehri'ne bakarken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

THIRTY-SIX

EVELYN

Kimse bekleyip ne olacağını görmekten hoşlanmaz. İnsanlar tahminlerde bulunmayı tercih eder. En azından bu şekilde, sonunda yanılmış olsalar bile, gelecek üzerinde bir miktar kontrolleri varmış gibi hissederler. Bu nedenle yakın zamanda kendimden çok emin bir tahminde bulundum ve zaman geçtikçe bu tahminimi ikiye katladım. Doğru çıkma ihtimalimin giderek arttığını hissediyorum.

Dünyada en nefret ettiğim kadın olan Fern'in Arberness'e dönmeyeceğini tahmin etmiştim.

Ve şimdiye kadar haklı çıktım.

Şu anda evde annemle birlikteyim, ikimiz de kanepede oturuyoruz, elimizde bir içki var ve televizyon açık. Onun bir fincan çayı var, benim de biraz daha sert bir şeyim var, ama ikimiz de özellikle rahatlamış değiliz, ne izlediğimize de dikkat etmiyoruz. Televizyon her şeyden çok arka plan gürültüsü için açık ve umutsuzca sessizliği bozacak bir şeye ihtiyacımız var. Burası gergin ve biraz da garip, bunun birkaç nedeni var ama en önemlisi evde sadece iki kişi olmamamız. Son üç gündür ara sıra bizi ziyaret eden üçüncü bir kişi de bize katıldı. Bu kişiyi Arberness'te gördüğümde çok şaşırmıştım çünkü onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bana neden burada olduğunu ve planının ne olduğunu anlattığında daha da şaşırdım.

Bu Cecilia ve Fern ile bu durumun karşı tarafında olmamıza rağmen, geçen gün kapımıza ilk geldiğinde bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koydu.

O artık bizim tarafımızda.

Onu görmek korkutucuydu ve bunun benim ve annem için ileride ne anlama gelebileceğini hayal etmek de bir o kadar korkutucuydu, ancak Cecilia zihinlerimizi çabucak rahatlattı ve buraya geldiğinden beri ortak deneyimlerimiz ve kalp acımız üzerine bağ kurduk. Yine de bu onun burada kalışının tamamen keyifli geçtiği anlamına gelmiyor.

Şu anda Cecilia da elinde bir içecek televizyon izliyormuş gibi yapıyor ama telefonunu kontrol edip dışarı bakmak için pencereye gitmesinin sadece birkaç saniye süreceğini biliyorum. Bunu biliyorum çünkü her beş dakikada bir yaptığı şey bu - ve işte yine başlıyor.

Telefonunu kontrol ediyor. Ama ne mesaj ne de cevapsız arama var.

Şimdi pencereye gidiyorum. Ama kapıya kimse gelmiyor.

"Buna bir son verip onun gelmeyeceğini kabul edebilir miyiz? Tüm hayatlarımızın belirsizlik içinde kalmasından yorulduğumda söylüyorum. "O bir korkak ve ne olursa olsun geri dönmeyecek.

Cecilia için bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama her zamanki gibi çok az şey söyleyerek yine telefonunu kontrol etmekle yetiniyor. Anneme bakıyorum ama o da bir şey söylemiyor, muhtemelen söylememiz gereken her şeyi zaten söylediğimiz ve daha fazlasını söylemek sadece kendimizi tekrar etmek olacağı için. Az önce söylediklerimde kesinlikle kendimi tekrar ettiğimi biliyorum ama birimizin mantıklı konuşması gerekiyor. Birimiz, üçümüzün de hayatımızın geri kalanında burada oturup, gelmeye niyeti olmadığı belli olan birinin kapıya dayanmasını ve bu işi sonsuza dek bitirmesini beklememizi engellemeli.

"Fern'in köye dönmesini sağlamak için bir planım var.

Cecilia geçen gün anneme kapıyı açtıktan sonra böyle söylemişti ve annemin neden bu kadar şaşırdığını görmek için aşağıya indiğimde bana da aynı şeyi tekrarladı. Annemin sürekli birilerine burada ne yaptıklarını sorduğunu duydum, bu yüzden odamdan çıkıp araştırmaya gittim ve araştırdığımda Cecilia'yı evimizde buldum.

"İkinize de yardım etmek istiyorum," demişti o zaman. 'Annemin size ve bu köydeki diğer herkese yaptıkları hiç adil değil. Onun teslim olmasını istiyorum, böylece ben de dahil olmak üzere herkes biraz rahatlayabilsin ve sanırım bu yakında gerçekleşebilir.

Tüm bunlar olurken, Fern Devlin'i adalete teslim edecek biri varsa o da benim diye düşünmüştüm. Ama Paris'te olanlardan sonra, bunu unutmaya hazırdım. Kapımızın önüne gelen gibi bir gelişmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Fern'in kızı intikam alan kişi mi olmak istedi?

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sormuştum, Cecilia'nın söylediği herhangi bir şeyin gerçekten gerçekleşeceğini hayal etmeye cesaret edememiştım.

"Annemi aradım ve ona nerede olduğumu söyledim. Sonra da beni bir daha görmek istiyorsa buraya geri gelmesi gerektiğini söyledim. Yani başka seçeneği yok. Ya Arberness'e dönecek ya da beni kızı olarak sonsuza dek kaybedecek.

Anneme baktım ve kaşlarımı çattım çünkü bana Fern'in hâlâ bir seçeneği varmış gibi gelmişti.

"Gelmemeye karar verebilir! Bu planda büyük bir kusur gören tek kişi benmişim gibi göründüğüm için şok olmuş bir halde, "Gelmemeye karar verebilir!" dedim. 'Gerçekten senin ya da bir başkası için özgürlüğünden vazgeçeceğini mi düşünüyorsun? O bencil biri, yaptığı her şeyi bu yüzden yaptı. Çünkü sadece kendini önemsiyor, başka kimseyi değil.

Cecilia kendinden emin görünmeye çalışarak 'Gelecektir,' demişti ama sesinde ve yüz ifadesinde kesinlikle bir belirsizlik sezmişim, sanki bizim kadar o da kendini ikna etmeye çalışıyordu. İşte o zaman onun için biraz üzıldüm, çünkü annesi ne yapmış olursa olsun, bundan kurtulmak için kızının sevgisini riske atmayacağını açıkça söylemişti. Ne yazık ki, işte bu noktada yanıldığını hissettim.

"Annem yıllar önce Fern'in gitmesine izin verirken haklıydı," demişim Cecilia'ya ve yanında duran anneme bakarak. 'Birilerine daha fazla zarar gelme riskini almaktansa bunu yapmanın daha iyi olduğunu biliyordu. Onu hiç dinlemedim ve bu yüzden ondan nefret ettim ama şimdi haklı olduğunu biliyorum. Fern'i yakalamaya çalıştığımda neler olduğuna bir bakın. Masum bir adam öldü ve eğer şanslı olmasaydık, bu yüzden hapse girebilirdim. Başka kimse zarar görmeden Fern'i rahat bırakmalıyız.

Cecilia'yla olduğu kadar annemle de konuştuğumun farkındaydım, annemin Fern'in gitmesine nasıl izin verdiğinden yakındığım onca yılın benim açımdan bir hata olduğunu kabul ediyordum. O sırada bir şey söylememiş olsa da annemin de bu kabulü takdir ettiğini biliyorum. Cecilia ve ben Fern'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını ileri geri tartışırken çok sessiz kaldı, öyle ki ikimiz de onun bu konudaki düşüncelerini duymak için çaresiz kaldığımız noktaya geldik. İşte o zaman annem nihayet konuştu ve Fern'in böyle bir köşeye sıkıştırıldığında ne yapacağını tahmin ettiğini bize söyledi.

Annem o zaman beni şaşırtarak, 'Gelecek,' demişti. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun? diye sormuştum.

Çünkü kızını kaybetmek istemeyecektir. Seni hayatında tutmak için her şeyi yapar Cecilia, bu hapse girmek anlamına gelse bile. Onu ziyaret edeceğini bildiği sürece sorun olmayacaktır. Bir anne olarak bu, kaçak olmaktan ve hiç kızının olmamasından daha iyidir. Fern'in uğruna özgürlüğünden vazgeçebileceği tek kişinin Cecilia olduğuna inanıyorum.

Cecilia başını salladı, belli ki aynı dalga boyundaydı, ama ben hala emin değildim.

"Neden Fern mantıklı bir karar verecekmiş ve aşkı kendinden önce tutacakmış gibi konuşuyorsun? diye sormuştum. 'Neden başkalarını kendi iyiliğinden daha fazla önemsediyini varsayıyorsun? İnsanları soğukkanlılıkla öldürdü. Binlerce yalan söyledi. Sadece ciddi suçlar işleyebilecek biri değil, aynı zamanda işlediği suçlardan paçayı sıyırmakta da çok başarılı. Peki bunca zaman sonra neden kalan hayatını bir kenara atıp polisin işini kolaylaştıracağını düşünüyorsunuz? Kızı ayda bir kez hapishaneye gelip onu ziyaret etsin diye mi? Lütfen, böyle bir şey olmayacak.'

Annem, Cecilia'ya hepimiz Fern'in gelmesini beklerken Arberness'te nerede kalmayı planladığını sormadan önce tek söylediği 'Bakarız' oldu. O ikisinin yaşamaya çalıştığı masal diyarında var olamayacağım için yatak odama dönmek zorunda kalmıştım ama birkaç saat sonra yeniden ortaya çıktığımda annemin Cecilia'yı bizimle kalmaya davet ettiğini ve Cecilia'nın da bu daveti kabul ettiğini öğrendim.

Onlara söyleyebildiğim tek şey 'İkiniz de kandırılıyorsunuz' oldu ve o zamandan bu yana ikisi hakkındaki görüşüm değişmedi. Çünkü beni haksız çıkaracak hiçbir şey olmadı. Fern'den hiçbir iz yok ve olacağından da şüpheliyim. Bu yüzden tam da koltuktan kalkıp televizyonu kapatacak, anneme hayatımıza devam etmemiz gerektiğini söyleyecek ve Cecilia'dan kibarca gitmesini isteyecektim. Ama bunu yapmadan hemen önce beklenmedik bir şey oluyor.

Cecilia'nın son üç gündür kontrol ettiği telefon nihayet canlanır.

"Annem arıyor! Cecilia elinde çalan telefonuyla kanepeden fırlarken "Annem arıyor" diyor.

"Cevap ver! Alice de koltuktan kalkıp beni oturur halde bırakarak bağılıyor, ancak ben de aramanın nedenini duymak için aynı derecede hevesliyim. Ama burada mantığın sesi olarak, odayı saran ani coşkuyu bastırmaya çalışıyorum.

"Muhtemelen sana yapamayacağını söyleyecek," diyorum iç çekerek, ama Cecilia beni görmezden geliyor ve yine de telefona cevap veriyor.

"Alo?" diyor gergin bir şekilde.

Ne ben ne de annem hattın diğer ucunda konuşulanları duyabiliyoruz ama Cecilia'nın pencereye gidip tekrar dışarı bakmadan önce kaşlarının kalktığını fark ediyoruz.

Telefonu kapatmadan önce tek söylediği 'Anlıyorum' oluyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, Cecilia'nın Fern'in artık gelmeyeceğini söyleyeceği anın gelmesini bekliyorum, o zaman bana da sana söylemiştim demek kalacak, ama bunu yapacak kadar kötü niyetli değilim - Cecilia'nın kalbi annesinin ondan vazgeçmesi yüzünden kırılacak.

Ama olan şey hiç de bu değil.

"O burada," diyor Cecilia, pencereden uzaklaşıp ikimize bakarak.
"Arberness'e geri döndü.

THIRTY-SEVEN

FERN

Neden hayat genellikle dönüp dolaşıp aynı yere geliyor? Ne yaparsak yapalım ve gelecekte ne yapmaya niyetlenirsek niyetlenelim, her zaman başladığımız yere geri dönüyoruz gibi görünüyor. Bana olan da bu. Onca yıla, onca kaçışa ve onca yalana rağmen, her şeyin başladığı yere geri döndüm.

Doktorun ölmesi gerektiğine burada karar verdim.

Burası da tam olarak sahilde bunu izlediğim yer.

Kumların üzerinde durup etrafımı kucaklamaya çalışırken rüzgârın serinliği beni çevreleyen manzara kadar tanıdık geliyor. Buraya geri dönmeyi hiç istemedim, aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece bir aptal suç mahalline geri döner.

Sanırım bu beni aptal yapıyor.

Ama gerçekten öyle mi? Yoksa Arberness'e geri dönmek beni başka, çok daha iyi bir şey mi yapıyor? Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Çünkü buraya aptalca bir hata ya da bencilce egoist bir sebepten dolayı dönmedim. Bir ebeveyn için hayatta gerçekten önemli olan tek şey için geri döndüm.

Çocuğum için buradayım.

Cecilia için potansiyel olarak özgürlüğümden vazgeçiyorum, ancak kızımı bunun en iyi şey olmadığına ikna edebilirsem hapisten kurtulmamın bir yolu olabilir. Parmaklıklar ardında olmak istemiyorum, ama bundan da öte, kızım benden nefret ederse yaşamak istemiyorum, bu yüzden bir şeyler vermek zorundayım.

Şu anda çocuğumu görebilmek için her şeyi riske atıyorum. Peki nerede o?

Issız sahile bakıyorum ama on dakika önce onu arayıp burada olduğumu söylememe rağmen kızımdan hiçbir iz göremiyorum. Paris'te beni aradığında tuttuğu dileği yerine getirdim. Geri döndüm.

Böylece bundan sonra ne olursa olsun, gelecekte de onu görebileceğim; her ne kadar bu süre zarfında hapishane üniforması giyecek ve sonrasında küçük bir hücreye dönmek zorunda kalacak olsam da. Kendini beğenmiş bir polis memuru tarafından kelepçelenme düşüncesi midemi bulandırıyor; tıpkı günlerimin geri kalanını, benim gibi işledikleri suçlar yanlarına kâr kalacak kadar zeki olmayan ve teslim olmak yerine yakayı ele veren iç karartıcı kişilerle çevrili bir ortamda, sıkıcı kıyafetler içinde kasvetli yemekler yiyerek geçirmek kadar mide bulandırıcı.

Uzun zaman önce bir köpek gezdiricisi endişeli bir telefon görüşmesi yaparak burada sahilde bir ceset bulduklarını söylemişti; bu keşif büyük bir soruşturmayla yol açmış ve bu köyün çok uzaklardan gelen gazetecilerle dolup taşmasına neden olmuştu. Drew'i öldürtmediğimi hayal edin. Onun yerine ne olurdu? İkimiz hala burada yaşıyor, sahilde satın aldığımız, uzaktan görebildiğim evi paylaşıyor olur muyduk? Drew hala her gün köy doktoru olarak işe gidiyor, Arberness'teki en zeki ve en şefkatli adam gibi davranıyor ama aslında hiç de öyle biri değil gibi davranıyor olur muydu? Alice'le ilişkisi hâlâ devam ediyor muydu, yoksa ondan sıkılmış ve başka birine mi geçmişti? Belki de köye yeni gelen biri, gözüne çarpan başka bir kadın, barda saçlarını savuran ve dikkatini çeken güzel bir sarışın ya da esmer? Evde oturup zampara kocamı mutlu etmenin yollarını arayan, ama ne yaparsam yapayım ona bir daha asla güvenemeyeceğimi ve daha da kötüsü onun için asla yeterli olamayacağımı bilen ben, namuslu eşe ne olurdu?

Katil olmamayı seçebilirdim. Çok daha fazlası olabilirdim. Yoksa kendime yalan mı söylüyorum? Gerçekten sadece düz bir seçimim mi vardı?

En iyi sonucu acı bir boşanma olan ihanete uğramış eş olmak mı? Ya da gücü geri alıp kocama bana yaptıklarının bedelini ödetmek mi?

O anda tek bir gerçek seçenek varmış gibi hissettim ve seçimimi yaptım.

Şimdi buna bağlı kalmak zorundayım.

Uzakta sahilde bir hareket görüyorum ve karnımda kelebeklerin uçuştığını hissediyorum, çünkü bunun beni görmeye gelen Cecilia olduğunu tahmin ediyorum. Figürün yaklaşmasını izlerken onun olmadığını fark ediyorum. Hareketleri kızıminkilerle uyuşmuyor. Bu kişi daha yavaş, biraz daha sert hareket ediyor, bu da on sekiz yaşındaki çocuğumdan daha yaşlı olduğunu gösteriyor ve yaklaştıkça onun kızım olmadığını görüyorum. Ama yine de kim olduğunu tanıyorum.

Bu Audrey, eski kapı komşum.

Eğer altmışıma yaklaşırken yaşlandığımı düşündüysem, Audrey'nin kendisini nasıl hissettiğinden emin değilim, çünkü şu anda doksanlarının ortalarında olmalı. Hala aktif olduğunu ve bir yürüme yardımcısının yardımıyla da olsa sahilde yürümekten keyif aldığını görmek çok güzel, ancak bu sabah kumdan başını kaldırıp sahili kiminle paylaştığını gördüğünde bundan ne kadar keyif alacağından emin değilim.

Audrey yavaşça yaklaşırken, başı öne eğik ve hala burada olduğum gerçeğinden habersiz görünüyor, beni ve Drew'i Arberness'teki yeni evimize ilk taşındığımızda ziyaret ettiği zamanı düşünüyorum. Köye hoş geldiniz demek için nazikçe uğramış ve bize pişirdiği lazanyayı getirmişti; buzdolabımız boş olduğu ve tüm tencere ve tavalarımız hala kutularda olduğu için seve seve yemiştik. Ne kadar arkadaş canlısı olduğunu ve yanından geçip giden ve şeytani gülümsemesiyle ona kendini otuz yaş genç hissettiren yakışıklı kocam Drew'u ilk gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum. Ama en çok, onu yeni evime buyur ettikten ve alışkanlıktan dolayı ön kapıyı arkasından kilitledikten hemen sonra söylediklerini hatırlıyorum.

'Oh, burada kapılarını kitleme konusunda endişelenmene gerek yok, canım. Arberness'te suç işlenmez.'

Oh, Audrey. Sen ve bu köydeki herkes bir zamanlar ne kadar masumdunuz.

Eminim buradaki herkes geceleri kapılarını kilitliyordur.

Audrey neredeyse üzerime geliyor, ancak başı ve omuzları bu kadar eğikken beni hala görmedi, bu yüzden birkaç saniye içinde hayatının en büyük şokunu yaşamaması için varlığımı ona bildirmeye karar verdim.

"Merhaba Audrey," diyorum, rüzgârdan duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Audrey başını kaldırıp baktıktan sonra yüzü dehşet içinde düşüyor ve yürüme yardımcısını tutmayı kaybediyor. Kumlara düşüşünü izlerken, onu şok etmek istemediğimi fark ediyorum, çünkü burada görünmem karşısında açıkça afallamış ve sanki öcü görmüş gibi görünüyor.

"Dur ben alayım," diyorum eğilip yürüme yardımcısını alırken, sonra da ona geri vermeye çalışıyorum. Bana ağzı açık bir şekilde bakıyor, ta ki ben ona buraya sorun çıkarmaya gelmediğimi ve ona ya da bu köydeki herhangi birine zarar vermek istemediğimi söyleyene kadar.

Audrey isteksizce yürüme yardımcısını geri alıyor, yanımdan geçip gitmeden önce bana şüpheyile bakıyor, buraya gelirken yaptığından çok daha hızlı bir şekilde hareket ediyor. Sanırım gerçekten mecbur kaldığında hâlâ hızlı hareket edebiliyor ve

Şu anda bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyor olmalı çünkü kumda gerçekten hareket ediyor, kendisiyle benim arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyor. Ama bir zamanlar anlayışlı olan bu kadının bugünlerde benden nasıl korktuğunu düşünecek vaktim yok, çünkü sahilde daha fazla hareket görüyorum ve bu sefer yolda olan kızım. Yanında birileri var ve üç figür yaklaştıkça Alice ve Evelyn'in de onunla birlikte olduğunu görüyorum. Bu beklenen bir şeydi çünkü Cecilia'yı arayıp burada olduğumu söylediğimde benimle sahilde buluşmasını ve diğer ikisini de yanında getirmesini istemiştim.

Onlarla ortada buluşmak için onlara doğru yürüyorum, aynı zamanda Drew'in hayatını kaybettiği yerden saygıyla uzaklaşıyorum - Evelyn'in babasının öldüğü yerde uzun süre durmasını beklemek benim için acımasızlık olur. Bana katıldığında ona ne söylemem gerektiğini düşündüğümde daha da fazla.

Buluştuğumuzda kızım bana 'Geldiğin için teşekkür ederim' diyor, ancak sarılma konusunda emin olmadığını belli edecek kadar geride duruyor.

"Tabii ki geldim," diye yanıtlıyorum güzel kızımın gözlerinin içine bakarak. "Peki, Arberness hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sessiz," diye yanıtlıyor Cecilia, yılın en hafif ifadesini kullanarak. "Evet," diyorum hüzünlü bir kahkahayla.

"Ama çok uzun sürmeyecek," diye ekliyor Cecilia uğursuzca ve polisin yakında burada olacağını kastettiğinden şüpheleniyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyorum ama o sadece başını sallıyor. 'Önce onlarla konuş,' diyor kızım. 'Onlara borçlu olduğunu düşünmüyor musun?'

bir özür?"

Cecilia'nın biraz gerisinde duran Alice ve Evelyn'e bakıyorum ve kızımın haklı olduğunu anlıyorum.

Her birine daha doğrudan hitap etmeden önce ikisine de 'Özür dilerim,' diyorum. 'Seni mahrum bıraktığım şey için çok üzgünüm Evelyn. Benim yüzümden babanızla hiç tanışamadınız ve bundan dolayı çok pişmanım.

Evelyn özrümü duyduktan sonra hiçbir şey söylemiyor, sonra uzaktan yanıma, muhtemelen Drew'in öldüğü sahil noktasına bakıyor. O bunu yaparken ben de Alice'e bakıyorum.

"Sana yaşattıklarım için özür dilerim," diyorum, her ne kadar ondan daha önce Cornwall'da bir kez özür dilemiş olsam da, bunu tekrar söylemekte geciktiğime eminim. 'Beni bir kez affetmiş olman, senin benim olabileceğimden çok daha iyi ve güçlü bir insan olduğunu gösteriyor.

Alice bu ifadeden biraz etkilenmiş görünüyor ve kızı gibi sessiz kalsa da en azından söylediklerimi takdir ettiğini göstermek için başını sallıyor. Geriye sadece Cecilia kalıyor.

"Özür dilemenin sana yaptıklarımı telafi etmeye yetmeyeceğini biliyorum," diye söze başladım. 'Babanı incitmek. Hayatın boyunca sana yalan söyledim. Gerçekte kim olduğunu ve nereden geldiğini keşfetmeni engellemek. Birçok şey için kendimi asla affedemeyeceğim ama bunlar en kötüsü.

Cecilia ben konuşurken benimle göz temasını sürdürüyor, umarım bu söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu anladığı anlamına geliyordur.

"Beni arayıp buraya dönmem gerektiğini ya da seni bir daha göremeyeceğimi söylediğinde başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Pek sayılmaz. Hayatımdan geriye kalanlar için gösterebileceğim tek şey sensin ve medyanın beni gösterdiği canavar olmadığımı kanıtlayabilecek tek kişi sensin. Umarım bir gün, zaman içinde, yaptıklarına ve incittiğim insanlara rağmen iyi bir yanım olduğunu başkalarına anlatabilirsin. Şefkatli bir yanım. Eğlenceli bir yanım. Normal bir yanım.'

Cecilia'nın da benim de gözlerimiz yaşıyor, son on sekiz yıl aklımızdan geçiyor - bebeğimin uyumasına yardımcı olmak için onu kucağıma almam gereken geç geceler, onu okula hazırladığım erken sabahlar, etkinliklerle dolu hafta sonları ve her zaman çok özel kılmaya çalıştığım Noel tatilleri. Sohbetler, sarılmalar, kahkahalar, sevgi. Hepsi kötü değildi. Öyle miydi?

"Sorun değil anne," diyor Cecilia şimdi, bana öyle olmadığını bildiriyor ve bana sıkıca sarılmadan önce öne doğru bir adım atıyor.

Sanki onu son kez hissedecekmişim gibi sıkıyorum, ki öyle olmayacağını umuyorum, ama bundan sonra ne olacağını kim bilebilir? Kesinlikle bu plajda birlikte olduğum üç kişi değil, çünkü onlara bunun bir sonraki bölümünün ne olduğunu söylemedim.

Kızım ve ben ayrılırken, tekrar konuşmadan önce kızımın yanaklarındaki birkaç damla yaşı siliyorum.

"Seni aradıktan sonra bir telefon görüşmesi daha yaptım," diyorum Cecilia'ya. "Carlisle'daki polisi aradım ve onlara nerede ve saat kaçta olacağımı söyledim.

Saatime bakıyorum ve neredeyse on bir olduğunu görüyorum, yani her an bir misafirimiz olabilir.

Cecilia, Alice ve Evelyn, polisi onlardan biri değil de benim arayacak olmama şaşırmış görünüyorlar ama beni bundan daha iyi tanımaları gerekirdi

Şimdiye kadar. Her şeyi başlatan kişi olarak, bitiren de ben olmalıydım. Uzaktan siren seslerini duyduğumda, her şeyin çok yakında biteceğini biliyorum. Rotor kanatlarının vızıltısını duyabiliyorum ve başımı kaldırıp baktığımda bir helikopterin gri gökyüzünü yarıp geçtiğini görüyorum, yerdeki memurlara yükseklerden konumum hakkında bilgi vermek için bu sahile doğru geliyor.

Birkaç polis arabası hızla plajın tepesindeki yola diziliyor. İçlerindeki polisler araçlardan inip kumlara doğru koşmaya başlıyorlar, hepsi de etrafa yayılıyor ve suya girmeyi seçmediğim sürece benim için kaçış olmadığından emin oluyorlar.

Arberness ilk kez değil, hızla üzerime doğru yaklaşıyormuş gibi hissederken kızıma gülümsüyorum.

"Gelip beni ziyaret edecek misin?" diye soruyorum endişeyle, kızımın pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdiğime ve müzikle yüzleşmek için geri döndüğüme göre yanımda olacağına dair onay arıyorum.

"Evet," diyor Cecilia, yanaklarından, tutuklanmadan önce silmeyi umabileceğimden çok daha fazla gözyaşı akıyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama ilk polis memurları bana ulaşmadan saniyeler önce, artık zamanı geldiğine göre onlara direnmeyeceğimi açıkça belirtiyorum. Bunu yavaşça dizlerimin üzerine çökerek ve kelepçelere hazırlanmak için ellerimi uzatarak gösteriyorum ve o soğuk, sert çeliği hissettiğimde neredeyse rahatlıyorum.

Götürülmeden önce Cecilia'ya gülümsediğimden emin oluyorum, sadece iyi olacağımı bilsin diye, her ne kadar bu görülecek bir şey olsa da.

Gerçekten mi?

Yoksa tıpkı Drew ile sahilde geçirdiğimiz o gecede olduğu gibi, yine vahim bir hata mı yaptım?

THIRTY-EIGHT

ALICE

Arberness sahili. Orada o kadar çok şey oldu ki, bugün aklımda olmaması mümkün değil. Sanırım bu nedenle şu anda yepyeni bir tebrik kartı serisi tasarlıyorum ve hepsi de plaj temalı, bu köydeki evimden çok da uzak olmayan o plajdan esinlenerek tasarlandı. O kumlar, o girdap gibi akan su ve onu ziyaret eden insanlar. Şimdi hepsini çiziyorum, satabileceğim ve işimi büyütmemeye yardımcı olacak yeni kartlar yaratıyorum. Bugünlerde işler kesinlikle iyi gidiyor gibi görünüyor ve kendimi hatırlayabildiğim kadar olumlu hissediyorum.

Sanırım bunun nedeni çok açık.

Doktorun karısı artık hayatıma gölge düşürmüyor.

Fern'in, Arberness'e şok edici bir dönüş yaparak, uzun zamandır paçayı kurtardığı tüm suçlar için gözaltına alınmasına kendi isteğiyle izin verdiği sahildeki o günden bu yana üç ay geçti. Şu anda doksan günden biraz fazla bir süredir özgür değil, ancak bu, gelecekte karşılaşacağı şeylerle karşılaştırıldığında okyanusta sadece bir damla. Her şeyi itiraf ettiği için duruşmaya gerek kalmadı ve Fern Devlin nihayet geçen hafta fırtınalı bir Cuma sabahı mahkum edildi. Duruşma, Carlisle'daki mahkemenin böylesine önemli bir davayı yürütmek için çok küçük görülmesi üzerine Manchester Crown Court'ta yapıldı. Fern'in davası medyanın o kadar ilgisini çekmişti ki, İngiltere'nin dört bir yanından gazetecilerin mahkeme salonuna akın edebilmesi ve hakkında pek çok makale yazdıkları kadının cezasına tanıklık edebilmeleri için daha büyük bir mahkeme gerekliydi. Paris'ten gelen gazeteciler için de yer vardı, birkaç cesur Fransız gazeteci Manş Denizi'ni geçti çünkü Fern'in eylemlerinin şehirlerine sızdığını ve haberlerini tuttuğunu göz önünde bulundurarak onlar da davaya ilgi duyuyorlardı-

aç okuyucuların kendileri hakkında yazılan tüm çevrimiçi makalelere tıklaması.

Mahkemede kızımınla birlikte hazır bulundum - ikimiz de dikkatleri üzerimize çekmemek için mütevazı bir şekilde giyinmiştik ki bu nafileydi çünkü adliye binasının dışındaki merdivenlerden çıkana kadar en az bin kez fotoğrafımız çekilmiş olmalıydı. Yeniden medyanın ilgi odağı olmak ve Fern'in itiraflarıyla ilgili olarak bizimle bazı şeyleri teyit etmek zorunda olan polisin ilgisini yeniden çekmek zordu. Ancak yapılması gerekiyordu, orada olmalıydık ve orada olduğumuz için doktorun dul eşinin nihayet cezalandırıldığı ana tanıklık ettik.

"Sanık lütfen hüküm için ayağa kalksın?" diye soruyor Yargıç Clary, şu ana kadarki duruşmaları yöneten altmış yaşındaki, sürekli çatık kaşlı adam. Bu yargılamalar Fern Devlin'in suçlu olduğu her şeyin çok uzun ve acımasız bir şekilde anlatılmasından ibaretti, bu yüzden mahkeme salonunda yorgun görünen tek kişi yargıç değil. Ancak hiç kimse şu anda ayağa kalkan kadın kadar yorgun görünmüyor.

Fern'in ayağa kalkışını izlerken, cinayet, dolandırıcılık ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok yalan söyleme yeteneğine sahip soğuk, hesapçı bir katil görmüyorum. Sadece tüm bunların bitmesini ve diğer tarafta onu neyin beklediğini görmeye hazır birini görüyorum. Neyse ki yargıç ona tam olarak ne olduğunu söylemek üzere.

'Fern Devlin, size yöneltilen suçlamalar ağır ve iğrenç olmakla birlikte, mahkeme bu yargılama sürecinde sergilediğiniz tutum için size teşekkür etmelidir. Açık ve iletişime açık bir tutum sergileyerek, etrafınızdaki hukuk ekibinin verimli bir şekilde çalışmasını sağladınız ve bu süreci önemli ölçüde hızlandırdınız. Bunu yaparken, bazıları bugün bu mahkemede bulunan kurbanlarınızı, onlara zaten yaşattığınız sıkıntıların üzerine ek bir sıkıntıdan da kurtarmış oldunuz ve bunun için minnettar olduklarını biliyorum. Bu duruşmalar sırasında onlarla bizzat konuştum. Ancak bu, yakalanmamak için sahte bir kimlikle yaşayarak ve kaçarak ilgili herkesin acısını bilerek ve stratejik olarak uzattığınızı unutmak anlamına gelmiyor. Bencilce seçimlerinizden pek çok insan etkilendi ve ben

bu etkilerin ne kadar uzak, geniş ve zarar verici olduğuna dair doğru ifadeler aldığından emin oldu.

Yargıcın bana baktığını gördüm ve Fern'in yaptıklarının hayatım üzerindeki en büyük etkisinin ne olduğunu sorduğu kısa konuşmamızı hatırladım. Ben de aynı basitlikte cevap vermiş, olan en kötü şeyin kızımın çocukluğunun uzun yıllarını sayısız endişeyle kaybetmiş olmam olduğunu söylemişim - bir gün büyüyecek ve babasına ne olduğu haberiyle travma geçirecekti. Yargıç Clary belli ki Fern'in eylemlerine karışan herkes üzerindeki duygusal etkiyi göz önünde bulundurmak istemiş ki cezaya karar verirken bunları da dikkate alabilsin. Evelyn ile de konuştuğunu ve ona da aynı şeyi sorduğunu biliyorum ve bana cevabının ne olduğunu söylememiş olsa da tahmin edebiliyorum.

Fern yüzünden, bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek ve bırakın bir yargıcı, dünyada böyle bir gerçek karşısında duygulanmayacak bir insan olduğunu sanmıyorum.

Yargıç Clary, "Tüm bunlarla birlikte, işlediğiniz suçların ağır niteliğinden kaçış yok," diye devam etti. "Bu nedenle, işbirliğiniz dikkate alınsa bile, sizi yine de yasaların bana izin verdiği en ağır şekilde cezalandırmak zorundayım.

Kulağa uğursuz geliyor ama Fern soğukkanlılığını koruyor, ellerini önünde birleştirmiş, o fırtınalı sahilde kelepçelenerek götürüldüğünden beri giydiği gri hapishane üniformasına hafifçe bastırarak kıpırdamadan duruyor.

"Drew Devlin cinayetini Rory Richardson ile birlikte planladığınız için sizi yirmi yıla mahkum ediyorum.

Rahmetli kocam Rory'den bahsetmek her zaman olduğu gibi içimde pişmanlık ve utanç duyguları uyandırıyor, bu yüzden Fern orada dururken ve artık parmaklıklar ardında geçireceği yirmi yılı olduğunu duyarken ona neler yaptığını ancak hayal edebilirim. Ama bu sadece başlangıç.

"İlk suç ortağın olan ve sana sırt çeviren Rory Richardson'ı öldürmekten seni on beş yıla mahkûm ediyorum.

Fern, bir başka ağır ceza daha verilirken metanetini koruyor.

"Drew Devlin cinayetini Alice Richardson'ın üzerine atarak adaleti saptırdığınız için ve Alice'in bu suçtan dolayı yanlışlıkla gözaltında geçirdiği süreyi de hesaba katarak sizi on iki yıla mahkum ediyorum.

Adım geçtiğinde sakın kalmaya çalışıyorum, bu suçtan dolayı yattığım hapis cezasını düşünmek yerine şu anda nasıl özgür olduğuma ve Fern'in özgür olmadığına odaklanıyorum.

"Daha önce Roger olarak tanıdığınız Greg'i öldürdüğünüz için, bu özel suçun doğası gereği çok acımasız ve bencil olduğu için, sizi yirmi yıla mahkum ediyorum.

Fern kaçmadan kısa bir süre önce bu mahkemeden çok da uzak olmayan bir otel odasında kırık bir bira şişesiyle bıçaklanarak öldürülen zavallı Greg'in bazı akrabaları şu anda salonda hıçkırıklarla ağlıyor. Ayrıca, kaybettikleri sevdiklerinin zamansız ölümünden hemen önce Cecilia'dan bir çocuk sahibi olduğu bilgisiyle de yüzleşmek zorunda kaldılar, ancak şimdilik öncelikleri yeni ilişkiler kurmak yerine adalet oldu. Ne gariptir ki, yargıcın listesindeki bir sonraki suç da bu.

"Greg'in ölümüyle ilgili soruşturmayı yürütenleri yanıltarak adaleti daha da saptırdığınız ve suçunuzun gerçek mahiyeti ortaya çıktığında kaçmayı tercih ettiğiniz için, bu durum hüküm verilmeden önce biraz duraksamayı gerektiriyor.

Yargıç bir sonraki sözlerini düşünürken mahkeme salonu sessizliğe büründü.

'Fern Devlin, daha önce bahsedilen tüm suçlar için, çeşitli yollarla, on sekiz yıldan fazla bir süre ceza almaktan kaçınabildiniz. Bu on sekiz yıl boyunca sadece hayatta kalan kurbanlar acı çekmekle kalmadı, aynı zamanda polisin sayısız saati sizi bulmaya çalışmak için harcandı. Bu insan gücü başka davalara harcanabilirdi ve sizi aramak için bu kadar çok kaynak harcanmasaydı başka kaç suçun çözülebileceğini kim söyleyebilir? Eylemlerinizin gerçek boyutunun hiçbir zaman tam olarak bilinemeyeceğini söylemek doğru olur ve bu nedenle, bu işi çok daha erken bitirmek yerine kaçmayı seçtiğiniz için, sizi adaletten kaçmaktan dokuz yıla mahkum ediyorum.

Tüm cezaların izini kaybetmeye başladım ve Fern'in de öyle olup olmadığını merak ediyorum, ama aynı zamanda parmaklıklar ardında tam olarak ne kadar zaman geçireceğini de merak ediyorum. Sanırım tüm bu cezalar aynı anda uygulanacak. Sanırım aldığı en uzun ceza yirmi yıldır, yani sanırım hapiste geçireceği toplam süre bu, sonunda muhtemelen iyi halden birkaç yıl çıkarılacak. Ama sonra yargıç tekrar konuştu.

"Suçlu olduğunuz suçlar, uzun bir süre boyunca ayrı tarihlerde ayrı suçlar olmak üzere art arda meydana geldi. Bu nedenle bu cezaları aynı şekilde çekmenizi düşündüm, yani

art arda. Bu toplam yetmiş altı yıl eder, ancak yaşınız göz önüne alındığında, bunu basit tutmaya ve tüm cezalarınızı tek bir kategoriye ayırmaya karar verdim. Fern Devlin, seni ömür boyu hapse mahkum ediyorum.

Bu sözler mahkeme salonunda çınlarken Fern'i ve artık resmileşmiş olan, ölümünden önce hapisten asla çıkamayacağı haberini nasıl karşıladığını inceliyorum. Emin olamıyorum ama içinde küçük bir parça, bir gün, belki bundan yirmi yıl sonra, hâlâ hayatta ve iyi durumdaysa, ölmeden önce biraz zaman geçirmek için serbest bırakılabileceğini umuyor olabilir. Ama yargıç az önce bu ihtimali ortadan kaldırdı ve Fern buradan götürüldüğünde, hapishane duvarlarıyla çevrili olmayan bir havayı son kez soluyacak.

Fern iki polis memuru tarafından götürülürken, salondaki birkaç kişi bunun duygularını doğrudan bu kadına anlatmak için ellerine geçen son şans olduğunun farkında olarak ona hakaretler yağıdırıyor. Ancak ben, Evelyn ve Fern götürülürken annesine baktığını gördüğüm Cecilia da dahil olmak üzere mahkemedeki çoğu kişi sessiz. Fern'in gidişini izlerken, kızına 'seni seviyorum' dediğini görüyorum, sonra da merdivenlerden inip sonsuza dek gözümün önünden kaybolacakmış gibi geliyor. Ama tam bunu yapmadan önce Fern duruyor ve arkasına bakıyor. Bana doğru baktığını fark ediyorum.

Fern sağındaki memur tarafından tekrar yoluna itilmeden önce birkaç saniye birbirimizin bakışlarını tutuyoruz ve saniyeler sonra o yok oluyor.

"Bütün bunlar da neydi? Mahkeme salonundan kendimiz çıkarken Evelyn, mahkûm kadının bana attığı bakışa atıfta bulunarak bana soruyor.

"Emin değilim," diye itiraf ettikten sonra bunun gerçekten açık olup olmadığını merak ediyorum. "Belki de içten içe hala benim başlattığımı düşündüğü içindir.

Tasarlamakta olduğum tebrik kartına bakıyorum ve hayal kurarken işi biraz karıştırdığımı fark ediyorum. Her şeyi berbat edip yeniden başlamaya hazırlanırken, kendime konsantre olmamı söylüyorum ama işe geri dönemeden önce Evelyn odaya giriyor.

"Bunu görmek gerektiğini düşündüm," diyor ve telefonunu bana uzatıp "Özür dilerim," diye ekliyor.

"Ne oldu? Telefona bakıp ekranda bir haber gördüğümde soruyorum, ancak makaleye eşlik eden başlık bana daha önce söylüyor

Kızım yapabilir.

DOKTORUN ÖLÜMÜNDE HATA YAPAN DEDEKTİF ÖLDÜ

Ne olduğunun farkındayım, haberi hastaneden gelen basit bir telefon yerine bu kaynaktan aldığım için üzgünüm, ancak zavallı Dedektif Tomlin'in ölümü hakkında daha fazla bilgi edinmek için okumaya devam edin, bir zamanlar yakın olduğum ve Evelyn'in çok erken yaşamında rol oynayan bir adamın kaybından üzüntü duyuyorum. Bu makaleyi yazan gazetecinin Tomlin'in Doktor Devlin'in cinayet soruşturmasını batırdığı görüşünü benimsemiş olması çok yazık, çünkü gerçekte olan şey Tomlin'in Fern tarafından kandırılmış olması ve bunun başına geldiği tek kişi de o değil. Umarım onun hakkında yazılabilecek diğer makalelerden bazıları daha olumlu olur ve eğer olmazsa, onun ne kadar iyi bir adam olduğunu duyurmak zorunda kalacağım. Sanırım bunu, bana eşlik etmek isterse kızım ile birlikte cenazesine katılarak yapabilirim ve Tomlin'e saygılarını sunmak için orada bulunan tüm sevdikleriyle de konuşacağım, onu tanıdığım süre boyunca pek çoğuyla tanışmadım.

Telefonunu ona geri verirken Evelyn, "En azından artık huzur içinde," diyor. "Onu son gördüğünde çok acı çektiğini söylemiştin.

Başımı sallıyorum çünkü kızım haklı. Tomlin onu son gördüğümde acı içindeydi, Fern'in ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasından sadece bir gün sonraydı. Ona haberleri vermek için hastaneye gittim ama o zaten biliyordu. Hemşireler bana, mahkemeden gelen haberler halka duyuruldukça odasındaki televizyonu dikkatle izlediğini söylediler. Ama ben ona Fern'le aynı odada bulunan birinin teyidini vermek istedim ve Fern'in kaderini öğrendiğinde nasıl hissettiğini anlattıktan sonra, bu konuda söyleyecek tek bir şeyi vardı.

"Güzel," demişti Tomlin, zayıf bedenini saran acı onu tekrar ele geçirmeden ve gözlerini kapatmadan önce kısa bir an için yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. Veda etmeden önce bir an için elini tutmuştum ve sanırım bu gerçekten bir vedaydı. Artık o yok.

Evelyn tekrar odadan çıkarken ve ben Tomlin için küçük bir gözyaşı dökerken, Fern'in cezasının hemen ardından gelen ölümünün zamanlamasını düşünmeden edemiyorum. Sanki ona neler olduğunu öğrenene kadar dayanmış gibi. Belki biliyordu, belki de bu sadece bir tesadüftü. Fakat

O inatçı dedektifi tanıdığım için hangisi olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

Sanırım bu üzücü hikayedeki bir karakterin daha icabına bakıldı.
Kendim ve Evelyn'in bundan sağ salim çıkmasına sevinmeliyim.

Peki ya başkahraman?

Doktorun karısına ne oldu?

EPILOGUE

FERN

Varlığımın büyük bir bölümünü hapse girmekten kaçınarak geçirdim. Şimdi buradayım, hapishanedeyim, diğer suçlularla birlikte kapana kısılmış durumdayım ve bir zamanlar alışkın olduğum türden bir hayatı tecrübe etmemin hiçbir yolu yok.

Gerçekten nasıl bir şey?

Sanırım bunun korkunç olduğunu söylemeliyim, özellikle de adalet sistemiyle bağlantılı herhangi biri dinliyorsa, çünkü hepsinin ne kadar acı çektiğini düşünmelerini isterim, böylece belki bir gün, belki de doksanlı yaşlarımda bana bir erteleme verecek ve beni serbest bırakacak kadar nazik olabilirler. Kızım duyacak mesafede olsaydı kesinlikle buranın kötü olduğunu söylerdim, çünkü onun asla bir suç işlemeye ve annesinin ayak izlerini takip ederek bir hapishane hücresine düşmeye kalkışmayacağından emin olmak istiyorum.

Ama gerçek ne?

Beni ve hikayemi bilenler, gerçeğe ulaşmanın zor olduğunu varsayacaktır.

Ama işte burada.

Hapishane o kadar da kötü değildi.

Elbette, ilk gece berbattı ve yeni çevreme alışmam biraz zaman aldı, ancak bir kez alıştığымda, yeni bir ortama girdiğimde her zaman yaptığım şeyi yaptığımdan emin oldum.

En iyi şekilde değerlendirdim.

İster tasarımcı kıyafetleri giyerek bir şehirde dolaşıyor olayım, ister yoksulluk çeken bekar bir anne olarak kaçıyor olayım, ister küçük bir Fransız köyünde sakin bir hayat sürüyor olayım, ister yüksek güvenli bir tesiste mahkum olarak yaşıyor olayım, her zaman içinde bulunduğum koşullara uyum sağlıyorum. Bir zamanlar bir doktor eşi olarak sahip olduğum banka bakiyesine ya da çeşitli sosyal çevrelerde hareket etme

özgürlüğüne sahip olmayabilirim.

Büyük evimde misafir ağırlıyorum ama yine de diğer insanların ilgisini çekecek bir şeyim var.

Benim cazibem var.

Bu bana burada kesinlikle iyi hizmet etti.

Bunun yeni hayatım olduğunu kabul ettikten sonra, hızlı bir şekilde durumdan en iyi şekilde yararlanmaya başladım ve bu da arkadaş edinmek anlamına geliyordu. Mahkum arkadaşlardan hepimizi gözetleyen gardiyanlara kadar her birini etkilemeye çalıştım ve dışarıdaki bazı insanların düşündüğü gibi hücreme kapanıp saklanmak yerine kendime yeni bir çevre edindim. Bu duvarlar içindeki en ünlü mahkum olduğumu kısa sürede fark etmek bana zarar vermedi ve bunu kendi avantajıma kullandım, haber raporlarının bana kazandırdığı saygı, korku ve tanınmışlıktan faydalandım. Bazı yeni mahkumlar kaldıkları süre boyunca tehdit edilerek ve sertliklerini kanıtlamaya zorlanarak sınanabilir ama ben asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmadım. Herkes benim sert olduğumu biliyordu çünkü medya onlara zaten öyle olduğumu söylemişti, bu yüzden kimse benimle dövüşmeye cesaret edemedi. Bir de erkeklerden nefret eden pek çok kadınla çevrili, tamamı kadınlardan oluşan bir hapishanede, zamanında karşı cinsten üç kişiyi öldürmüş olmamın beni daha da sevdirdiği gerçeği var.

"Sen Kara Dul'sun! Seninle tanışmak harika!"

'Aldatan kocanı öldürdüğün için aferin! Ben de aynısını yapardım!'

'Sen çılgın bir kaltaksın. Ama buna bayılıyorum!'

Bunlar buraya geldiğimden beri diğer mahkumların bana söylediği şeylerden sadece birkaçı; hapishanedeki şöhretimi bazı avantajlar elde etmek için kullanabileceğimi kısa sürede anladım. Şu anda hapishanenin bu kanadını ben yönetiyorum; buradaki en iyi işleri seçmekten tutun da içeriye bazı 'lükslerin' sokulması söz konusu olduğunda doğru kişileri tanımaya kadar. Sonuncusu teknik olarak kurallara aykırı olabilir, ancak ölene kadar burada kalacağımın söylendiğini düşünürsek, bazı riskleri göze alabilirim. Ama yapmak istemediğim bir şey var ki o da hapishaneden kaçmaya çalışmak.

Uzun zamandır ilk kez her gün omzumun üzerinden bakıp yakalanmayı beklemiyorum. Bu rahatlama, ara sıra horlayan bir hücre arkadaşım olsa bile daha rahat uyuduğum anlamına geliyor ve dürüst olmak gerekirse buradaki rutini oldukça seviyorum. Gün doğumundan gün batımına kadar günümün her bölümü planlanmış durumda ve gelen her saatte ne yapacağıma karar vermek için zihinsel enerji harcamak zorunda olmamak oldukça özgürleştirici. Kesinlikle özgürleştirici olan, geçirdiğim ağır kılık değiştirmiş versiyonumdan ziyade daha otantik benliğim olabilmek

Çok uzun bir projeksiyon. Ayrıca burada parayı düşünmek zorunda da değilim, ki bu da bekar bir anneyken ve sürekli kendimi ya da bebeğimi aç bırakma korkusuyla yaşarken bir hayal olurdu. Elbette burası tam olarak bir otel değil ve Drew ile evliyken yaptığım gibi eski arkadaşlarımla şarap ve peynir gecelerine katılamıyorum, ama sorun değil. Ancak elimden gelse bile buradan kaçmaya çalışmamamın ana nedeni, bunun kızıma haksızlık olacağıdır.

Cecilia artık hayatına devam edebiliyor ve ben de kaçak hayatıma geri dönmeye çalışarak her şeyi yeniden karmakarışık hale getirmek istemiyorum. Yaşamak için bir şansım oldu ve bazıları bunu boşa harcadığımı söylerken, buradaki birkaç kişi bunu en üst düzeye çıkardığımı iddia edebilir. Mesele şu ki, bu artık benimle ilgili değil. Bu, beni pek çok açıdan daha iyi bir insan haline getiren çocuğumla ilgili, ama belki de en önemlisi, davranışlarımla sonuçlarıyla yüzleşmemi sağladı - ve bu, kendi hayatına devam ederken onun için ne büyük bir ders. Kızım hala genç ve istediği her şeyi yapabilir ve biliyorum ki onun yolculuğunu dinlemekten, benimkini bu dört duvarın dışında uzatmaya çalışmaktan çok daha fazla zevk alacağım. Ve dinleyeceğim, çünkü kızımın bir sonraki ziyaretinin zamanı geldi.

Bu hapishanenin kraliçe arısı olmama rağmen, en sevdiğim zaman Cecilia'nın beni görmeye geldiği zamandır. Ziyaretçi odasına girip kızımı masalardan birinde gördüğümde heyecanlanıyorum. Güzel görünüyor, bugünlerde annesinden çok daha güzel, ama o zaman kendi kıyafetlerini giyiyor ve makyaja erişimi var. Kendimi güzelleştirmekten bir daha asla vazgeçmedim, çünkü spa günleri benim gibi iyi bağlantıları olan mahkûmlar için bile burada bir seçenek değil.

"Merhaba canım," diyorum yerime otururken ve gülümsüyorum, burada iyiymişim gibi davranmak için değil, gerçekten iyi olduğumu göstermek için. Ama kızım bunu zaten biliyor çünkü her ne kadar tatil olmasa da tehlikede olmadığımı açıkça belirttim. Buradaki diğer mahkûmlardan gördüğüm saygı sayesinde cezamı en az sorunla ve güvenle çekebileceğim.

Azılı bir katil olmaktan gurur duymuyorum ama bir avantajım var. Burada kimse benimle uğraşamaz.

"Merhaba anne," diyor Cecilia, etrafımıza garip bir şekilde bakarak. Sanırım burası bir anne ve kızın hasret gidermek için bir araya geleceği olağan bir yer değil.

"Son ziyaretinizden bu yana neler yaptınız? İşleri hafif tutmaya çalışarak soruyorum.

"Londra'da geçirdiğim bir haftadan yeni döndüm. Orada bazı yeni arkadaşlar edindim, bu yüzden iş aramak için şehre geri dönebilirim," diye cevap veriyor ve bu hem heyecan verici hem de endişe verici geliyor.

"Londra'da olsan bile gelip beni ziyaret edecek misin? Manchester'dan trenle en az iki saat uzaklıkta olduğunu ve kızımın suçlu annesini düzenli olarak görmek için çok uzak olduğunu düşünebileceğinin farkında olarak endişeyle soruyorum.

"Evet, yine de geleceğim, merak etme.

"Teşekkür ederim," diyorum, artık rahatlamıştım.

Cecilia bana bir kariyer danışmanıya nasıl görüştüğünü ve iş dünyasındaki bir sonraki adımları için birkaç fikri olduğunu, hatta birkaç üniversiteye başvurmayı da içerebileceğini anlattı. Fransa'daki tüm hayatının bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrendikten sonra, Paris'teki moda işi de dahil olmak üzere her şeyi yeniden düşünmeye karar verdi. Bunu duyduğuma üzüldüm, çok mutlu görünüyordu, ancak bir gün geri dönebileceğini söyledi, ancak gerçekte kim olduğuyla bağlantı kurmaya çalışmadan önce değil. Bu da gerçek vatani olan İngiltere'de çok zaman geçirdiği, seyahat ettiği, arkadaşlar edindiği ve bir sonraki adımda ne yapacağına dair mümkün olduğunca çok seçeneği araştırdığı anlamına geliyor. Bazıları onun kendini yeniden keşfetmeye çalışarak benim kızım olduğu gerçeğinden kaçmaya çalıştığını söyleyebilir, ancak ben bunun sadece onun söylediği şekilde olduğuna inanıyorum.

Fransa'da izlediği yoldan tamamen ayrı, kendi yolunu bulması gerekiyor çünkü o yol bir yalan üzerine kuruluydu.

Sanırım kötü şöhretli bir seri katilin kızı olduğunun ortaya çıkmasının hayatını tamamen mahvetmediği ve onu sefalet, utanç ve pişmanlık dolu bir yola sürüklediği için minnettar olmalıyım. Bunun yerine, geçmişten ziyade geleceğe odaklanarak büyük bir güç gösteriyor ve akıl sağlığının buna bağlı olduğunun farkında. Geçmişi sadece buraya geldiğinde ya da bir zamanlar arkadaş oldukları ve her zaman benim tarafımdan bağlanacakları için iletişimde kaldığı Evelyn'e mesaj attığında hatırlıyor.

"Üniversiteye gidersen ne okuyabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı? Seçeneklerinin neler olabileceğini merak ettiğim için soruyorum.

"Henüz emin değilim. Belki tıp. Doktor olmayı düşünüyordum.

Yüzüm düşüyor ve tam Cecilia'ya aile geçmişimiz göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olup olmadığını soracaktım ki o gülüyor.

'Şaka yapıyorum anne. Merak etme, ikimizin de hayatında bir daha doktor olmayacak,' diyor ve sorunlu geçmişimize rağmen bir an olsun neşeli olabilmemiz içimizi rahatlatıyor.

"Her ne yapmaya karar verirsen ver, bu işte çok başarılı olacağına eminim" diyorum gülümseyerek ama aynı zamanda kalbimde bir acıyla. Eğer kızım bir gün mezun olursa, bunu görmek için orada olamayacağım. Kariyerini inşa edişine tanıklık etmek için de orada olamayacağım ama bu onun gelecekteki düğününü kaçırmamdan ya da bir gün evini ziyaret etmemden veya sonunda sahip olabileceği torunlarıyla oynamamdan farklı değil. Tüm bunları kaçıracağım, bu odada otururken sadece onun hayatıyla ilgili hikayeler duymaya mahkum olacağım ve cezamın en kötü kısmı da bu. Çöp yemeklere ve günün büyük bölümünde doğrudan güneş ışığı almamaya katlanabilirim ama kızımın hayatını yaşadığını görememek zor ve buna daha fazla şey ekledikçe daha da zorlaşacak. Ama en azından bu alışılmadık ve kısıtlı koşullarda da olsa onu hala görebiliyorum ve bunun nedeni de benden Arberness'e dönmemi istediğinde dileğini yerine getirmiş olmam.

Kızıma verdiğim sözü tuttum ve bu yüzden hâlâ uğruna yaşayacağım bir şeyler var.

Her zaman yaptığım gibi her saniyesinin tadını çıkarmaya çalışmama rağmen ziyaretimizin geri kalanı benim için çok hızlı geçti. Bittiği söylendiğinde, Cecilia'yı bir süre daha göremeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

"Orada iyi eğlenceler," diyorum, neredeyse ona benim yapmayacağım bir şeyi yapmamasını söylemeden önce, ama dilimi ısııyorum ve koşullar göz önüne alındığında bunun muhtemelen söyleyebileceğim en mantıklı şey olmadığını fark ediyorum. Çocuğumla aramda mümkün olduğunca az benzerlik olmasını umuyorum ama bir tanesi çok açık. İkimiz de hayatta kalanlarız. Cecilia benim ona yaşattıklarımın sağ çıktı. Neredeyse aynı derecede şaşırtıcı bir şekilde ben de tüm bunlardan sağ çıktım.

Yaptığım şeylere rağmen, çok uzun zaman önce olan ama zaman geçtikçe daha az zarar vermeyen şeylere rağmen, hala buradayım. Hâlâ ayaktayım. Hala devam ediyorum. Kendimi bu şekilde görmeyi seviyorum - bir kurbandan çok hayatta kalan biri olarak. Kurban olduğum tek zaman Drew'in ilişkisini ilk öğrendiğim zamandı, mutlu bir evliliği olan hiçbir eşin istemeyeceği bir ilişki. O zamanlar, kısa bir süre için, zavallı doktorun karısından başka bir şey değildim. Ancak, bana yaptıkları ve intikamımın ardından kendimi savunmak için pek çok eylemde bulunmak zorunda

kalmam nedeniyle, daha fazla bir Şeye d n Ŗt m

güçlü. Nihayetinde yaşananlar, artık bana kim ne derse desin, hiç kimsenin benim sadece bir kurban olduğumu söyleyemeyeceği anlamına geliyor.

Çok sert ama belki de böyle olmasını seviyorum. Bu, her zaman pasif olmak yerine harekete geçtiğim için hatırlanacağım ve naif olmak yerine kurnaz olarak hatırlanacağım anlamına geliyor. Eski halimi hiç özleyorum mu? Hayır, o kadın çoktan gitti. Şu anda özlediğim şeyler çok daha az bencilce şeyler. Kızım gibi tabii ki, çünkü onu yeterince göremiyorum. Pierre'i de özleyorum ve aşkımızın bu kadar trajik ve zamansız bir şekilde sona ermesinden üzüntü duyuyorum. Anne ve babamı da özleyorum, ancak onların hala hayatta ve sağlıklı olduklarını bilmek beni çok rahatlattı. Umarım bir gün onlarla barışabilirim, ancak kızlarının hayatında yaptığı her şeyi hala sindirmeye çalıştıklarını kabul ediyorum. Ve ben çok şey yaptım. Eski arkadaşlarımı da özleyorum, bir daha haber almayı beklemediğim ama sonsuza kadar değer vereceğim harika anılarımın olduğu arkadaşlarımı. Belki de en önemlisi, herkes gibi olmayı özleyorum - toplumun normal, işleyen bir üyesi. Bu bir daha asla ben olmayacağım. Bunun için çok ünlü ve çok korkulan biriyim.

Ama hepsini atlattım.

Sanırım en önemli şey bu.

Kızım hapishaneden ayrılırken beni doğrudan kantine götürdüler ve öğle yemeği için diğer mahkumlara katıldım. Bu günün en önemli olaylarından biri, ki burada pek bir şey söylemek mümkün değil, ve yemek almak için kuyruktaki yerimi alırken menüde ne olduğunu merak ediyorum. Özellikle iştah açıcı bir şey olmadığını tahmin ediyorum ve önümdeki mahkum arkadaşlarımın kaselerine doldurulan özensiz ikramları gördüğümde haklı çıkıyorum. Neyse ki bir meyve kasesi de var, bu yüzden hapishane şefinin bugün mutfakta pişirdiği şeyi yiyerek gıda zehirlenmesi riskine girmektense oradan stok yapmaya karar veriyorum.

Meyve kasesine ulaştığımda bir muz ve bir portakal alıyorum, ama dikkatimi çeken tepedeki sulu yeşil elmalar oluyor ve o meşhur eski söz kafamda çalmaya başlıyor, bu da alaycı bir şekilde gülümsememe neden oluyor.

Günde bir elma doktoru uzak tutar.

Geçmişimi göz önüne alırsak, sanırım güvenli oynasam iyi olur. İki tane alacağım.

* * *

Doktorun Karısı serisinde Fern'in hikayesine tamamen bağlandıysanız, 1 numaralı çok satan yazar Daniel Hurst'[*ün Mükemmel Hemşire*](#) kitabını kaçırmayın -

akillara durgunluk veren ters köşeleriyle tamamen sürükleyici ve
bağımlılık yapan bir psikolojik gerilim!

Buradan alın!

THE PERFECT NURSE

"Adım Darcy, hemşirenizim ve size yardım etmek için buradayım. Birçok kez söylediğim sözleri tekrarlıyorum. Ama bu sefer ciddi değildim.

Beni sokakta yürürken görseydiniz, oldukça sıradan biri olduğumu düşünürdünüz - tipik gıcır gıcır, beyaz hemşire üniforması giyiyorum, ellerim tertemiz ve iyi bir vatandaştan başka bir şey olduğuma inanmanız için hiçbir neden yok. İyi bir hemşire.

Ama görünüş aldatıcı olabilir. Bana güvenmemelisin - çünkü kendime güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum.

Şimdi aynadaki yansıma bakiyorum - gözlerimin altında koyu lekeler ve ellerimde kan var - polis sirenlerinin sesini dinliyorum.

Çünkü gerçek şu ki, korkunç bir şey yapmak zorunda kaldım. Bir hemşirenin uyması gereken tüm kuralları çiğnedim. Birinin ölmesini çok istedim. **Ve şimdi benim yüzümden öldüler.**

Gittiğim her yerde omzumun üzerinden bakıyorum çünkü birinin sırrımı bildiğinden eminim. Sonra evime hırsız girdiğinde basit bir gerçeği biliyorum: Bu henüz bitmedi...

Bu sadece başlangıç.

**Polis artık endişeleneceğim en son şey. Ama kendimi kurtarmak için
tekrar öldürmem mi gerekecek?**

[Buradan alın!](#)

HEAR MORE FROM DANIEL

Daniel Hurst'ün son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? Özel bir kısa öyküyü tamamen ücretsiz olarak almak için e-posta listesine kaydolun!

Buradan [kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza söz veriyoruz, şunları yapabilirsiniz
İstedığınız zaman aboneliğinizi iptal edin ve sizinle yalnızca yeni bir kitap çıktığında iletişime geçelim.

BOOKS BY DANIEL HURST

DOKTORUN KARISI SERISI

[Doktorun Karısı](#)

[Doktorun Dul Kadını](#)

[Doktorun Metresi](#)

[Doktorun Çocuğu](#)

[Mükemmel Hemşire](#)

[Aile Gezisi](#)

[Çiftin İntikamı Tatil Evi](#)

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayırana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

DOKTORUN KARISI SERISI

The Doctor's Wife ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Doctor's Widow* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Doctor's Mistress* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Çiftin İntikamı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)
Kocasının Hatası ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)
Kızımın Erkek Arkadaşı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Tatil Evi ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)
Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

A LETTER FROM DANIEL

Sevgili okuyucu,

Doktorun Çocuğu'nu okumayı seçtiğiniz için size kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Umarım Fern Devlin'in talihsizliklerini dördüncü kez takip etmekten keyif almışsınızdır! Eğer hoşunuza gittiyse ve Bookouture'dan çıkan son kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, lütfen aşağıdaki bağlantıdan Bookouture bültenime kaydolun. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Umarım *Doktorun Karısı* serisinin bu dördüncü kitabını sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz, dürüst bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymak isterim!

Bookouture posta listeme buradan kaydolarak ücretsiz kısa öyküm 'Katil Eş'i okuyabilirsiniz.

Okurlarımdan haber almaktan da keyif alıyorum ve benimle doğrudan daniel@danielhurstbooks.com e-posta adresimden iletişime geçebilirsiniz. Her mesaja cevap veriyorum! Ayrıca *Just One Second* adlı psikolojik gerilim romanımı ücretsiz olarak indirebileceğiniz web sitemi ziyaret edebilir ve gelecekteki yazılarımin yanı sıra eşim Harriet ve kızım Penny ile olan maceralarım hakkında her şeyi duyabileceğiniz kişisel haftalık bültenime katılabilirsiniz!

Teşekkürle

r, Daniel

www.danielhurstbooks.com

THE DOCTOR'S WIFE

Sırrının güvende olduğunu düşünüyor. Ama o gerçeği biliyor...

Kocam bir doktor. Akıllı ve çekici biri ve herkes ona güveniyor.

Ben hariç.

Dışarıdan bakıldığında her şeye sahipmişim gibi görünüyor - mükemmel bir evlilik, mükemmel bir koca, mükemmel bir hayat. Ama bu gerçeklerden çok uzak.

Doktor Drew Devlin görüldüğü kadar saygıdeğer biri değil. Muhteşem deniz manzaralı bu güzel, eski mülke taşınmamızın nedeni geçmişimizi geride bırakmamız gerektiği idi. İkimiz için de yeni bir başlangıç olmalıydı.

Ama kocamın bana yine yalan söylediğini fark ettim. İşinde sahip olduğu gücü insanların hayatlarıyla oynamak ve tam olarak istediğini elde etmek için kullanıyor - kimin canını yakarsa yaksın.

Ama beni hafife aldı. Bu büyük, izole evde onun tüm hatalarını düşünmek için bolca zamanım oldu.

Ve kocamın bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Yolcu'nun bir numaralı çoksatan yazarından, dudak uçuklatan hikayelerle dolu, kesinlikle sürükleyici bir psikolojik gerilim Gece geç saatlere kadar okumanızı sağlayacak kıvrımlar. Eğer *Behind*'i seviyorsanız

Closed Doors, Gone Girl ve *The Housemaid*'den sonra *The Doctor's Wife*'in da bağımlısı olacaksınız.

[Buradan alın!](#)

THE DOCTOR'S WIDOW

Ona güvenmişti. Şimdi bedelini ödüyor.

Kocam **Doktor Drew Devlin**'i seviyordum ama o bana ihanet etti. Ve şimdi de öldü.

Anahtarı kilide sokup Drew'in hayat sigortasından aldığım parayla satın aldığım yeni lüks evin kapısını açtığımda, en kötü günlerin geride kaldığından eminim. Sırrım güvende ve yeni servetimin ve özgürlüğümün tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Sonra yakışıklı **Roger**'la tanıştım. Bir ilişki aramıyordum ama akşamlarımızı güneşli terasımda şarap içerek geçirirken, şu anda tam da ihtiyacım olan şeyin o olduğunu fark ettim. Roger, Drew'a hiç benzemiyor, spontane ve romantik. Ve en önemlisi, dürüst.

Benim zengin ve yalnız bir kadın olduğumu düşünüyor. **Elbette yanılıyor, bende çok daha fazlası var.**

Ama sonra bir gece, birlikte yatağa kıvrıldığımızda, Roger kanımı donduran bir şey söyledi. Sanırım doktorun karısı olarak hayatım hakkındaki gerçeği biliyor.

Geçmişimin beni yakalamasını engellemek için her şeyi yaparım... Ama Roger gerçekten söylediği kişi mi? Yoksa hayatım şimdi tehlikede mi?

Dudak uçuklatan, kesinlikle sürükleyici bir psikolojik gerilim *Doktorun Karısı'nın* bir numaralı çoksatan yazarından şaşırtıcı sürprizler. *Kapalı Kapılar Ardında, Kayıp Kız ve Trendeki Kız'ı* seviyorsanız *Doktorun Dul Kadını'na* da bayılacaksınız.

[Buradan alın!](#)

THE DOCTOR'S MISTRESS

Karısı. Metres. Kim intikamını alacak?

Ben diğerk kadındım. *Metres*. Herkes **Doktor Drew Devlin'in** ölümünden beni sorumlu tuttu. Ve ben yanlış adamı sevmenin bedelini ödedim.

Şimdi gözlerimin altında koyu halkalar var çünkü geceleri uyuyamıyorum. Her şeyimi kaybettim - arkadaşlarımı, ailemi, evimi ve hatta özgürlüğümü.

Drew'in

Dolambaçlı eş **Fern** tüm dünyamı parçaladı. Ve cinayetten paçayı sıyırdığını sanıyor.

Ama o yanılıyor. İntikam zamanı. Kendim için... ve bebeğim için.

Rüzgârlı Cornish sahilindeki yeni hayatı başına yıkılmak üzeredir. Herkesin gerçek hikayeyi öğrenmesi için kararlıyım. Çünkü artık tehlikede olan sadece benim hayatım değil, doktorun kızını da korumak zorundayım.

Fern'in peşinden gelmemi bekleyeceğini biliyorum - beni durdurmak için kendi planını uygulayacağından eminim. Ne de olsa daha önce pek çok insanı kandırdı.

Ama yine de Fern beni hep hafife almıştır. Ve farkına vardığında, doktorun karısı için çok geç olacak...

Doktorun Karısı'nın bir numaralı çoksatan yazarından ters köşe üstüne ters köşe yapan, kesinlikle bağımlılık yaratan bir psikolojik gerilim. *Kapalı Kapılar Ardında, Kayıp Kız ve Trendeki Kız'ı* sevdiyseniz

Doktorun *Metresi* sizi gece boyunca okumaya devam ettirecek!

[Buradan alın!](#)

THE FAMILY TRIP

Mükemmel bir tatil planlamıştım. Ama şimdi oğlum kayıp.

Herkes kocam **Donovan** ve benim her şeye sahip olduğumuza inanıyor - sevgi dolu bir evlilik, iki sevimli çocuk ve rüya gibi bir ev. Ama bunun altında

Kıskanılacak Amerikan yaşam tarzımızın yüzeyinde bizi yeminlerimizden daha sıkı bağlayan bir sır yatıyor.

Gerçeği sonsuza dek saklayabileceğimizi sanmıştım ama yanılmışım. Geçmişimin sırlarını korumak için, mükemmel ailemi paramparça etme gücüne sahip kadını bulmak üzere İrlanda'ya gitmek zorundayız. Ve ben onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım...

Ama intikam planım korkunç bir şekilde yanlış gitti. Ve şimdi **sekiz yaşındaki oğlum Barnaby** kayıp.

Onu en son gördüğüm güneşli yeri tararken vücudum titriyor. Ama Barnaby'nin mavi tişörtünden ve kum sarısı saçlarından hiçbir iz yok.

Oğlumu kim kaçırdı? Kontrolün bende olduğunu sanıyordum ama şimdi tüm bu tatilin bir tuzak olmasından korkuyorum... Ailemi kurtarabilir miyim yoksa hayatlarımız sonsuza dek yok mu olacak?

Doktorun Karısı'nın bir numaralı çoksatan yazarından, bağımlılık yaratan bu psikolojik gerilim romanı sizi elinizden bırakamayacak.

Son düğüme kadar sayfalar! T.M. Logan, Freida McFadden ve John Marrs hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

THE COUPLE'S REVENGE

Çocuğunuzu korumak için ne kadar ileri gidersiniz?

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bu bir annelik içgüdü.

Oğlum benden bir şeyler saklamaya başladığında bunu anlayabiliyordum. Eskiden okula o güzel yüzünde yaramaz bir sırıtışla giderdi. Şimdi göz temasından kaçınıyor ve başını öne eğiyor.

Bir sınıf arkadaşı tarafından zorbalığa uğradığını öğrendiğimden beri, her günümü endişelenerek geçiriyorum, evden çıktığı andan kapıdan geri döndüğü saniyeye kadar midem endişeyle çalkalanıyor.

Herkes bana aşırı tepki verdiğimi söyleyip duruyor ama çocuğumun güvenliğini riske atamam. Kocam ve ben diğer çocuğun ailesiyle konuşmaya çalışıyoruz ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor...

Sonra değerli çocuğumuz inciniyor. Yeter artık. Buna bir son vermeliyiz. Bu, meseleyi kendi elimize almak anlamına gelse bile.

Çünkü oğlumuzu hedef alan aile hakkındaki gerçeği biliyoruz - bunu ilk kez yapmıyorlar.

Asıl soru şu: İntikam almak için tam olarak ne kadar ileri gideceğiz?

***Doktorun Karısı'nın* bir numaralı çoksatan yazarından tırnak ısırtan, sayfaları çevirten bir psikolojik gerilim. *Kapalı Kapılar Ardında, Gone Girl* ve *The Housemaid*'i seviyorsanız, *Çiftin İntikamı*'na da bayılacaksınız.**

[Buradan alın!](#)

THE HOLIDAY HOME

Mükemmel bir tatil ya da mükemmel bir kabus...

Ilık suyun içinde şampanyamı yudumluyorum, muhteşem mavi gökyüzü ve dağların nefes kesen manzarasına hayranlıkla bakarken etrafımda köpükler uçuşuyor. Burada, bu muhteşem tatil evinde olduğuma inanamıyorum. *Ölmek için...*

En iyi arkadaşım ve kocası beni ve ailemi evlerine davet ettiler. lüks yaşam tarzlarını deneyimlemek için hafta sonu göl kenarındaki mülklerini ziyaret ettim. Kocam **Ryan'**ın kıskandığını bilmeme rağmen onların zenginliğini kıskanmıyorum. Tek istediğim son zamanlarda yaşadığımız sıkıntılardan kaçmak ve evliliğimi yeniden rayına oturtmak.

Sonra bir akşam Ryan'ın fısıltıyla yaptığı bir konuşmaya kulak misafiri oluyorum ve söylediği şey tüylerimi diken diken ediyor. Bu güzel cennette tüm dünyam alt üst oluyor.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda ikinci bir sır keşfediyorum. Gerçek tahmin ettiğimden daha da şok edici ve artık kime güveneceğimi bilemiyorum.

Bunun mükemmel bir tatil olması gerekiyordu, ama birileri bundan sağ çıkamayacak...

Son sayfaya kadar kalbinizi çarptıracak, ters köşelerle dolu bir psikolojik gerilim. Eğer *Behind Closed Doors, Gone Girl* ve

***The Housemaid, The Holiday Home*'un büyüüne kapılacaksınız.**

[Buradan alın!](#)

PUBLISHING TEAM

Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.

Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette
Hannah Richmond
Imogen Allport

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editorial

Natasha Harding
Lizzie Brien

Metin Editörü

Janette Currie

Düzeltilmen

Faith Marsland

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon

Tanıtım

Kim Nash
Noelle Holten
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %7'sinin evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %12'ye çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasına yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz
geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından 2023 yılında bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2024 yılında

Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak

yayınlanmıştır.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Daniel Hurst, 2024

Daniel Hurst, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-604-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.